

ФАНТАСТИКА & ФЕНТЪЗИ

Роджър Зелазни
РАЗМЯНАТА



ПАИ

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ РАЗМЯНАТА

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Преди векове светът е нарушил Равновесието между силите на техниката и магията и се е разцепил на две сред безкрайната вселена. Пътят между тях е по силите само на Велики магьосници като стария Мор. Съдбата го принуждава да размени местата на две деца от противоположните светове. Но всяка намеса в мозайката на Вселената има своите последици - Равновесието отново е нарушено. Дракони и грифони застават срещу машините на възродената високотехнологична цивилизация...

Книгата се посвещава на Девин

ПЪРВА ГЛАВА

Когато видя стария Мор да куцука към фургона, където се беше събрала по-голямата част от обсадилата го войска, господарят на Рондовал осъзна, че е наближил краят на неговото царуване.

Денят бързо избледняваше под буреносните облаци. Постоянно ръмеше студен дъжд, а гръмотевиците се приближаваха с всеки удар, с всеки ослепителен блясък на светкавица. Но Дет Морсън, застанал на главната тераса на крепостта Рондовал, все още не беше готов да се оттегли. Той изтри лице в черния шал и прокара ръка през косата си — бяла като скреж, проблясваща на светлината на светкавиците, освен широката черна ивица, която започваше от челото му и завършваше при основата на тила.

Дет Морсън измъкна изящно изработения скиптър от колана си и с две ръце го вдигна малко над очите, на една ръка разстояние пред себе си. Дишаше дълбоко, говореше тихо. Рожденият белег във формата на дракон от вътрешната страна на дясната му китка запулсира.

Ниско долу една блестяща черта прекоси пътя на атакуващите, от нея израснаха пламъци и се люшнаха към тях. Хората се дръпнаха назад, но стрелците кентаври не отстъпиха от позициите и изпратиха облак стрели. Вихри ги разхвърляха във всички посоки. Дет се засмя. С вдигнат скиптър той запя бойната си песен. Във въздуха, по земята и под нея неговите грифони, василиски, демони и дракони се подготвиха за последна атака.

Старият Мор вдигна жезъла си и пламъците започнаха да намаляват. Дет поклати глава — как само се пропиляваха таланти! Извиси глас и земята потрепери. Василиските напуснаха леговищата си и се втурнаха за да вкаменяват с поглед враговете му. Харпиите се кълбяха над тях, пицяха и ги разсичаха на парчета с острите си нокти. Върколаците се насочиха към техните флангове. Високо горе по скалите драконите чуха мощния му глас и разпериха крила...

Но ето че пламъците умряха и харпиите бяха пронизани от копията на кентаврите, василиските — окъпани в чистата светлина, която се излъчваше от жезъла на Мор — се претърколиха и загинаха, стиснали очи, а драконите — най-интелигентните от всички — бавно-бавно се спуснаха от хълмовете и избегнаха прекия сблъсък с ордата, която вече възстановяваше предимството си. Дет разбра, че късметът се е обърнал, че неговите лешояди са се върнали у дома и историята го е сгатила в ъгъла. Нямаше начин да използва силата си, за да се избави от стария Мор, наблюдаващ ей оттам всеки магически ход. А колкото до материалните порти на Рондовал, те вече бяха блокирани от обсадата.

Той поклати глава и свали скиптъра. Нямаше да има преговори, нямаше да има възможност да се предаде достойно — или дори не чак толкова достойно. Те искаха главата му. Внезапно го обзе предчувствие за остра анемия.

С проклетие Дет Морсън хвърли последен поглед към атакуващите и се отдръпна от терасата. Все още разполагаше с малко време, през което да постави в ред делата и да се подготви за последния миг. Отхвърли идеята да изиграе враговете си, като се самоубие. Твърде недостойно бе. По-добре да вземе неколцина от тях със себе си.

Той изтръска дъждовните капки от наметалото си и забърза надолу към приемната зала. Щеше да ги посрещне на приземния етаж.

Гърмът проехтя почти над главата му. Във всеки прозорец, покрай който минаваше, припламваха светлини.

Лейди Лидия, господарка на Рондовал, с разпусната и развята зад нея смолиста коса, зави зад ъгъла и видя как сянката се плъзна в нишата до вратата. Произнесе мигом заклинание, което обхвана и повечето нечовеци, които вероятно се разхождаха из тези зали, и продължи по коридора.

Щом излезе на открито, се огледа и веднага разбра защо заклинанието ѝ не беше имало абсолютно никакъв ефект. Сблъска се с Миша ръкавичка, крадеца — дребен, мургав човек, облечен в черни дрехи и кожа. До този миг бе смятала, че е заключен на сигурно място в килия под двореца. Той бързо изпъна гръб и усмихнато се поклони.

— Очарован съм да срещна милейди в коридора.

— Как се измъкна? — попита тя.

— Трудно — отвърна той. — Хитри ключалки правят по тези места.

— Изглежда — тя въздъхна и притисна още по-силно до себе си малко вързопче — си успял да се измъкнеш точно навреме, за да докажеш, че си неуловим. Враговете ни вече блъскат по главната врата. Може би точно в този миг минават през нея.

— Значи затова бил целият този шум — рече той. — В такъв случай бихте ли ме отвели до най-близкия таен изход за бягство?

— Страхувам се, че всички са блокирани.

— Жалко — намръщи се той. — Тогава ще бъде ли неучтиво от моя страна да попитам вие накъде сте се разбързали с... О-хо!

С бързо тайнствено движение Лейди Лидия беше опърлила върховете на пръстите му, протегнати към малкото вързопче.

— Бързам към кулата — заяви тя — с надеждата, че ще мога да призова някой дракон да ме отведе оттук — ако все още има дракони наоколо. Те обаче не вземат охотно непознати, така че страхувам се, няма какво да дириш там. Аз... съжалявам.

— Вървете — усмихна се той. — Бързайте! Аз мога да се погрижа за себе си. Винаги съм го правил.

Той се поклони, а лейди Лидия кимна и забърза напред. Смучейки пръстите си, Миша ръкавичка се обърна обратно натам, откъдето току-що бе дошъл. Планът му вече се беше оформил и той трябваше да побърза.

Когато Лидия приближи края на коридора, замъкът започна да се тресе. Докато изкачваше стълбите, прозорецът на площадката над нея се пръсна и през него се заизлива дъждът. Щом стигна до втория етаж и тръгна към витата стълба, водеща към кулата, страшен гръмотевичен трясък заглуши зловещия скърцащ звук на стените. Нищо неподозираща, тя продължи напред.

Изкачи се до средата на стълбата и почувства, че кулата се клати. Стените се напукаха. Отгоре ѝ се посипаха прах и хоросан. Кулата бавно започна да се накланя...

Лейди Лидия рязко смъкна наметалото от раменете си и го уви около вързопчето, обърна се и се втурна надолу — натам, откъдето беше дошла.

Наклонът на стълбата се промени. Вече чуваше ревящите и стържещи звуци навсякъде около себе си. Част от тавана поддаде пред

нея и вътре нахлу вода. С крайчеца на очите си Лейди Лидия видя как входната врата отзад бавно се плъзга нагоре. Без да се колебае, тя се обърна и хвърли вързопчето в откритата се пролука.

Светът се продъни под нея.

Когато войската на Джанет Клей нахлу в главната зала на Рондовал през телата на неговите мрачни защитници, от един страничен проход внезапно се появи лорд Дет с обтегнат лък в ръце. Звънна стрела и мина през бронята, гръдната кост и сърцето на Джанет, като го събори в следата на собствените му стъпки. Владетелят на Рондовал хвърли лъка настрани и измъкна скиптъра от широкия си колан. Завъртя го в бавен кръг над главата си и нашествениците усетиха как някаква невидима сила ги отблъсква назад.

Една фигура от тълпата се раздвижи и излезе напред. Разбира се, беше Мор. Жезълът му, пръскащ светлина, се въртеше като огнено колело в ръцете му.

— Намесата ти е неуместна, старче — изръмжа Дет. — Това не е твоя битка.

— Вече стана моя — отговори Мор. — Ти наруши Равновесието.

— Хайде де! Равновесието е било нарушено още преди хиляди години в правилната посока.

Мор поклати глава. Жезълът се въртеше все по-бързо и по-бързо пред лицето му и сякаш вече той изобщо не го държеше.

— Страхувам се от реакцията, която може би вече си предизвикал — каза той. — Да не говорим за това, което може да се случи, ако ти бъде позволено да продължиш.

— Тогава битката е само между нас двамата — рече Дет, свали бавно скиптъра надолу и го насочи към него.

— Не е ли било винаги така? — попита Мор.

Господарят на Рондовал се поколеба само миг. След това каза:

— Предполагам, че си прав. Но тогава нека изпати собствената ти глава!

Скиптърът пламна и от него се стрелна острие от бляскава червена светлина. Старият Мор се наведе напред и то със страшна сила

се удари о щита, в който се беше превърнал неговият въртящ се жезъл. Светлината се отрази нагоре и се блъсна в тавана.

С рев, заглушаващ гръмотевичния, огромни парчета се откъснаха от зидарията и се стовариха върху господаря на Рондовал, смазвайки и погребвайки го за миг.

Мор се изправи. Въртенето на огненото колело се забави и то се превърна отново в жезъл. Старецът тежко се облегна на него.

Когато ехото в залата замря, заглъхнаха и последните следи от битката. Бурята също стихна, светкавиците ѝ намаляха, гръмотевичните замлъкнаха.

Ардел, един от лейтенантите на Джанет, бавно се придвижи напред и спря, взирайки се в купчината отломъци.

— Свърши — каза той след малко. — Ние победихме...

— Така изглежда — отвърна Мор.

— Наоколо все още има някои от враговете, с които трябва да се справим.

Мор кимна.

— ... А драконите? А другите му демонски слуги?

— Те сега са объркани — меко каза Мор. — Аз ще се оправя с тях.

— Добре. Ние... Какъв е този шум?

Известно време се вслушваха.

— Може да е някой номер — каза един от сержантите, на име Маракас.

— Избери си отряд! Върви и разбери! И незабавно ми докладвай!

Миша ръкавичка се сви зад гоблена, близо до витата стълба, която водеше към тъмните подземия надолу. Неговият план беше да се върне в килията си и да се скрие вътре. Един затворник на Дет сигурно би бил единственият човек там, към когото щяха да се отнесат добре. Вече почти бе успял да се добере до целта си, когато вратата поддаде, нашествениците нахлуха и се проведе магическият дуел. Той бе наблюдавал всичко през една дупчица в гоблена.

Сега, когато вниманието на всеки един бе насочено нанякъде, беше идеалното време за него да се изплъзне и да се промъкне надолу.

Само че... любопитството му също бе възбудено. Зачака.

Отрядът скоро се върна. Лицето на сержант Маракас беше изопнато — той сковано носеше на ръце вързоп на лейди Лидия, откъдето се подаваха подутите от рев очички на бебе.

— Без съмнение Дет е смятал да го принесе в жертва по време на някой от страшните си обреди, за да осигури победата — предположи той.

Ардел се наведе напред и го разгледа. Вдигна тъничката дясна ръка и я обърна с дланта нагоре.

— Не. То носи семейния белег на силата — вижте дракона от вътрешната страна на дясната китка — посочи лейтенантът. — То е потомък на самия Дет.

— О...

Ардел погледна към Мор. Но старецът се бе втренчил в бебето, забравил за всичко останало.

— Какво да правя с него, сър? — попита Маракас.

Ардел прехапа устни.

— Този белег — промълви той — означава, че неговата съдба е да стане магьосник. Той е и сигурен знак за разпознаване. Няма значение какво ще бъде казано на детето, докато расте, но рано или късно то ще научи истината. Ако това се случи, на тебе би ли ти харесало да се срещнеш с магьосник, който знае, че си взел участие в смъртта на баща му и в разрушаването на неговия дом?

— Разбирам какво намекваш...

— Така че ще е най-добре да се отървем от бебето.

Сержантът се огледа. След това попита:

— Ами ако предположим, че го изпратим в някоя далечна страна, където никой никога не е чувал за Дома на Рондовал?

— ... И където някой ден може да мине пътник, който знае какво е станало? Не. В много отношения тази несигурност ще бъде по-лоша от сигурността на проклятието. Не виждам никакъв изход за малкото. Бъди бърз и милослив.

— Сър, не можем ли просто да отсечем ръката? По-добре е, отколкото да умре.

— Силата ще си остане в него — въздъхна Ардел — с ръка или без ръка. А и тук днес има твърде много свидетели. Историята ще започне да се разказва и това ще добави и нова болка. Не. Ако на тебе

не ти стиска да го направиш лично, все трябва да има някой в тези редици, който...

— Чакайте!

Бе заговорил старият Мор. Той се отърси като някой, който току-що се е събудил, и се приближи към тях.

— Може да се намери начин — каза той, — начин да оставим детето живо и да сме сигурни, че вашите страхове никога няма да се сбъднат.

Той се протегна и докосна тъничката ръчичка.

— Какво предлагате? — попита го Ардел.

— Преди хиляди години — започна Мор — ние имахме огромни градове и мощни машини, както и силни магии...

— Чувал съм ги тези истории — прекъсна го Ардел. — Но как ще ни помогнат те сега?

— Те са нещо повече от обикновени истории. Катаклизъмът е истина. След него ние запазахме магията и изхвърлихме по-голямата част от останалото. Сега всичко това прилича на легенда, но и до днес ние имаме предубеждения спрямо неестествените технически неща.

— Разбира се. Това са...

— Остави ме да довърша! Когато става дума за толкова сериозно решение като това, симетрията на вселената изисква то да се развива по два пътя. Съществува и друг свят, много подобен на нашия, където са отхвърлили магията и са запазили другото. Там и ние, и пътят, по който сме тръгнали, са само част от легендите.

— Къде е този свят?

Мор се усмихна.

— В противоположната точка на музиката на нашата сфера — каза той. — Само един такт по-нататък. Точно зад ъгъла, зад който никой не завива. Още едно разклонение на светещата пътека.

— Магьоснически приказки! Това как ще ни послужи? Може ли някой да отиде до този друг свят?

— Аз мога.

— О! Тогава...

— Да. Ако порасне на такова място, детето ще си има своя живот, а силата му няма да има особено значение. Тя ще бъде обяснена, рационализирана и отстранена. Детето ще си намери друго

място в живота, каквото тук никой не познава и никога няма да разбере, никога няма да предположи какво се е случило.

— Чудесно. Направете го тогава, щом милостта може да бъде толкова лесна.

— Все пак си има цена.

— Какво искате да кажете?

— Законът на симетрията, за който говорих — той трябва да бъде удовлетворен, ако тази размяна е за постоянно: камък за камък, дърво за дърво...

— А детенце? Да не би да се опитвате да кажете, че ако отнесете това бебе там, трябва да донесете някое от техните деца тук?

— Да.

— А какво ще правим с него?

Сержант Маракас прочисти гърло.

— Моята Мел и аз съвсем наскоро загубихме едно детенце — обади се той. — Може би...

Ардел се усмихна леко и кимна.

— Тогава наистина е евтино. Нека го направим.

С върха на ботуша си и с кимване Ардел посочи падналия скиптър на Дет.

— А какво ще правим с жезъла на магьосника? Не е ли опасен? — попита той.

Мор кимна, наведе се бавно и го вдигна от мястото, където беше паднал. Започна да го дърпа и да го извива, мърморейки си.

— Да — каза той най-накрая, след като беше успял да го раздели на три части. — Той не може да бъде разрушен, но ако успее да запрата всеки отломък в ъгловите точки на великия Магически триъгълник, вероятно той никога няма да се преобрази отново. Ала със сигурност това ще бъде трудно.

— Тогава ще го направите ли?

— Да.

В този момент Миша ръкавичка се промъкна зад гоблена и се спусна надолу по стълбите. След това изчака, сдържайки дъха си и вслушвайки се за предупредителен вик. Нищо не се случи. Той забърза.

Щом достигна мрака в подножието на голямото стълбище, зави надясно, измина няколко крачки и спря. Това, което му се изпречи, не

бяха точно коридори, а по-скоро естествени тунели. Дали по-рано не бе дошъл по онзи, точно отдясно? Или беше по другия, който завиваше наблизно? Когато бягаше от килията не бе забелязал, че тук, в съседство, има два...

Отгоре се чу шум. Той избра отвора най-вдясно и се гмурна напред. Беше толкова тъмно, колкото и преди, но след двадесет крачки тунелът правеше остър завой надясно. Не си го спомняше. Ала не можеше да се върне назад, ако някой наистина го гонеше. А и отпред се виждаше мъничка светлинка...

В един алков гореше и пушеше мангал с дървени въглища. Вързоп съчки лежеше на пода близо до него. Крадецът запали огниво от мангала и го задуха, докато се разгоря пламък. Малко след това в ръката му блесна факел. Взе със себе си още няколко съчки и продължи по тунела.

Стигна до разклонение. Левият път изглеждаше малко по-широк, по-приканващ. Тръгна по него. След малко стигна до ново разклонение. Този път зави надясно.

Постепенно забеляза, че пътят се спуска надолу и му се стори, че усеща слабо течение. Последваха нови три разклонения и стигна до декорирана в меден цвят стая. Бе започнал да отбелязва избрания път с въглен близо до дясната стена. Наклонът стана по-стръмен, тунелът зави и се разшири. Все по-малко и по-малко приличаше на коридор.

Когато спря, за да запали следващия факел, той забеляза, че е вървял много по-дълго, отколкото преди. Но все още се страхуваше да се върне натам, откъдето беше дошъл. Още стотина крачки, реши той, няма да навредят.

И когато ги измина, спря пред отвора на голяма, топла пещера. Лъхна го особен мирис — не можеше да го определи. Вдигна факела високо над главата си, но най-далечният край на празното помещение остана скрит в сенките. Още стотина крачки, каза си той...

По-късно, когато вече бе решил да не рискува с по нататъшни дирения, а да следва пътя си и да се възползва от всеки шанс, чу да приижда страшна врява. Осъзнаваше, че не може нито да се остави на милостта на събратята си и да се опита да им обясни в какво положение е попаднал, нито да се скрие и да угаси светлината. Имаше опит със своите събратя — затова се огледа за някоя скрита ниша.

Тази нощ слугите на Рондовал бяха преследвани из разрушения замък и избити до крак. Мор, с помощта на жезъла и волята си, омагьоса драконите и другите страшилища, твърде трудни за убиване, и ги вкара в големите пещери под крепостта. След това потопа всичко живо вътре във вековен сън и запечата пещерите.

Оставаше му най-великата задача и тя — той го знаеше — щеше да бъде меко казано трудна.

ВТОРА ГЛАВА

Мор вървеше по блестящия път. Повърхността постоянно проблясваше от мънички светкавици, но те не го стряскаха. И отдясно, и отляво гледката непрекъснато трептеше — най-различни реалности се появяваха и изчезваха за миг. Точно над главата му бе надвиснала тъмна тишина, изпълнена с неподвижни звезди. В десницата си държеше жезъла, а в свитата си лява ръка — бебето.

От време на време се появяваха разклонения, странични пътища, кръстопътища. Той отмина повечето от тях, като едва ги удостои с поглед. По-късно обаче стигна до едно място, където пътят се раздвояваше, и стъпи върху лявото разклонение. Трепкането на мига се забави.

Продължи да върви, много по-предпазливо, като внимателно се вглеждаше в образите. Най-накрая съсредоточи цялото си внимание върху тези отдясно. След малко спря и се изправи с лице към гледката.

Разположи жезъла пред себе си и сменящите се образи започнаха да преминават още по-бавно. Изчака сърцето си да изтупка няколко пъти и наведе напред върха на жезъла.

Пейзажът пред него застина, разрасна се, придоби дълбочина и цвят.

Вечер... Есен... Малка уличка в малко градче... Университетски комплекс...

Майкъл Чейн — червенокос, червендалест и с около петнадесет излишни килограма — разхлаби вратовръзката си и отпусна тяло, високо повече от метър и осемдесет, върху табуретката пред статива. Пръстите на лявата му ръка заиграха по клавишите и върху монитора над него се появи фигура. Той я оглежда около половин минута, после я завъртя, нанесе някои поправки и отново я завъртя обратно.

Взе лист и молив и прехвърли няколко от чертите на фигурата от монитора върху листа пред себе си. Облегна се назад, огледа

рисунката, прехапа долната си устна и започна да трие нещо.

— Майк! — една дребничка, тъмнокоса жена в строга вечерна рокля отвори вратата на кабинета му. — Не можеш ли да зарежеш работата си поне за минутка?

— Бавачката още не е дошла — отвърна той и продължи да трие. — Пък и аз съм готов. По-добре е, от колкото да седя и да си въртя палците.

— Е, бавачката вече е тук, а ти си оправи вратовръзката. Вече сме закъснели!

Майкъл въздъхна, остави молива и изключи терминала.

— Добре... — стана и се захвана да оправя възела си. — След минутка съм готов. Точността не е най-голямата добродетел, когато става дума за факултетски купон.

— Не и когато става дума за шефа на факултета.

— Глория! — поклати глава той. — Единственото нещо, което ти трябва да знаеш за Джим, е, че той не би издържал и седмица в реалния свят. Извади го от университета и го постави сред истински индустриален пейзаж и той...

— Хайде да не започваме пак — отстъпи назад тя. — Знам, че тук не се чувстваш щастлив, но засега нямаш никакъв друг избор. Трябва да се държиш прилично.

— Баща ми си имаше собствена консултантска фирма — занарежда той. — Сега можеше да е моя...

— Само че баща ти я пропи. Хайде! Да вървим!

— Е, това беше най-накрая. Имаше лоши периоди. Но иначе беше добър. И дядо ми също — продължи той. — Дядо ми е основал фирмата и...

— Отдавна вече зная, че произхождаш от династия на гении — прекъсна го тя. — Това, че Дан ще наследи гениалността ви, също го знам. Само че точно сега...

— Как е той? — гласът му омекна.

— Спи — отвърна тя. — Добре е.

Майкъл се усмихна.

— Добре. Давай палтата. Ще слушкам.

Тя се обърна и той я последва. Бледото око на екрана надничаше над рамото му.

Мор застана пред вратата на сградата, която се намираше по диагонал срещу наблюдаваната от него къща. Едрият мъж с тъмно палто стоеше на прага, пъхнал ръце в джобове, и оглеждаше улицата. По-дребничкият силует — жената — все още беше извърнат с лице към откренатата врата. Говореше с някого вътре.

Най-накрая жената затвори и се обърна. Доближи се до мъжа и тръгнаха. Мор наблюдаваше как се отдалечават по улицата и завиват зад ъгъла. Изчака още малко, за да се увери, че не са се сетили за някоя дреболия, за която да се върнат.

Измъкна се от входа и прекоси улицата. Стигна до вратата и похлопа по нея с жезъла си.

След няколко секунди вратата лекичко се откренна. Той забеляза, че имаше верига. Отвътре надникна младо момиче. В тъмните ѝ очи блуждаеше съвсем леко подозрение.

— Дошъл съм да прибера нещо — каза той. Паяжината на по-ранни заклинания правеше думите му ясни за нея. — И да оставя нещо.

— Няма ги — отвърна тя. — Аз съм бавачката...

— Много добре — той бавно сниши върха на жезъла си до равнището на очите ѝ.

Вътре в тъмното дърво нещо запулсира едва-едва и дървото заблестя матово. Това привлече погледа ѝ и го задържа. След няколко пулсации Мор плавно вдигна жезъла към собственото си лице. Погледите им бавно се срещнаха и той задържа нейния. Заговори — този път с по-нисък глас.

— А сега отвори вратата!

Мярна се някакво движение, вътре нещо изтрака. Веригата падна.

— Отстъпи назад! — заповяда старецът. Лицето се оттегли назад. Мор бутна вратата и влезе.

— Отиди в съседната стая и седни! — той затвори вратата след себе си. — Когато си тръгна оттук, ще окачиш веригата след мене и ще забравиш, че съм идвал! Ще ти кажа кога да го направиш.

Момичето вече се беше отправило към всекидневната.

Той тръгна бавно по коридора като отваряше вратите по пътя си. Най-накрая спря на прага на малка тъмна стаичка и влезе вътре на

пръсти. Загледа се в мъничката, свита на кравайче фигурка в люлката, след това доближи жезъла на сантиметри от главицата на детето.

— Спи! — дървото отново засия в ръката му. — Спи!

После внимателно постави своя товар на пода, наведе жезъла над люлката, отви омагьосаното дете и го вдигна. Постави го до другото дете и ги загледа. На светлината, идваща от отворената врата, забеляза, че тукашното бебе е с по-бледа кожа от потомъка на Дет, а и косата му бе по-тънка, по-светла. И все пак...

Мор размени дрешките им и уви детето от люлката с одеялото, в което бе донесъл другото бебе. След това положи последния господар на Рондовал в люлката и се взря в него. Пръстът му докосна драконовия белег.

После рязко се извърна, стисна жезъла и вдигна малкия Даниъл Чейн от пода.

Премина по коридора и извика към всекидневната:

— Тръгвам си. Затвори след мене вратата, както си беше — и забрави!

Вече навън, той чу как веригата издрънча и пое по пътя. Звездите надничаха през разкъсаните облаци, а от изток, откъм гърба му, повя леден вятър. Една кола зави иззад ъгъла и го освети с фарове, ала го отмина, без да забави ход.

По тротоара взеха да проблясват искрици, а сградите и от двете му страни сякаш изгубиха плътност, после станаха двуизмерни и затрептяха.

Искрите по настилката ставаха все повече и скоро това вече не бе тротоар — беше се превърнал в широк, сияен път, който се простираше безкраен и пред него, и зад него, с многобройни странични отклонения. Гледката отляво и отдясно се преобрази в мозайка от мънички застинали снимки на безброй времена и места, които проблясваха, засияваха и се свиваха и най-накрая заприличаха на трепкащи ята от странни риби, които го следваха. Над него оставаше ивица тъмно небе без нито едно облаче, от която струеше звездна светлина — негативно небесно отражение на пътя долу. От време на време Мор мяркаше и други фигури по страничните пътища — не всички от тях приличаха на хора — приведени под тежестта на задачи, неразгадаеми, също като неговата.

Щом пое към дома, жезълът му засия, а под петите му заблестя
роса от малки светкавици.

ТРЕТА ГЛАВА

Всеки от тези два свята беше мит за другия. Нижеха се дни, месеци...

Когато момчето стана на шест години, забелязаха, че види ли нещо счупено, веднага се опитва да го поправи — и твърде често успява. Мел показва на мъжа си кухненските щипци, които бе поправил.

— Все едно сме ги носили на Винс в ковачницата! — рече тя. — От това момче ще излезе голям калайджия!

Маракас огледа щипците.

— Видя ли как го е направил? — попита той.

— Не, чух го да удря с чука, но много-много не му обърнах внимание. Знаеш, че вечно си играе с разни железца.

Маракас кимна и остави щипците.

— Къде е сега той?

— Долу, при напоителния канал — или поне така си мисля — отвърна тя. — Плацика се там.

— Ще отида да го видя. Ще му кажа, че е добро момче, задето е поправил щипците — той прекоси стаята и вдигна резето.

Навън зави зад ъгъла и тръгна по пътеката, която минаваше покрай огромно дърво и слизаше по склона към полята. В тревата бръмчаха насекоми. Някъде над него чуруликаше птица. Сух ветрец рошеше косата му. Маракас се чувстваше горд заради детето, което бяха взели да отгледат. Момчето беше здраво и силно и — без съмнение — много умно...

— Марк? — извика той, щом стигна до канала.

— Тук съм, татко — чу се слаб гласец някъде отдалеч.

Мъжът тръгна нататък.

— Къде си? — попита след малко.

— Тук, долу.

Щом стигна до ръба, той надникна и видя момчето да си играе с нещо. Беше поставило гладък, прав прът точно над повърхността на

водата. Всеки от краищата му бе хлабаво закрепен в жлеbove сред купчините от камъни, натрупани от двете страни на канала. А към средата на пръта бяха прикрепени редица от квадратни... лопатки — течащата вода ги изтласкваше и те се въртяха ли, въртяха. Някакъв тревожен трепет премина през Маракас — не беше сигурен защо, — но се стопи само след миг; следеше въртящите се витла с очи и постепенно го обзе радост — радваше се на онова, което синът му бе успял да направи.

— Какво е това, Марк? — попита той и приседна на брега.

— Ами нещо като... колело — момчето вдигна очи и се усмихна.
— Водата го върти.

— А за какво служи?

— За нищо. Просто се върти.

— Много е хубаво.

— Нали, а?

— Много хубаво си поправил онези щипци — Маракас откъсна една тревичка и я задъвка. — На майка ти много ѝ хареса.

— Беше твърде лесно.

— Ти обичаш да поправяш разни неща, да ги караш отново да заработят, нали?

— Да.

— Мислиш ли, че някой ден ще искаш да си изкарваш прехраната с това?

— Да, май че да.

— Старият Винс смята тия дни да си търси чирак за работилницата. Ако искаш да се изучиш за ковач, да работиш с желязо, мога да говоря с него.

Марк отново се усмихна.

— Говори!

— Разбира се, ще правиш истински неща, неща, които вършат работа — Маракас посочи колелото. — Не играчки.

— Това не е играчка! — Марк се обърна и погледна творението си.

— Току-що ми каза, че за нищо не служи.

— Но мисля, че може да послужи за нещо. Трябва само да се сетя за какво и как.

Маракас се засмя, изправи се и се протегна. Подхвърли стръкчето трева във водата и се загледа как колелото го разкъсва.

— Когато се сетиш, кажи ми, моля те!

Той се обърна и тръгна по пътеката.

— Ще ти кажа — отвърна тихо Марк, все още загледан във въртящите се лопати.

* * *

Когато Дан Чейн беше на шест години, веднъж влезе в кабинета на баща си, за да огледа пак онази смешна машина, на която работеше татко. Може би този път...

— Дан! Махай се отгук! — изрева Майкъл Чейн, без изобщо да извърне масивното си тяло от статива.

Мъничката изправена фигурка на екрана се бе превърнала в линия, която се огъваше ту нагоре, ту надолу. Пръстите на Майкъл пробягаха по клавиатурата — опитваше се да я нагласи.

— Глория! Ела го прибери! Пак същото!

— Татко — започна Дан. — Аз без да искам...

Мъжът се извърна и го изгледа на кръв.

— Казах ти да не влизаш тук, когато работя!

— Знам. Но си помислих, че може би този път...

— Помислил си бил! Представете си! Време е вече да започнеш да ни слушаш!

— Изви...

Майкъл Чейн се надигна от табуретката и момчето заотстъпва назад. После чу стъпките на майка си зад гърба си. Обърна се и я прегърна.

— Извинявай! — довърши то.

— Пак ли? — Глория погледна съпруга си над главицата на момчето.

— Пак — отвърна Майкъл. — Ама че кутсуз е това хлапе!

Бурканът с моливите върху малката масичка до статива започна да трака. Майкъл се обърна и се втренчи в него като омагьосан. Бурканът се наклони, падна настрана и се търкулна към ръба на масата.

Майкъл се метна напред, но бурканът се претърколи през ръба и тупна на пода, преди той да успее да го хване. Изправи се, ругаейки, и фрасна главата си о най-близкия ъгъл.

— Махни го оттук! — изрева мъжът. — Това хлапе сигурно си отглежда полтъргайт!

— Ела — Глория изведе момченцето. — Знаем, че го правиш, без да искаш...

Прозорецът се отвори с трясък. Хартии се завихриха във въздуха. Иззад стената нещо затрака. Една книга падна от полицата.

— ... Просто понякога става така — довърши тя и те излязоха от стаята.

Майкъл въздъхна, събра нещата си, стана и затвори прозореца. Когато се върна при машината си, тя работеше нормално. Изгледа я ядосано. Не обичаше неща, които не можеше да проумее. Да не би да беше някакъв вълнов феномен, предизвикан от детето, който се усилваше, ако момчето се разстрои? Беше се опитвал на няколко пъти да установи някакви вълни, използвайки най-различни уреди. Винаги без успех. А самите уреди обикновено...

— Е, видя ли какво направи. Той плаче, а пък всичко тук е с краката нагоре — Глория бе влязла отново в стаята. — Ако се държиш малко по-внимателно с него, когато това започне, сигурно няма да се стига чак дотук. Аз обикновено го предотвратявам просто като се държа мило с него.

— На първо място — обади се най-сетне Майкъл, — не съм сигурен, че вярвам в паранормалното. На второ, това винаги идва така изведнъж!

Тя се засмя. Той също.

— Е, така си е — каза най-накрая. — Според мене, май е най-добре да отида при него. Знаем, че той не е виновен. Не искам да е тъжен...

Беше тръгнал към вратата, ала спря.

— Все още се чудя...

— Знаем.

— Сигурен съм, че нашето дете нямаше такъв смешен белег на китката.

— Не започвай пак, моля те! Току те прихваща!

— Права си.

Той излезе от кабинета си и тръгна към стаята на Дан. Щом се приближи, чу тихи звуци на китара. До мажор, после сол... Невероятно — колко бързо се бе научил да се справя с големия инструмент на неговите години... И странно освен това. И в двете семейства никога у никого не се бяха проявявали музикални наклонности.

Почука тихо на вратата. Дрънкането спря.

— Да?

— Може ли да вляза?

— А-ха...

Той бутна вратата и влезе. Дан се бе проснал на леглото. Инструментът не се виждаше никакъв. Сигурно беше под леглото.

— Хубаво беше — обади се Майкъл. — Коя мелодия свиреше?

— Просто си дрънках. Не знам.

— Защо спря?

— На тебе не ти харесва.

— Никога не съм казвал такова нещо.

— Личи ти.

Майкъл седна до момчето и стисна рамото му.

— Е, не си прав — рече той. — Всеки си има нещо, което обича да прави. За мене това е работата ми — после, след известна пауза, продължи: — Уплаши ме, Дан. Не знам защо става така, но понякога машините пощуряват, щом ги доближиш — а нещата, които не разбирам, ме плашат. Но, всъщност, не ти се ядосвам. Просто изглеждам ядосан, когато се стресна.

Дан се претърколи настрана и го погледна. Усмихна се едва-едва.

— Искаш ли да ми посвириш? С радост ще те послушам.

Момчето поклати глава.

— Не сега — отвърна то.

Майкъл се огледа из стаята — към големите полици, отрупани с книги с картинки, към неотворения строител. Погледна отново Дан и забеляза, че момчето търка китката си.

— Боли ли те ръката? — попита той.

— А-ха. Белегът като че пулсира... Случва се понякога.

— Колко често?

— Когато стане нещо... като онова...

Дан посочи към вратата и към целия свят навън.

— Вече ми минава — добави той.

Майкъл хвана китката на момчето и внимателно разгледа тъмния, подобен на дракон белег.

— Докторът каза, че няма нищо страшно — нямало никаква възможност да се развие в нещо злокачествено...

— Вече не ме боли.

Майкъл продължи да се взира в белега още известно време. Най-накрая стисна ръката на момчето, пусна я и се усмихна:

— Искаш ли нещо, Дан?

— Не... Ъ-ъ... Ами някоя книга.

Майкъл се засмя.

— На тебе само книги ти дай, а? Добре, можем по-късно да наминем към книжарницата и да погледнем какво има, какво няма...

Дан най-после се усмихна.

— Благодаря, татко.

Майкъл леко стисна рамото му и стана. Щом тръгна към кабинета си, отново чу тихите, забързани акорди.

* * *

Когато Марк беше на дванадесет години, построи кон. Беше висок две педи и се местеше от задвижван от пружина часовников механизъм. Момчето часове наред се бе трудило в ковачницата, докато изработи частите, а в свободното си време, в бараката, която бе построило зад дома на своите родители, продължаваше да измерва, да шлифова и да изглажда механизмите. Сега конят се беше изправил на задни крака на пода на същата тази барака — пред него и пред единствената му публика — Нора Вейл, деветгодишно съседско момиченце.

Тя пляскаше с ръце, докато играчката бавно въртеше главата си, сякаш ги наблюдава.

— Прекрасен е, Марк! Прекрасен е! — възкликна тя. — Никога не е имало такова нещо като него — освен в онези времена...

— Какво искаш да кажеш? — бързо я прекъсна той.

— Ти знаеш. Както преди много, много години. Когато е имало всякакви видове хитроумни изобретения като твоето.

— Това са само приказки — каза той. След известно време добави: — Нали?

— Не. Баща ми е минал покрай едно от забранените места — долу, на юг, при планината Анвил. Дори без да навлизаш навътре все още можеш да видиш какви ли не счупени предмети — неща, каквито хората вече не могат да правят — тя отново погледна към коня, чиито движения сега още повече се забавяха. — Може би дори неща като това.

— Това е... интересно... — рече той. — Не разбирам... И там все още има останали материали, така ли?

— Баща ми така казва.

Внезапно тя го погледна право в очите.

— Знаеш ли, може би ще е по-добре да не показваш това на никого друго.

— Защо не?

— Хората могат да си помислят, че си бил там и си научил някои от забранените неща. И ще пощурят.

— Това е тъпо — рече той и тъкмо тогава конят падна на едната си страна. — Това наистина е тъпо.

Но щом го изправи, добави:

— Може би трябва да почакам, докато имам какво по-добро да им покажа. Нещо, което ще им хареса...

Следващата пролет Марк демонстрира на няколко приятели и съседни задвижващото устройство, което беше изобретил, предназначено да управлява шлюзове в напоителната система в случай на наводнение. Говореха за него две седмици, след това въпреки всичко решиха да го инсталират на своя глава. Когато пролетта отмина и покъсно започнаха дъждовете, имаше само малки наводнения — нищо сериозно. Тогава само свиха рамене.

— Имам да им показвам нещо дори още по-добро — каза той на Нора. — Нещо, което те *трябва* да харесат.

— Защо? — попита тя.

Момчето я погледна озадачено.

— Защото трябва да разберат...

— Какво?

— Че аз съм прав, а те грешат, разбира се.

— Хората обикновено не се стремят към такива неща — каза тя.

Той се усмихна.
— Ще видим.

* * *

Когато Дан беше на дванадесет години, един ден — както през много други дни — взе китарата си и отиде в малкия парк дълбоко в сърцето на града, оградено от стомана, стъкло, пластмаса и бетон — големия град, в който сега живееше неговото семейство.

Потупа по ствола едно прашасало изкуствено дърво, прекоси безжизнения торф покрай холограмите на люлеещи се цветя и седна на една оранжева пластмасова пейка. От време на време от скритите високоговорители се разнасяше запис на птича песен. Изкуствени пеперуди се стрелкаха по невидимите лъчи. Скрити аерозолни помпи на равни интервали изпускаха аромат на цветя.

Той извади инструмента от калъфа и го настрои. После засвири.

Една от фалшивите пеперуди премина твърде близо, залитна и падна на земята. Той спря да свири и се наведе да я разгледа. Някаква жена премина и подхвърли монета до краката му. Той се изправи и прокара пръсти през косата си, проследявайки жената с поглед. Разбърканата сребърнобяла ивица, която преминаваше през черната му чорлава коса от челото до тила, отново застана на мястото си.

Облегна китарата на бедрото си, удари един акорд и започна да свири сложен етюд за дясната ръка, който упражняваше напоследък. Тъмен силует — истинска птица — изведнъж се сниши и заподскача край него. Щом я видя, Дан почти спря да свири и подхвана нещо просто — за да може да следи птицата по-внимателно.

Понякога нощем свиреше на покрива, където гнездяха птици — под звездите, блещукащи едва-едва през мъглата. Чуваше ги как цвъртят и шумолят край него. Но в парковете рядко виждаше птици — може би се дължеше на аерозолите — и затова сега, сякаш леко омагьосан, гледаше как тази се приближава към повредената пеперуда и я грабва в човката си.

Миг по-късно я изплю, килна глава настрани, клъвна я и подскочи назад. Не след дълго отново хвъркна и се изгуби.

Дан отново засвири, а след малко и запя въпреки градския шум. Слънцето сияеше в червено над главата му. Един пияница, проснал се под холограмите, тихо хленчеше насън. Паркът трепереше на равни интервали — когато преминаваха подземните влакове. След няколко фалшиви тона Дан осъзна, че гласът му се променя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Марк Мараксон — висок вече метър и осемдесет и два, но продължаващ да расте, с мускули, яки като на истински ковач — обърса ръце о престилката, отметна непокорния червен кичур от челото си и се качи в машината.

Провери отново горивната камера, нагласи котела за последно и седна пред кормилния механизъм. Отпусна спирачката и със свиркане и трясък подкара колата. Изкара я от скрития навес и пое към шосето по пътеката, която сам бе изравнил.

Птици, зайци и катерички се разбягваха пред колелата. Той се усмихна на силата, която държеше в ръцете си. Взе рязък завой — наслаждавайки се как колата отговаря на командите му. Това бе шестото изпитание на неговата самодвижеща се каруца и му се струваше, че този път всичко работи свършено. Първите пет излизания бяха тайни. Но сега...

Той се засмя на глас. Да, сега беше времето да смае селяните, да им покаже какво може да се направи с мислене и изобретателност. Провери скалата за налягане. Чудесно...

Навън бе прекрасна утрин за подобна експедиция — слънцето грееше, подухваше лек бриз, навсякъде цъфтяха пролетни цветя... Сърцето му подскочаше, винаги щом коравата дървена седалка удареше гърба му, а в главата му танцуваше мисълта за ресорна система. Наистина, днес беше ден за велики начинания.

Продължи да пухти напред — от време на време подхвърляше по нещо в огъня и се опитваше да си представи физиономията на хората, когато за първи път видят неговата машина. Посред една далечна нива някакъв фермер пусна плуга и се зазяпа към нея, ала се намираше твърде далече, за да види реакцията му. Изведнъж му се прищя да бе инсталирал и някаква свирка или камбанка.

Щом приближи селото, дръпна спирачката и забави ход. Смяташе да спре точно в центъра, да се изправи на седалката и да каже

няколко думи. Ето как щеше да започне: „Отървете се от конете си. Изгрява нова зора...“

От близката нива се разнесоха викове на деца. Скоро те вече тичаха край него и крещяха. Питаха го за какво ли не. Опитваше се да им отговаря, но шумотевицата на машината го заглушаваше.

Зави по единствената улица, която преминаваше през цялото село и забави още повече ход. Един кон се изправи на задни крака и се втурна между две къщи, влачейки след себе си двуколка. Хората побягваха, тръскаха се врати. Кучетата ръмжаха, лаеха и се дърпаха. Децата продължаваха да търчат след него.

Щом стигна центъра на селото, Марк дръпна докрай спирачката, спря и се огледа.

— Може ли да се повозим? — викнаха децата.

— Може би по-късно — отвърна той и се обърна, за да провери дали всичко е що-годе наред.

Вратите започнаха да се откряват. Хората наизлязоха от къщите и оборите и се втренчиха в него. Физиономиите им изобщо не бяха като онези, които си бе представял. Някои гледаха тъпо, други — уплашено, а неколцина — гневно.

— Какво е това? — извика един мъж през улицата.

— Парна каруца — викна той в отговор. — Тя...

— Разкарай я оттук! — кресна някой. — Ще си навлечем проклятие! Всички до един!

— Това не е зла магия... — заобяснява Марк.

— Разкарай я!

— Махай се с нея!

— Да докараш това проклето нещо в нашето село...

Буца пръст тресна по котела.

— Но вие не разбирате!

— Къш! Къш! Къш!

Захвърчаха камъни. Неколцина мъже започнаха да се приближават заплашително. Марк успя да различи онзи, когото познаваше най-добре.

— Джед! — изкрещя. — Тук няма зла магия! Това е все едно да възвариш вода, за да си направиш чай!

Джед не отговори, а заедно с другите протегна ръце към вибриращата каруца.

— Тебе ще те възварим, копеле недно! — кресна друг и те започнаха да клатят колата.

— Спрете! Спрете! Ще я повредите! — изкрещя Марк.

Тежката кола бързо поддаде на техния натиск и залитна. Когато Марк осъзна, че се прекатурва, вече беше твърде късно да изскочи.

— Гадове! — кресна той и се строполи.

Претърколи се и си удари главата, ала не изгуби съзнание. Замаян, видя как котелът избухва и горивната камера се отваря. Продължи да се търкаля. Водата потече към главната канавка, встрани от него.

— Гадове, гадове, гадове, гадове, гадове! — чу се да повтаря той и го обля мрак.

Съзве го миризмата на дим и пращенето на пламъци. Жаравата бе подпалила каруцата. Хората я бяха наобиколили и гледаха как гори. Никой не се и опита да загаси пожара.

— А сега трябва да извикаме мъдрец да изгони демона — дочу той женски глас. — Никой да не пипа нещото. Деца, стойте по-далече!

— Глупаци! — измърмори той и се опита да се повдигне.

Една малка ръчичка натисна рамото му надолу.

— Не! Недей да привличаш вниманието им! Лежи и не мърдай!

— Нора...?

Вдигна очи. Отначало не бе осъзнал присъствието ѝ. Тя притискаше мокра кърпа към челото му.

— Аз съм. Почини си малко. Събери сили. После ще се измъкнем ей оттам, през къщите — посочи тя с глава. — И ще трябва да го направим много бързо.

— Те не разбраха...

— Знам. Знам. Също като с коня, когато бяхме малки...

— Да.

— ... Нещо, което си измислил, просто защото мисленето ти е такова. Аз поне го разбирам.

— Гадове!

— Не. Не са гадове. Те просто мислят по друг начин.

— Ще видят те!

— Само че не сега. Първо да се подготвим и да се измъкваме оттук, колкото се може по-бързо. Според мене, ще е по-добре известно време въобще да не им се мяркаш пред очите.

Марк се загледа в горящата каруца и в лицата, които я заобикаляха.

— Май си права — рече той. — Да вървят по дяволите! Готов съм. Искам да се махна оттук!

Тя го хвана за ръката. Лицето му се изкриви и той дръпна дланта си.

— Съжалявам! Изгорил си се — обади се тя. — Не бях го забелязала.

— Нито пък аз. Ще се оправи. Да тръгваме!

Тя стисна другата му ръка. Марк бързо се надигна и двамата се запромъкваха сред храсталака между къщите.

— Оттук.

Той я последва по някаква пътека. Стигнаха една плевня и спряха да си починат.

— Благодаря ти — каза той. — Ти си права. Ще замина за известно време.

— Къде?

— На юг — смънка младежът.

— О, не! — възкликна тя. — Това е много див край и...

— Има при кого да отида.

Тя се взря в очите му.

— Недей...

Той протегна ръце и я прегърна. За миг тя се вцепени, но след това отпусна глава на рамото му.

— Ще се върна и ще те отведа оттук!

Дърветата наоколо бяха по-ниски, земята — по-суха. Храсталаците бяха по-редки, голите места — повече. Тази земя беше по-камениста и много, много по-тиха от родния му край. Докато вървеше и се катереше, не чу ни птичи глас, ни бръмчене на насекоми, нито пък шуртене на вода, хрущене на клонки, стъпки на животни.

От няколко дена ръката вече не го болеше и сега кожата се белеше. Отдавна беше махнал превръзката на главата. Вървеше с твърда крачка, въпреки изтощението. Най-сетне приближи върха, подобен на наковалня, възправил се сред все по-издължаващите се сенки. На гръб носеше малка торба, а на колана му висяха няколко

добре увити бутилки с вода. Дрехите му бяха мръсни, както и лицето и ръцете му, но щом погледна нагоре, той само се усмихна сдържано и се повлече нататък.

Не му се вярваше тук да живеят нито демони, нито най-различни чудовища, както смятаха доста хора. Но бе окачил на раницата си къс меч — сам го бе изковал още преди години, когато бе по-дребен и по-лек. Сега мечът изглеждаше почти като играчка, макар да боравеше с него много бързо и сръчно. Бе прекарал месеци наред, упражнявайки се да кове остриета, за да придобие усет към хладното оръжие — единствено този усет би осигурил върховното качество на изковаваните от него мечове. Бе прибрал своя от ковачницата, когато се върна там да вземе това-онова — неща, необходими за бягството. Сега, когато все повече и повече се приближаваше към забранената зона, не усещаше особена нужда от меч — мястото му се виждаше пусто и мъртво; ала присъствието на меча го караше да си мисли за усилието, което бе вложил в изковаването му. И все пак този меч бе от много по-ниско качество в сравнение със странните парченца метал, които сега намираще пръснати тук-там, забити в земята.

Носеше едно такова парче в ръка и от време на време се спираше и го разглеждаше. Според него беше направено от нещо като твърда, лека сплав — така реши, след като го изстърга и обърса от калта и мръсотията; дори след всичките тези години не беше хванало ръжда. Какви ли сили му бяха придали тази форма? Каква температура? Какво налягане? То му говореше, че някога някъде наблизо е съществувало нещо много, много странно и непознато.

Същата вечер Марк влезе в застиналата, неподвижна черупка на една голяма сграда. Какво ли се е извършвало някога в нея, дори не можеше да гадае. Но на два пъти, докато я претърсваше, му се стори, че дочува забързани стъпки съвсем наблизо. Реши да пренощува малко по-далече от развалините.

Не можеше да реши дали огънят би привлякъл или би отблъснал местните обитатели. Най-накрая липсата на достатъчно подпалки за поддържане го убеди да мине съвсем без огън. Хапна суха храна и се сви под одеялото върху една плоска издатина на около два и половина метра над земята. Сложи меча така, че да му е подръка.

Не можеше да каже колко дълго бе спал. Изглежда, няколко часа. Събуди го някакво драцене. Мигом застана нащрек и протегна ръка

към меча. Извърна леко глава — мускулите му се напрегнаха и той съзря нещо, което бавно пълзеше към него долу по скалите.

Тъмното тяло, разделено на сегменти, блестеше на лунната светлина. То пълзеше по скалите на многобройни мънички крачка, а предният му край ту се надигаше, ту се спускаше. Беше голямо поне три-четири пъти колкото него и ако приличаше на нещо от познатия му свят, то бе на гигантска метална гъсеница. Пълзеше по пътеката, по която сам бе дошъл. На предния ѝ край се бе покачило нещо дребно и сгърчено, чиято форма смътно напомняше човек. То стискаше в лявата си ръка нещо, някаква странна юзда, а в другата — дълго копие. Звярът отстъпи назад, вдигна предния си край на равнището на перваза, разклати тяло и отново тупна на земята, сякаш душеше следа.

Целият настръхнал, със стомах, свит в ледена буца, Марк се заоглежда за възможен път за бягство. През скалите, после надясно... Ако се движеше достатъчно бързо, все още имаше възможност...

Пое си дълбоко въздух, метна се на земята и си изкълчи глезена. Стана и куцукайки се отправи към скалите. Чу зад себе си остро изсвирване, дращенето се усили. Закуцука напред, колкото можеше по-бързо — дългото копие, което онова същество държеше, не му излизаше от ума.

Огледа се назад и чак тогава забеляза, че стиска меча. Ръката с копието бе издигната, но скалите вече бяха току пред него. Бързо се метна зад тях и чу как острието издрънча върху камъка. Мигом се изправи и продължи напред, после отново се отклони към развалините, през които бе минал на идване.

Шумът зад него не стихваше. Очевидно чудовището можеше да се движи и по-бързо.

Марк се стрелна сред скалите. Дрънченето го следваше, а развалините бяха кажи-речи пред него. Там би могъл да се покатери на нещо, да се скрие някъде — сградата бе по-подходяща за защита от този скален лабиринт.

Заобиколи една голяма канара, застина и едва успя да замахне с меча. Излезе, че и друго чудовище, възседнато от ездач, го е търсило или причаквало. Бе се изправило само на около метър от него, а копието вече се стоварваше върху му.

Пресрещна копието и го отблъсна, после нанесе удар към клатещото се насам-натам същество. То издрънча като камбана и се

строполи напред. Марк отстъпи встрани. Остра болка прониза десния му глезен. Скочи към озъбения ездач. Острието на меча се вряза в него и се разнесе писък. Той го изтегли, обърна се и побягна.

Не чуваше никой да го преследва и когато отново се озърна назад, видя, че звярът, останал без ездач, се щура напосоки сред скалите. Пое си дълбоко дъх — и изведнъж земята под него се разтвори. Известно време падаше сред мрака, след това рамото му се удари о някаква твърда повърхност. Мечът се изхлузи от ръката му с дрънчене, но той мигом го сграбчи отново. Отгоре се разнесе рязък звук, сякаш нещо се затръшна. Прах, чакъл и пръст се посипаха върху му. Изведнъж стана светло — потрябва му време, за да свикнат очите му.

Когато най-после успя да различи нещо на ярката светлина, все още не можеше да проумее какво е това пред него.

Маса... Да, това беше маса. И столове. Но откъде идваше тази светлина? И какво ли беше онова огромно сиво нещо със стъкления четириъгълник в средата? И всички онези малки светлинки?

Около него нищо не помръдваше — само прахолякът кротко се сипеше по пода. Изправи се и бавно запристъпва напред.

— Хей! — прошепна Марк.

— Хей, хей! — отвърна силен глас. — Хей?

— Къде си? — попита той, спря и бавно се завъртя на пети.

— Тук, при тебе — дойде отговорът. Непознатият говореше с дървен акцент — като хората от Северните земи.

— Не те виждам. Кой си ти?

— Ей че странно говориш! Чужденец ли си? Аз съм машина за обучение. Библиотечен компютър.

— Може би говоря със странен акцент и словоред. Това е, защото е изминало много време — каза Марк. Внезапно бе прозрял колко стара е тази машина и за какво служи. — Можеш ли някак да нагодиш твоите думи да звучат като моите? Много трудно те разбирам — дори и най-простите неща.

— Да. Говори тогава! Трябва ми добър образец. Разкажи ми за себе си и за това, какво би искал да научиш.

Марк се усмихна и отпусна меча си. Закуцука към най-близкия стол и се тръсна на него. Потърка рамото си.

— Добре — каза той след малко. — Но откъде идва светлината тук?

Екранът пред него засия. Под дебелия слой прах върху него изведнъж се очерта електрическа схема.

— За това ли ме питаш? — обади се гласът.

— Може би. Не знам точно.

— Знаеш ли какво е това?

— Още не — отвърна Марк, — но смятам да го науча. Стига да ми го обясниш.

— Мога да те снабдявам с всичко необходимо толкова време, колкото поискаш да останеш тук. Ще ти обясня каквото пожелаеш.

— Май попаднах точно на мястото, което търсех — усмихна се Марк. — Сега ще ти разкажа за себе си, а ти ще ми обясниш за източниците на енергия...

ПЕТА ГЛАВА

Даниъл Чейн — студент третокурсник, работещ върху курсовата си работа по изследване на средновековието; строен и силен след две години в отборите по бокс и фехтовка; не бе съвсем щастлив поради все още упражнявания върху него натиск от страна на баща му да смени основните си специалности история и лингвистика и да се присъедини към него в бизнеса. Сега седеше на високото столче и мислеше за всички тези неща в състоянието на проконтролиран блян, който обхващаше мозъка му, докато свиреше.

Клубът беше мрачен и задимен. Винаги излизаше след Бети Луис, която пееше огнени песни и блус — парчета в дълбоко деколтирана рокля под акомпанимента на раздрънканото пиано и изтръгваше бурни аплодисменти всеки път, когато се поклонеше. Сега той изпълваше помещението с китарни акорди. Свиреше в събота вечер и всеки втори петък — инструментални изпълнения и вокали. Хората изглежда харесваха музиката му и в двата случая. Но точно в момента не му се пееше.

Днес беше втори петък и мястото със сигурност не беше чак толкоз претъпкано. По малките масички разпозна няколко лица, които кимаха в такт с музиката.

Дан превръщаше облаците дим, докато те се носеха срещу светлините, в замъци, в планински вериги, гори и екзотични зверове. Белегът на китката му пулсираше леко през цялото време. Странно беше колко малко от постоянните посетители забелязваха как неговите оформени от музиката сънища се носят из въздуха над техните глави. Или може би онези, които ги виждаха, вече бяха подпийнали и го намираха за нормално.

Импровизирайки, той преведе една армия през планински хребет, атакува я с дракони и я разби. Войските се разбягаха във всички посоки. Усмихна се и увеличи темпото.

В същия миг видя един посетител да блъска с лакът халба бира. Докато Дан свиреше, тя забави полета си във въздуха и зави надясно,

без да разплиска много от питието. Успя да се спре на сантиметри от пода, след това леко измина финалното разстояние. Когато собственикът ѝ я откри там и възкликна от изумление, музикантът вече се бе завърнал в своя свят на открити пространства и дървета, на планини и чисти реки, на подскачащи единорози и на гмуркащи се грифони.

Джери, барманът, му изпрати половинка бира. Дан спря, за да отпие глътка, след това, в малък пристъп на самочувствие, подхвана мелодията, към която беше пригледил текста на „Хермелинът Чийви“. Скоро започна и да пее.

Някъде след средата на песента забеляза уплашеното лице на Джери. Беше отстъпил крачка назад, човекът, който седеше точно пред него, се бе навел, прегърбен над питието си с втренчен напред поглед. Дан се облегна назад, опъна шия и успя да различи очертанията на пистолет в ръката на непознатия — беше го прикрил с кърпа. Никога не се бе опитвал да спре някого да стреля и се зачуди дали ще успее. Разбира се, онзи можеше и да не дръпне спусъка. Джери бавно се извъръщаше към касата.

Докато гледаше как тежката халба се плъзга по бара, китката му тежко запулсира. Премести поглед към един празен стол и видя, че той започва да пълзи напред. В тези мигове усети, че част от него се превръща в част от стола и халбата.

Джери закачи табела ЗАТВОРЕНО и започна да брои парите в касата. Столът застана зад прегърбения човек с пистолета и безшумно спря. Дан продължаваше да пее — в бялата мъгла край лампите се рушаха замъци, летяха дракони, разпръскваха се войски.

Джери се върна при тезгяха и подаде на мъжа пачка банкноти. Те бързо потънаха в джоба на сакото му. Оръжието сега беше напълно скрито под кърпичката. Човекът се изправи и се плъзна от столчето, все още приковал очи и дуло в бармана. Когато отстъпи назад и започна да се извъръща, столът се запромъква към старото си място. Кракът на мъжа се удари о него, той се спъна и простря ръце, за да се предпази.

В мига, в който се просна на пода, халбата се повдигна над тезгяха и полетя към главата му. Удари се в нея и мъжът замря. Оръжието, увито в бялата кърпа, се плъзна по пода и изчезна под подиума за музикантите, в ъгъла.

Дан довърши песента и си взе ново питие. Джери бе застанал до мъжа и прибираше парите. Вече се бе струпала малка група.

— Странно, много странно!

Извърна глава. Беше Бети Луис. Бе станала от масата до стената, където седеше и отпиваше от коктейла си, и се бе приближила до подиума.

— Кое му е странното? — попита той.

— Видях онзи стол да се мести самичък — онзи, в който той се спъна.

— Сигурно някой го е блъснал.

— Не.

Сега тя гледаше по-скоро него, отколкото навалицата отсреща.

— Цялата работа беше много странна. Халбата... — вдигна рамене тя. — Май докато свириш, стават доста интересни неща. Обикновено са дреболии... Понякога е само някакво усещане.

Той се усмихна.

— „Настроение“ — така му казват. Аз съм голям музикант.

Удари един акорд. Тя се разсмя.

— Не. Мисля, че в тебе има нещо свръхестествено...

Той кимна.

— Като Чийви от песента. Явяват ми се видения.

— Сега никой не слуша — каза тя. — Да седнем!

— Добре.

Дан облегна китарата на столчето, взе бирата си и я последва на нейната маса.

— Ти си написал доста песни, нали? — попита го тя, след като седнаха.

— Да.

— Харесвам твоята музика и гласа ти. Можем да направим нещо заедно, да изпеем едно-две парчета...

— Може — отвърна той. — Ако не възразяваш срещу странните неща, които твърдиш, че се случвали.

— Аз обичам странните неща — тя протегна ръка и докосна косата му. — Това е истинско, нали? Ивицата...?

— Да.

— Отначало си мислех, че си малко шантав...

— ... а пък сега го знаеш със сигурност?

Тя се засмя.

— Ами май че да. Някой ми каза, че си още студент? Това вярно ли е?

— Вярно е.

— След като завършиш, с музика ли смяташ да се занимаваш?

Той сви рамене.

— Трудно е да се каже.

— Според мене имаш бъдеще. Записвал ли си?

— Не.

— Аз записвах веднъж. Не стана.

— Съжалявам.

— Смяната на регистъра... И може би — лоша преценка на времето. Но може и да не е било това. Знам ли. Наистина бих искала да опитаме нещо заедно. Да видим как ще прозвучи. Ако стане, познавам един...

— Мои песни ли имаш предвид?

— А-ха.

Той кимна.

— Става. След като свърша тук, нека отидем някъде и да пробваме да изпеем това-онова.

— Аз живея наблизко. Можем да отидем и пеша дотам.

— Чудесно.

Той глътна от бирата, вдигна поглед и видя, че мъжът на пода се е размърдал. Вслуша се в далечния звук на сирена. Чу, че някой попита: „Къде е пистолетът?“

— Обзема ме едно такова... много смешно чувство, докато те слушам — започна тя отново. — Все едно, че светът малко излиза от строя.

— Може пък и да излиза.

— ... Като че ти пробиваш малка дупка в него и виждам нещо съвсем различно от другата страна.

— Ако можех да пробия достатъчно голяма дупка, бих минал през нея.

— Говориш също като бившия ми съпруг.

— Той музикант ли беше?

— Не, от онези физици, дето обичат поезията.

— И какво стана с него?

— Живее в една комуна на Източното крайбрежие. Изкуство, занаяти, градинарство... — такива работи.

— Той какво — стана и си тръгна или те помоли да отидеш с него?

— Помоли ме, но аз не исках да газя в свински лайна.

Дан кимна.

— Ако някога мина отвъд, трябва да гледам къде стъпвам.

Полицейската кола спря пред кръчмата. Бурканът отгоре и се въртеше и примигваше. Сирената замлъкна. Докато намериха най-накрая пистолета, Дан допи питието си.

— Ще изглеждаме много добре на корица на албум, двамата с тебе — каза тя. — Особено ти с този кичур... Аз може да... Нали разбираш.

Отведоха човека с пистолета. Вратите на колата се затръшнаха. Мигането спря.

— Трябва да изпея нещо — надигна се той. — Или е твой ред?

Тя погледна часовника си.

— Давай ти. Аз ще те слушам и ще те изчакам.

Той се качи на подиума и хвана китарата. Колоните от пушек започнаха да се преплитат.

ШЕСТА ГЛАВА

Огромната механична птица остави Марк Мараксон на върха на хълма. Марк запретна мекия ръкав на зелената си горна дреха и натисна няколко копчета върху широката гривна на лявата си китка. Птицата отново полетя, набирайки уверено височина. Той командваше полета ѝ чрез гривната и гледаше през очите ѝ чрез мъничкия екран в средата.

Видя, че пътят напред е чист. Метна торбата на рамо и тръгна. Спусна се по хълма, навлезе в гората и най-накрая стигна до пътека, която водеше към по-открито поле. Птицата в небето се бе превърнала в мъничко петънце, което описваше кръгове.

Вървеше през обработени нивя, но наоколо нямаше никакви къщи. Най-накрая съзря бащиния си дом. Бе избирал пътя си за завръщане много внимателно.

Бараката, в която се намираше работилницата му, стоеше непокътната. Остави торбата си вътре и тръгна към къщата.

Вратата зад него се затръшна. Вътре му се видя по-разхвърляно от всякога.

— Хей! — извика той. — Хей?

Никакъв отговор. Обиколи цялата къща, ала не намери никого. Всичко беше покрито с дебел слой прах. Маракас сигурно беше на полето, или пък вършеше някоя черна работа наоколо — много нещо имаше за вършене. Но Мелани обикновено си стоеше вкъщи. Огледа се из двора, претърси плевните и бараките, слезе към реката, огледа нивите. Никой. Върна се в къщата и потърси нещо за ядене. Но долапът беше празен и той хапна от онова, което носеше. Ала преди това натисна няколко копчета на гривната. Петънцето в небето спря да кръжи и бързо се отдалечи на юг.

Разтревожен, той се захвана да чисти и подрежда. Най-накрая отиде в работилницата и започна да сглобява онова, което беше донесъл.

Чак привечер, когато отдавна бе привършил с работата си, той чу трополенето на приближаваща се каруца. Излезе от къщата, която бе подредил, и зачака.

Видя как Маракас спира пред плевнята и започва да разпряга животните. Приблужи се да му помогне.

— Тате... Здравей!

Маракас се обърна и се втренчи в него — няколко мига по-дълго, отколкото трябваше. Отначало лицето му не изразяваше нищо. И точно тогава на Марк му просветна какво в движенията на баща му, във времето, необходимо му да реагира, го бе разтревожило: Маракас беше пиян — и то доста.

— Марк — рече той най-накрая и по лицето му пролича, че го е познал. Отстъпи крачка назад. — Нямахте те. Повече от година. Година и половина... Почти две. Какво... Какво стана? Къде беше?

— Тя е дълга и широка. Чакай първо да ти помогна.

Зае се с разпрягането на конете. Заведе ги в конюшната, изтърка ги и ги нахрани.

— Е, когато подпалиха самоходната ми каруца, трябваше да се махна. Беше ме страх. Тръгнах на юг.

Марк залости вратата на плевнята. Слънцето потъваше зад хоризонта.

— Но, мина толкова време, Марк... И ни вест, ни кост от тебе...

— Нямахте как да ви се обадя. Как е... как е мама?

Маракас отмести очи встрани и не отговори. Най-накрая посочи малката градинка с плодни дръвчета.

— Там... — промълви той най-накрая.

След малко Марк попита:

— Как стана?

— Докато спеше. Не се е мъчила. Ела!

Тръгнаха към градинката. Марк съзря малкия, ограден с камъни гроб, спотаил се сред сенките и корените на едно голямо дърво.

— Това, че заминах... Не беше това причината, нали? Или...?

Маракас положи ръка върху рамото му.

— Не, разбира се, че не е.

— Нищо не ценим достатъчно... преди да го изгубим.

— Знам.

— И затова къщата... не е както едно време?

— Не е тайна, че започнах да пия много. Да. Не ми беше до къщата.

Марк кимна, коленичи и докосна камъните.

— Можем да работим двамата с тебе, щом си се върнал — рече Маракас.

— Не мога.

— Сега в селото си имат нов ковач.

— И това не искам да правя.

— Ами какво?

— Нещо ново. Нещо по-различно. И това е дълга история. Мама...

Гласът му секна и той млъкна. Мълча дълго.

Най-накрая Маракас рече:

— Марк, когато съм пийнал, не мисля много ясно... и не знам дали трябва да ти кажа това сега или по-късно, а и въобще не знам дали трябва да ти го казвам. Ти я обичаше и тя те обичаше, и не знам...

— Какво?

— Е, мисля, че един мъж все някога трябва да научи тези неща, а сега ти си вече мъж. Докато те нямаше, нещата тук доста се промениха. Навремето ние много искахме дете, нали разбираш...

Марк бавно се надигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз не съм ти истински баща. И тя не е твоя майка. Искам да кажа — рождена.

— Не разбирам...

— Нашите деца все умираха. Тъжна работа. Така че когато ни се удаде възможност да дадем дом на едно дете, ние се възползвахме от нея.

— Но кои тогава са рождените ми майка и баща?

— Не знам. Беше точно след войната...

— И аз съм бил сираче?

— Не, според мене, не. Не можах да разбера всичко онова, което изприказва онзи магьосник. Много завъртяно приказваше. Не можели да убият детето на онзи стар дявол, Дет, и го разменили с тебе. Разменниче — така те нарече. Само това знам. Толкова се радвахме, когато те взехме. Животът на Мел стана много по-щастлив. И моят —

също. Надявам се, че това няма да промени нищо между нас. Но мислех, че е време да го научиш.

Марк го прегърна.

— Ти си ме искал — каза той след малко. — Това е повече от всичко, което може някой да каже.

— Толкова е хубаво, че те виждам отново. Хайде да се върнем в къщата. В каруцата има ядене и разни други неща...

След вечерята изпиха бутилка вино и на Маракас му се приспа. Скоро след като бащата си легна, Марк се върна в работилницата. „Всички вече трябва да кръжат горе в небето“ — помисли си той, извади останалите уреди и зачака сигнала. Отнесе онова, което бе сглобил на по-открито място и предаде оттам нужните заповеди.

Тъмните силуети на птици започнаха бавно да се реят надолу към земята; засенчваха звездите, очертанията им все повече нарастваха. Той се усмихна.

Бяха му необходими няколко часа, за да разтовари уредите и да отнесе повечето в плевнята. Когато свърши, бе изморен до смърт. Изпрати всички летящи произведения на конвейера си обратно на юг, към своя и техния град. Остави само една птица — нея насочи отново да кръжи в небето, но на много голяма височина.

Тръгна към бараката да си легне, но преди това се поспря за последен път в градинката с плодни дървета.

На другия ден Марк сглоби малка машина, която, както обясни на Маракас, черпела енергия от слънцето. Не успя да го убеди, че в нея няма никаква магия. Това, че не искаше да обясни откъде са се взели частите, само затвърди у баща му това подозрение. Когато разбра, че за Маракас всичко това явно няма значение, той се отказа и продължи да работи по машината. Същия следобед я натовари с оборудване и я подкара по пътя край канала. Връща се специално на няколко пъти за още уреди и приспособления.

През следващите пет дни остана там, далече от фермата. На шестия следобед привърши с работата си и подкара колата към селото. Премина по улицата и спря точно на същото място, където бяха

унищожили парната му каруца. Включи няколко електрически вериги и заговори в микрофона:

— Тук е Марк Мараксон! — гласът му прокъртя навсякъде. — Върнах се да ви кажа това, което не искахте да чуете преди. А също и много нови неща...

По прозорците се появиха лица. Започнаха да се отварят врати.

— Тази машина, както и предишната, не е задвижвана от демон. За да работи, тя използва естествените енергии. Мога да направя подобни машини, които да садят, да орат и да жънат, и те ще работят много по-бързо и по-ефикасно от всеки кон. Всъщност, вече съм ги направил. Предлагам съвсем безплатно да снабдя с тях всички ферми в околността и да ви обясня как се използват. Бих искал да превърна земята ни в образец на научно обработвано стопанство, а после — и в център за производство на такива машини. Всички ще забогатеем, като снабдяваме с тях останалата част от страната...

Хората взеха да излизат на улицата. Марк разпозна някои лица, други бяха нови. И да крещеше някой, той не би могъл да го чуе — гласът му заглушаваше всичко:

— Освен това, имам на какво да ви науча за редуването на посевите, за използването на торове и на високотехнологична техника за напояване. Тук равнището на водата винаги е създавало проблеми, така че ще ви дам един пример. Инсталирал съм поредица от автоматично контролирани шлюзове по канавките на изоставената ферма на Брансън, горе, на западния бряг на реката. Искам да дойдете и да видите как те работят съвсем самички — след като обмислите онова, което ви казах. И там няма никакви демони.

Докато говореше, върху колата се посипаха камъни и буци пръст и тор. Те обаче отскачаха, без да й причинят никаква вреда. Той продължи:

— Освен това съм наторил, изорал, обработил и засял една от старите ниви там. Искам да видите колко гладко и равномерно е засята, искам да видите и какъв добив ще даде. Вярвам, че ще се впечатлите...

Четирима мъже се втурнаха напред и подпряха с ръце колата. И четиримата мигом отскочиха и се строполиха на земята.

— Това беше електрошок — обясни Марк. — Не съм толкова глупав, че да ви оставя да ми навредите и втори път. По дяволите! Ние сме съседни и аз искам да ви помогна! Искам моето село да стане

центърът, от който цялата страна да получава тази полза, която мога да ѝ дам! Имам да ви уча на невероятни неща! Това е само началото! Животът ще стане по-хубав за всекиго! Мога да правя машини, които летят, и машини, които плуват под водата! Мога да направя оръжия, с които бихме спечелили всяка война! Имам цяла армия от механични слуги! Аз...

Обстрелът бе преминал в нестихващ порой. Сега по колата трополяха и по-големи, по-тежки буци.

— Добре! Отивам си! — извика той. — Искам просто да помислите върху онова, което ви казах! По-късно, когато главите ви се поохладят, може би всичко това ще ви се стори много по-разумно! Идете и огледайте фермата на Брансън! Ще се върна друг път, когато ще можем да поговорим!

Колата бавно тръгна напред. Известно време неколцина от хората тичаха след нея и продължаваха да мятат камъни и думи. После изостанаха. Марк излезе от селото.

Зави наляво, заизкачва се по склона на един нисък хълм и забеляза стройна фигура със синя блуза и сива пола — стоеше край пътя и му махаше. Позна Нора и веднага забави ход.

Спря, наведе се и отвори вратата.

— Качвай се!

Тя огледа колата, присвила очи и поклати глава.

— Да ме предупредиш ли си дошла?

— Разгневени са...

— Знам.

Тя удари с юмрук дланта си.

— Не ме прекъсвай! Изслушай ме! Чу ли ги какво говореха?

— Не, аз...

— Така си и мислех — при всичкия този шум... Е, аз пък ги чух и според мене, едва ли ще се успокоят и ще се съгласят с тебе. Мисля, че единствената причина в този миг още да си жив, е, че не можах да проникнат в това нещо... — тя предпазливо протегна ръка и докосна вратата. — Не се връщай в селото! Може би трябва пак да заминеш... — гласът ѝ секна и тя му обърна гръб.

— Изобщо не се обади... — прошепна след малко. — Каза, че ще се обадиш, а не се обади...

— Аз... аз не можех, Нора.

— Къде беше?

— Далече...

— Далече ли? Чак в планината Анвил или на някое друго забранено място? Оттам си домъкнал това нещо, нали?

Той не отговори.

— Нали? — повтори тя.

— Не е това, което си мислиш — отвърна най-накрая той. — Да, там бях, но...

— Махай се! Не искам и да те зная повече! Предупредих те. Ако ти е мил животът, тръгвай си — и повече не се връщай!

— Мога да те убедя, че грешиш! Само ако ме изслушаш, ако ми позволиш да ти покажа някои...

— Не ща нито да те слушам, нито да ми показваш!

Тя се извърна и побягна сред дърветата. Искеше му се да я настигне, но се страхуваше да остави колата — може би селяните го бяха проследили.

— Върни се! — изкрещя той.

Но не дойде никакъв отговор.

Той неохотно хлопна вратата и продължи. Един смаян кентавър го следеше крадешком от върха на хълма.

СЕДМА ГЛАВА

Синтетичните гъсеници кръстосваха улиците на съживения град и ги почистваха от боклуци и отломки. Началникът им — нисичък мутант с широки рамене, ниско чело и тежки дъги на веждите — следеше как напредват бавно и от време на време се навеждаше надолу от закривения прът, на който се бе покачил. Днес небето беше ясно и слънцето грееше над блестящите остриета на кулите, по които пълзяха работници. Терасите бяха оставени на грижите на цял взвод работи — чистачи. Равномерното туптене на възстановените фабрики изпълваше въздуха, а по компютъризираните конвейери се нижеха най-различни работи, летящи машини, коли и оръдия. Ниско долу една колона маршируващи мутанти се поклони, преминавайки покрай белокаменния паметник над входа на старата квартира на машината за обучение — техният вожд им бе наредил да издигнат този паметник и бе обявил мястото за светилище. Гигантски силуети, подобни на птици, ту излитаха, ту кацаха по плоските покриви на сградите, движейки се напред-назад по безкрайните си патрулни маршрути. Началникът изкрещя нещо, размаха остена си и се усмихна. Животът ставаше все по-добър, откакто бе пристигнал увенчаният от слънцето, който имаше власт над Старите неща. Дребосъкът се надяваше, че водачът им се е справил добре по време на последния си поход. По-късно щеше да отиде в светилището и да се моли за това да могат начело с него да разпространят благословията на топлината и редовното хранене по цялата земя. Обзе го чувство на гордост — сега можеше да си го позволи. Отново размаха остена.

* * *

Майкъл Чейн — с червендалесто лице и вече оредяваща коса — седеше срещу Даниъл в малкия тих ресторант и се опитваше да не се издава, че наблюдава реакциите на сина си. Дан, на свой ред, се

чувстваше много неудобно в официалния си костюм; чоплеше топящия се десерт, отпиваше от кафето си и се опитваше да си даде вид, че не е забелязал тайния оглед, на който беше подложен. От време на време усещаше туптене в китката си и някъде из ресторанта веднага започваше да трака чиния. Когато това се случеше, той бързо прилагаше биофийдбек — техниката, която бе научил, за да го потиска.

— Записът май не върви добре, а? — попита Майкъл.

Дан вдигна очи и поклати глава.

— Май на живо работя по-добре — сви рамене той. — Първият път обаче е трудно да се каже къде бъркаш. Вече виждам маса неща, които трябваше да направя по друг начин...

— Хубав беше — изненада го Майкъл. — На мене ми хареса — той обърна длан нагоре и махна неопределено. — И въпреки това... Малък екип, без промоция... Имаш ли представа колко песни се записват всяка година?

— Да. Записват се...

— А, поназнайваш нещо за статистиката, въпреки че разбираш предимно от свободни изкуства. Това всъщност си е лотария.

— Груба работа — призна Дан.

Дланта се обърна и удари по масата.

— Мамка му, почти е невъзможно да пробиеш — това е положението!

От кухнята се чу шум на чупеца се посуда. Дан въздъхна.

— Предполагам, че си прав, но още не съм готов да се откажа...

По-възрастният Чейн викна по едно питие за завършване на вечерята. Дан отказа.

— Още ли излизаш с онова момиче, Луис ли й беше името?

— Да.

— Нещо евтинка ми се вижда.

— Добре си прекарваме заедно.

Майкъл сви рамене.

— Животът си е твой.

Дан допи кафето си. Вдигна очи и забеляза, че Майкъл се е втренчил в него с усмивка.

— Твой си е — повтори по-възрастният. Протегна ръка и докосна китката на Дан. — Радвам се, че сам решаваш за себе си. Знам, че понякога съм прекалено твърд с тебе. Но чуй ме. Дори и да не

завършиш, във фирмата винаги ще има място за теб. Ако някога размислиш, можеш да научиш каквото ти трябва, докато работиш — като ходиш на вечерни курсове например... Не те навивам. Просто ти го казвам. Място за тебе винаги ще се намери.

— Благодаря ти, татко!

Майкъл допи питието си и се огледа.

— Келнер! Сметката!

Свещникът започна да трепти, но Дан се усети и го потисна навреме.

* * *

Мор се изправи като се подпираше на таблата на леглото. Пъхна свития си пръст в очната орбита и разтърка енергично. Тези дни май само спеше. А глезените му пак бяха подпухнали...

Вдигна бутилката с вода от нощната масичка и отпи голяма глътка. Изкашля се, глътна лекарството, което бе приготвил, и го прокара с нова глътка вода.

Прекося стаята, отметна встрани дългата тъмна драперия и отвори кепенците. Звездите блещукаха по бледото небе. Сутрин ли беше или вечер? Не беше много сигурен кое от двете.

Приглади бялата си брада и се втренчи в смълчаната земя; осъзна, че онова, което бе разтревожило дрямката му, не е само някакво дребно усещане. Чакаше да се появи отново сънят, известието, чувството, но напразно.

Дълго време след това той пусна завесата да падне. Не си направи труд да спуска кепенците. Може би, ако се върнеше в леглото, онова щеше да се завърне... Да, това изглеждаше добра идея.

Като клатеше бавно глава, Мор прекоси обратно стаята. Да имаш човешко тяло ти струва толкова притеснения — заключи той.

Един бухал избуха няколко пъти. Мишките се щураха сред стените.

* * *

Дълбоко сред развалините на замъка Рондовал, притиснат от тежкото заклинание за сън, изпълващо цялата пещера, Лунна птица — най-могъщият от могъщите дракони, зае вдървена, хералдическа поза върху пода и се отпусна също толкова внезапно. Въздишката му премина като топъл вятър по формите на неговите съпруги. Духът му се понесе като призрак в небесата, преминавайки покрай силуетите на гигантски черни птици стрела от стомана, от която се коват мечове, кръжащи във висини, подвластни някога единствено на неговия род. Невидим, той ги заплаши, после нападна. Създанията продължаваха да си летят невредими.

Побеснял заради това, че е толкова безсилен, Лунна птица се завърна в мрачния кът, за да заспи отново. Изви глава нагоре и пропусна на косъм един по-дребен силует. Ноктите му изораха дълбоки бразди в каменния перваз.

ОСМА ГЛАВА

Далечните крясъци не събудиха Марк. Той спа още дълго, след като те бяха започнали, и се надигна едва когато в бараката му влезе някой, стисна рамото му и силно го разтнесе.

— Събуди се! Моля те! Събуди се! — чу рязък шепот.

— Какво... — усети, че една ръка запушва устата му.

— Тихо! Аз съм — Нора. Скоро ще нахлуят тук и ще ти сторят зло. Бягай!

Ръката се отдръпна от лицето му. Той седна и се протегна за ботушите си. Започна да ги нахлузва.

— За какво говориш? Какво става?

— Опитвах се да стигна тук навреме, за да те предупредя, но те бяха много бързи! — отвърна тя. — Спомних си, че понякога спиш тук, в тази барака...

Той грабна колана с меча и го закопча около кръста си.

— В плевнята имам такива оръжия, че всекиго мога да спра — рече той. — Щеше ми се и тук да бях оставил от тях...

— Плевнята също гори!

— Също ли?

— Къщата, малкият обор и двете най-близки бараки вече горят.

Той скочи на крака.

— Баща ми беше в къщата!

Нора сграбчи ръката му, но той я отблъсна и се втурна към вратата.

— Недей! — извика тя. — Много е късно! Себе си спасявай!

Той отвори рязко вратата и разбра, че тя говори истината. Къщата пламтеше като факла. Покривът вече беше пропаднал навътре. Няколко души търчаха към него и щом го забелязаха, се разнесоха викове.

Отстъпи крачка назад.

— Излез през задния прозорец — прошепна той, — или ще разберат, че си тук. Бързо!

— Много е късно. Вече ме видяха. Бягай!

Той пристъпи напред, хлопна вратата след себе си и изтегли меча.

Щом те го приближиха — огънят осветяваше калните им, потни лица — той си помисли за стария Маракас, такъв, какъвто го бе видял за последен път, проснал се върху сламеника в плевнята. Твърде късно, твърде късно...

Татко, те ще си платят!

Пристъпи насреща им. Докато вървеше към тях, забеляза, че неколцина са въоръжени с нещо по-различно от набързо приспособени оръжия. Държаха стари мечове — някои от тях може би бе изковал самият той — току-що смазани и наточени. Няколко от тях сияеха сред тълпата. Не забави крачка.

— Убийци! — изкрещя той. — Баща ми беше там! Всички го познавахте! Той никога никого не е обидил! Проклети да сте! Всички до един!

Не последва отговор, но той не го и очакваше. Втурна се срещу тях, размахвайки меча си. Най-близкият мъж, Хайм кожаря, изкрещя и се строполи на земята, притиснал с ръце разпрания си корем. Марк отново замахна — братът на касапина изкрещя и кръвта му потече. Следващата му атака бе отблъсната от един от мечовете, а в същия миг обкована тояга се стовари върху лявото му рамо. Той отби удара, насочен към гърдите му и падна назад, описвайки широка дъга с меча си. Отсече една протегнатата ръка, стиснала боздуган.

Наоколо се сипеше пепел. Огънят прииждаше през високата трева към плодната градина. Плевнята потрепери и една от стените рухна, разсипвайки се в рояк от искри.

Нещо твърдо го удари по гърдите. Той залитна назад, без да спира да размахва меча. Тоягата отново го удари — този път по бедрото. Препъна се. Сега го бяха наобиколили, ритаха го, блъскаха го. Изтръгнаха меча от пръстите му. Ръката му моментално се стрелна към гривната на лявата китка. Натисна няколко копчета...

Един меч летеше към главата му. Той се метна встрани и усети как острието се врязва в челото му, по-надолу...

Изпищя и закри лицето си с ръце.

И друг глас се извиси над виковете на тълпата. Отвъд болката, отвъд кръвта той разпозна почти истеричния писък на Нора:

— Ще го убиете! Спрете! Спрете!

Някой отново го ритна, но това бе последният удар, който усети.

Край него се разнесе уплашен вик, подет скоро от мнозина. Черен силует се спусна от небето и се гмурна сред тълпата. Крилата му бяха като коси-близнаци, а металната му човка ту се издигаше, ту се спускаше.

Марк пое дълбоко въздух и залитайки, се изправи на крака. Тялото му бе обвито в мрежа от болка, лявата му ръка все още притискаше посечената половина от лицето, между пръстите се стичаше кръв, струеше по ръката и обливаше гривната, към която сега протягаше десница.

Неколцина мъже лежаха неподвижни на земята, а черната птица продължаваше да кълве останалите...

Пръстите му затанцуваха по метала.

Птицата замря, дръпна се назад, подскочи, плесна с криле, издигна се във въздуха, закръжи...

— Вие сами решихте каква да е съдбата ви! — дрезгаво изкрещя Марк.

Птицата се спусна, сграбчи го за раменете и го издигна нависоко. Лявата му ръка сега беше цялата червена и сякаш бе залепена за лицето.

— На тези, които все още са живи — засега — завещавам спомена за тази нощ, който ще остане сред вас! Нека има свидетели! — викна им той. — Ще се върна и всичко ще стане така, както ви го казах там, в селото, но вие няма да сте мои съдружници в начинанието, а мои подчинени! Проклинам ви за това, което сторихте тази нощ!

Птицата набираше все по-голяма скорост и височина.

— ... Освен тебе, Нора — извика Марк най-накрая. — Ще се върна при тебе! Не се страхувай!

И той се стопи в небето. Ранените стенеха, огньовете пращяха. Проклетия изпълниха нощта. Кръвта му падаше като дъждец над нивите, които някога бе орал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като на няколко пъти почука, Нора реши, че старият магьосник сигурно не си е вкъщи. Натисна дръжката, но вратата бе залостена.

Беше изморена. Дълго бе вървяла, докато стигне дотук след тази толкова ужасна нощ. Облегна се на вратата — очите ѝ искряха, но никак не ѝ се плачеше. Изнесе крак назад и ритна вратата с все сила.

— Отвори, мътните да те вземат! — кресна тя. Нещо изщрака и вратата хлътна навътре.

Мор стоеше там, облечен в избелял син халат и премигваше на светлината.

— Май чух някакво дращение по вратата — каза той. — Позната ми изглеждаш, но не...

— Нора. Нора Вейл. От източното село. Съжалявам, че...

Лицето на Мор светна.

— Спомних си! Но си мислех, че още си малко момиченце... Разбира се! Извинявай. Времето лети... — той отстъпи назад. — Влизай! Тъкмо приготвих чай. Малко е разхвърляно, но не обръщай внимание на боклуците.

Тя го последва през една много странно мебелирана стая в друга. Там той разчисти един стол за нея и насочи цялото си внимание към врящия чайник.

— Ужасно е... — започна тя.

— Колкото и да е ужасно, ще почака, докато стане чаят — сухо я прекъсна старецът. — Не обичам ужасии на гладно.

Тя кимна и седна. Гледаше как магьосникът вади хляб и сладко, как запарва чая. Ръцете му трепереха. Лицето му, открай време покрито с дълбоки бръчки, сега беше неестествено бледо. Но за това, че не я е виждал от години, беше прав — когато за последен път се бе отбил у тях на обяд, на път за някъде или на връщане отнякъде, тя си беше само едно малко момиченце. Спомни си колко изненадващо дълго си бяха приказвали...

— Заповядай! — каза той и постави пред нея чиния и чаша. — Подкрепи се.

— Благодаря.

Някъде по средата на закуската тя заговори. Историята се изливаше несвързано, но Мор не я прекъсна. Когато го погледна, забеляза, че бузите му се бяха позачервили, а ръката, която държеше чашата, вече не трепереше толкова.

— Да, сериозна работа — съгласи се, когато тя привърши. — Добре си направила, че си дошла при мене. Всъщност...

Той стана, прекоси бавно стаята и застана пред едно малко, тъмно огледало в желязна рамка.

— ... Най-добре веднага да погледна тук — довърши старецът, прокара пръсти по стъклото и замърмори тихо.

Беше с гръб към нея, а дясното му рамо отчасти закриваше огледалото, но тя успя да види танцуващите образи — в десния квадрант се появи нещо като част от странен хоризонт, а над него кръжеше силует, навяващ смътно безпокойство. После сякаш цялата картина се втурна напред и Нора вече не можеше да различи какво вижда Мор. След това промените в светлината ѝ подсказаха, че на няколко пъти пейзажът се смени, но не можа да различи никакви детайли на изредилите се образи.

Най-накрая Мор отново прокара пръсти по повърхността на огледалото. Образите изчезнаха и мракът изпълни стъклото като разлято мастило.

Мор се извърна и седна на стола си. Вдигна чаша, сръбна, намръщи се и ливна изстиналия чай в огъня. Стана и приготви още.

— Да-а-а — повтори той, след като отново напълни чашите. — Сериозна работа. С него трябва да се направи нещо...

— Какво?

Той въздъхна.

— Не знам...

— Но не можеш ли ти, който възпря демоните на Дет...

— Някога — рече той — можех лесно да го спра това разменниче... Сега обаче... Сега силата ми вече не е като едно време. Твърде късно е за мене. Да, аз съм виновен за това.

— Ти? Как така? Какво искаш да кажеш?

— Марк не е от този свят. Донесох го тук още когато беше бебе, след последната велика битка. Той беше средството, с помощта на което изпратих в изгнание Пол Детсон, последния господар на Рондовал. Странно е чувството да знаеш, че човекът, който взехме в замяна, сега е много по-голяма заплаха от всичко онова, от което сме се страхували. Аз съм виновен. Трябва да направя нещо. Но какво? Не знам.

— Можеш ли да помолиш някого за помощ?

Той докосна ръката ѝ.

— Сега трябва да остана сам... Да помисля малко — рече той. — Върни се вкъщи. Извинявай, но не мога да те поканя да останеш.

Тя се надигна.

— Все *нещо* трябва да можеш да сториш!

Той се усмихна едва-едва.

— Възможно е. Но първо трябва да разследвам случая.

— Той каза, че щял да се върне за мене — настоя тя. — Не искам да се връща! Страх ме е от него!

— Ще видя какво мога да направя.

Магьосникът стана и я придружи до вратата. На прага тя се обърна и импулсивно сграбчи ръката му.

— Моля те!

Той протегна другата си ръка и я погали по косата. Притегли я за миг към себе си и я отблъсна.

— Сега тръгвай! — каза той и тя потегли.

Гледаше я, докато изчезна от погледа му сред зеленината на пътя. За миг очите му се спряха върху лехата с цветя. Сред тях се стрелкаше пеперуда. После затвори и залости вратата и се отправи към вътрешната стая, където си забърка силен цяр.

Изгълта четвърт от приготвеното количество и се върна обратно там, където бяха седели с Нора.

Застана отново пред огледалото в желязна рамка, повтори няколко от предишните жестове по повърхността му, добави и нови. Гласът му стана по-уверен. Започна да нарежда думите на заклинанието.

Известна част от мрака в огледалото се разсея и разкри мрачна стая. Вътре беше пълно с хора, които пиеха. Един младеж с бял кичур в косата седеше на високото столче на подиума в ъгъла и свиреше на

някакъв музикален инструмент. Мор дълго се взира в него, стигна до някакво решение и произнесе нова дума.

Пейзажът се промени — в огледалото вече се виждаше клубът отвън. Мор се вторачи във фасадата му почти също толкова съсредоточено.

Произнесе нова дума и сградата се смали и отдалечи нагоре по улицата. Мор се взираше, присвил очи.

Направи нов жест, проговори отново и огледалото помръкна.

Магьосникът се извърна и се отправи към вътрешната стая. Преля лекарството в една малка стъкленица и измъкна прашасалия си жезъл от ъгъла, където го бе подпрял миналото лято.

Премести се на по-разчистено място в стаята, завъртя се три пъти и вдигна жезъла пред себе си. Върхът му засия. Той се усмихна мрачно.

Закрачи бавно, току извъръщайки глава наляво-надясно, сякаш търсеше паяжинена нишка, която се носи из въздуха...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дан вдигна яката си, излезе от клуба, огледа се и навлезе в нощта. Коли минаваха, но не се виждаха никакви пешеходци. Стиснал в ръка калъфа на китарата, той се отправи към апартамента на Бети.

От една решетка до бордюра се носеха изпарения и из въздуха витаеше леко зловонен мирис. Побърза. Някъде зави сирена.

По-рано същата вечер го бе обзело странно чувство — сякаш за няколко мига някой напрегнато го наблюдава. Макар че бе плъзнал бързо поглед по всички посетители, май никой не му обръщаше чак толкова голямо внимание. Беше си спомнил и други случаи, когато се бе чувствал под такова наблюдение. Изглежда, нямаше връзка с нищо, освен че усещаше топлина върху рождения си белег. Изведнъж я усети пак.

Спря и огледа улицата, огледа минаващите коли. Нищо. И все пак...

Сега го усещаше много по-силно, отколкото в клуба. Много по-силно. Сякаш невидимият наблюдател бе застанал точно до него...

Тръгна отново. Щом наближи средата на пресечката, ускори крачка и когато подминаваше лампата на ъгъла, се дръпна в сянката. Бе започнал да се поти. Едва потискаше огромното си желание да хукне да бяга.

Във входа отдясно нещо се раздвижи!

Мускулите му се напрегнаха, фигурата се приближи. Забеляза, че носи дебела тояга...

— Извинете ме — чу се учтив глас. — Не съм много добре. Мога ли да повървя с вас?

Забеляза, че това бе старец в странни дрехи.

— Ами... Защо не. Какво има?

Човекът поклати глава.

— Просто... годините. Много, много години...

Тръгна до Дан, който премести калъфа на китарата в лявата си ръка.

— Искам да кажа... имате ли нужда от лекар?

— Не.

Стигнаха следващата пресечка. С ъгълчето на окото си Дан мярна уморено, сбръчкано лице.

— Късничко е за разходки — отбеляза той. — Аз просто се прибирам от работа.

— Знам.

— Така ли? Значи ме познавате?

Наоколо сякаш се носеше някаква нишка, златна на цвят; закачи се за тоягата на стареца. Тоягата леко потрепна, нишката се изпъна, започна да се удебелява, заблестя.

— Да. Казваш се Даниъл Чейн...

Сякаш светът се бе разтворил край тях на две трептящи половини — отляво и отдясно на разширяващия се светлинен лъч, в който се бе превърнала нишката. Дан заизвъръца глава.

— ... но това не е твоето име — продължи старецът.

Лъчът се разшири и се простря в двете посоки. Сега сякаш вървяха по златен плочник, а улицата, сградите и нощта се бяха превърнали в двуизмерни картини от двете му страни, които трептяха, огъваха се и избледняваха.

— Какво става? — попита Дан.

— ... и това не е твоят свят — довърши старецът.

— Не разбирам...

— Естествено, че не разбираш. А аз нямам време да ти обяснявам всичко докрай. Съжалявам за това. Но преди много години аз те донесох тук, по пътя, по който сега вървим и те размених с детето, което щеше да стане истинския Даниъл Чейн. Ти щеше да живееш в света, който току-що напуснахме, а той — в онзи свят, където сега трябва да се върнеш. Там името му е Марк Мараксон и той е станал много опасен.

— Да не искаш да кажеш, че това е истинското ми име? — попита Дан.

— Не. Ти се казваш Пол Детсон.

Вървяха по широк златен път; над тях сияеше оркестър от звезди, от двете им страни се кълбяха две реалности. Мънички порои от искри се носеха по повърхността на пътя, по която минаваше тъничка зелена черта.

— Нищо не мога да разбера.

— Само ме изслушай. Не задавай въпроси. Животът ти наистина зависи от това, както и животът на много други хора. Трябва да се върнеш у дома. Твоята земя е сполетяна от беда, а ти притежаваш сила, която е нужна там.

Дан се почувства задължен да го изслуша. Самият старец притежаваше някаква сила. Свидетелството за тази сила се простираше навсякъде около него. И държанието му, и думите му властно приковаваха вниманието.

— Следвай тази зелена черта — нареди му старецът. — пътят ще се раздели многократно, преди да стигнеш там, закъдето си тръгнал. Ще има интересни отклонения, омагьосващи гледки, може би дори ще срещнеш какви ли ме странни пътници. Гледай, но не се отклонявай! Следвай чертата. Тя ще те отведе у дома. Аз... Почакай!

Старецът се облегна на жезъла. Дишаше тежко.

— Напрежението беше твърде голямо — обясни той. — Извинявай! Трябва да си изпия лекарството.

Измъкна малка стъкленица от една кесия на кръста си и изгълта съдържанието ѝ.

— Наведи се! — каза той след няколко секунди.

Дан сведе глава и рамене. Жезълът се наклони към него. Обвиваше го синкав ореол, който го обгърна и сякаш се стече вътре в черепа му. Усети топлина. Мислите му танцуваха лудешки танц и още дълго му се струваше, че е притиснат сред невидима тълпа, която неспирно бърбори.

— Това е езикът на онзи свят — обади се старецът. — Ще ти трябва известно време, докато се поутоложи, но вече го знаеш. Отначало ще говориш бавно, но ще разбираш. Скоро ще започнеш да говориш съвсем гладко.

— Кой си ти? Какъв си?

— Името ми е Мор и за мене е време да те оставя да следваш онази черта. Ако размяната ще бъде постоянна, необходима е размяна на приблизително еднаква жива маса. Трябва да тръгвам, преди да съм изгубил някое необходимо качество. Върви, върви! Сам намери отговорите!

Мор се извърна изненадващо енергично и се разтвори сред вълните, браздящи гледката отдысно, сякаш мина зад завеса. Дан

направи крачка след него и спря. Движещият се пред него колаж го плашеше; ако човек гледаше твърде дълго, можеше и да полудее. Отново премести поглед към пътя. Зелената черта беше там, неподвижна под миниатюрните бури.

Погледна назад и видя, че блестящият път е съвсем същият като онзи, който се простираше пред него. Направи една крачка, после — втора, следвайки зелената черта. Нищо друго не му оставаше.

Докато вървеше, се опитваше да проумее онова, което му бе казал Мор. Каква сила? Каква заплаха? С кого е бил разменен? И какво ли се очакваше от него в края на зелената черта? Не след дълго се предаде. Главата му все още бръмчеше след яростната атака на гласовете. Зачуди се какво ли ще си помисли Бети, когато не се появи у тях, какво ще си помисли баща му, след като така внезапно изчезне.

Спря и изведнъж дъхът му секна. Чак сега до съзнанието му стигна фактът, че ако тази странна история е истина, то Майкъл не е негов баща!

Китката му туптеше, а на няколко крачки зад него — като куче — го следваше златната розичка на малък смерч.

Вдигна калъфа на китарата и продължи нататък. Докато вървеше, вниманието му привлече една шарка в мозайката отпред и отляво — мъничък ярък пейзаж, който прикова погледа му. Щом съсредоточи вниманието си върху него, пейзажът се разрасна, скоро зае цялото му зрително поле и започна да придобива триизмерно.

Дан го приближи на педя разстояние и забеляза, че след като се е разпрострял, той не е загубил нищо от своята отчетливост. Сега един страничен път водеше право към него и той разбра, че може да стигне там само за някакви си минути.

Виждаше яркозелени същества, които си играеха сред искрящо езеро, а зад тях — сини планини; над водата се издигаха оранжеви плоски камъни, които служеха за платформи, където зелените същества си почиваха или лудуваха, преди да се гмурнат отново в езерото. Бляскава светлина играеше над цялата картина, огромни червени водни кончета кръжаха и пикираха със смайващо изящество над повърхността на водата, по нея плаваха цветя като бледи шестолъчни звезди...

Откри, че краката му са поели нататък. Крачката му ставаше все по-забързана...

Нещо с жълти очи, дълги уши и сребърна козина го задмина отдясно — тичаше на два крака, нослето му мърдаше.

— Ух, пак закъснях! — счу му се да казва то. — Ох, мамицата му! Оная ще ми отсече главата, няма да ми се размине!^[1]

Когато минаваше покрай него, то го стрелна за миг; погледът му се плъзна към пейзажа напред.

— Недей да ходиш там! — стори му се, че викна то след него. — Там ядат топлокръвните живи!

Дан спря и потръпна. Отмести поглед от езерото и от неговите обитатели, потърси зелената черта, забеляза я и се върна. Съществуващото, което го бе предупредило, вече не се виждаше никакво.

Продължи нататък. Опитваше се да не отделя очи от чертата и доколкото може, да не поглежда встрани. След дузина крачки пътят неочаквано зави и известно време му се струваше, че се спуска по хълм. Край него се плъзна нещо като червен скейтборд, върху който се бе закрепил голям зелен торен бръмбар. От време на време му се причуваше, че пее някакъв хор, ала не можеше да различи мелодията.

Усещането, че се спуска надолу, продължаваше; в лицето му сякаш подушна ветреца. Миришеше на свежи листа, пръст и цъфнали растения. Забърза, а пейзажът заприижда към него още по-бързо. Малките бури под нозете му започнаха да стихват, зелената черта се разширяваше...

Изведнъж чу птиче чуруликане. Протегна ръка и докосна ствол на дърво. Зелената черта се загуби сред тревите. Светът се разшири и се превърна в място, покрито с гори и поляни. Звездите се изкачиха горе; после ги замениха облаци, затулени от разлистени клонки и синьо небе. Огледа се назад. Пътят го нямаше — само за миг му се стори, че мярна златна паяжинена нишка, която вятърът подхвърли надясно; след това изчезна.

Тръгна през поляната. Спря рязко. Ако тази гора бе голяма — а той имаше усещането, че е голяма — сигурно щеше да се лута из нея дълго-дълго.

Свали сакото си — денят беше доста топъл — остави го върху дънера на едно повалено дърво, приповдигна се и седна върху него. По-добре да седи тук, докато не изникне някакъв план. Това място можеше да е важно — може би беше отпразната точка на странното му пътуване.

Отвори калъфа и огледа китарата — изглеждаше непокътната. Извади я и започна да си дрънка, докато мислеше. Звучеше съвсем добре.

„Ще намеря някое дърво, по-удобно за катерене. Тези тук са направо огромни“ — реши той. Искаше да огледа местността, да види дали наблизо няма град или път. Озърна се, без да губи ритъма. Да. Ей онова май го биваше — на няколкостотин метра оттук, точно зад него... Отново се обърна напред и почти пропусна един такт.

Мъничкото същество, което лудуваше пред него, изглеждаше точно като онова, което си и беше — жребче-кентавър. Подрипваше, а мъничките му ръчички мърдаха в такт с ритъма.

Очарован, той насочи вниманието си само към мелодията и започна да свири по-сложен пасаж за дясната ръка. Тихичко запя. Белегът на китката му се затопли и запулсира. Скоро от гората изскочиха още два дребосъка и също затанцуваха. Когато вятърът довя няколко листа, това никак не изненада Дан — сякаш подсъзнателно си го бе пожелал. Улови ги в мрежата на музиката си и ги завихри около засмените детски личица и подскачащите тела на понита. Притегли и няколко птички, които се завъртяха след тях, а една сърна, за която също по някакъв начин знаеше, че е тук, се присъедини към танца, който вече бе започнал да придобива съвсем определена форма. Денят сякаш започна да помръква по негово желание — макар че сигурно бе само облак, закрил слънцето — и сцената потъна в сумрак, сякаш беше привечер. Порази го мисълта, че така според него, сцената изглеждаше най-добре.

Свиреше мелодия след мелодия; надойдоха и други същества — подскачащи зайчета, забързани катерички — и той някак си знаеше, че онова, което става, е правилно, че става точно така, както трябва, че сега той си е точно на мястото и че трябваше да свири... Усещаше, че сякаш можеше да продължава да свири вечно, да строи стени от звуци и да ги руши, сърцето му да танцува, а той да пее...

Когато я забеляза, кимна, усмихна се и зачака нейната реакция. Не му се щеше да рискува да я изплаши и да я прогони — внимаваше да не прави резки движения. Когато и тя кимна в отговор и също леко се усмихна, спря да свири и прибра китарата в калъфа.

— Здравей — осмели се да каже той. — Някъде наблизо ли живееш?

Тя кимна.

— Вървах си по пътя — прибирах се в селото — и те чух. Беше много красиво. Как се казва този инструмент? Това някаква магия ли е?

— Китара — отвърна той. — Понякога и аз мисля, че е замесена и магия. Казвам се Дан. Ти как се казваш?

— Нора — отговори тя. — Ти си чужденец. Откъде си? Къде отиваш?

Той щракна ключалката на калъфа и скочи на земята.

— Идвам отдалече — бавно изрече той. Затрудняваше се да построи изреченията, подреждаше думите колебливо. — Просто си скитам — да видя свят... Искане ми се да разгледам вашето село.

— Ти трубадур ли си? Изкарваш си прехраната със свирене?

Той смъкна сакото, поизтърси го и го метна през ръката си.

— Да. Познаваш ли някого, на когото да му трябва музикант?

— Може би... по-късно — отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Доста хора умряха напоследък. На никого не му е до празнуване.

— Съжалявам. Може би мога временно да си намеря някаква друга работа, докато понауча нещо за този край...

Лицето ѝ светна.

— Да. Сигурна съм, че можеш. Още сега!

Той вдигна калъфа и пристъпи напред.

— Покажи ми пътя.

— Добре! — Нора се обърна и тръгна. Той я последва. — Разкажи ми за родния си край, за земите, които си обиколил...

„Най-добре ще е да измисля нещо — реши той. — Нещо просто и селско. Още нищо не знам за това, как стоят нещата тук. По-добре да я накарам тя да говори. Никак не ми се иска да започна да я лъжа.“

— О, те, земите, доста си приличат — подхвана Дан. — Тук със земеделие ли се занимавате?

— Да.

— Ето ти на. И аз идвам от такъв край. Какво сеете?

Стигнаха до пътя и тя го поведе надолу по него. Когато и да се мернеше птица в небето, тя вдигаше очи и уплашено се дърпаше. След известно време и той се усети, че наблюдава небето. Докато вървяха

към селото, през цялото време младежът насочваше разговора. И когато най-после стигнаха там, вече бе научил всичко за Марк Мараксон.

[1] Няма съмнение, че това е Мартенският заек от „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Старецът в избелял син халат обикаляше улиците на дремещия град, минаваше покрай тъмни витрини, паркирани коли, преобърнати кошчета за боклук, надписи по стените, които не можеше да разчете. Вървеше бавно, дишаше тежко. От време на време се облягаше на жезъла си или си почиваше, опрял гръб о някоя стена.

Светлината започна бавно да се процежда иззад тъмния хоризонт — надигаща се жълта вълна, която заливаше звездите. Далече пред него му махаше сенчест оазис — едва доловимият утринен ветрец шумолеше в клонките край широката магистрала.

Жезълът му тропаше по бетона по-тежко отпреди. Мор прекоси страничната уличка и със залитаща походка измина още няколко пресечки. Протегна се да се подпре на един уличен стълб; ръката му трепереше. Преминаха няколко коли. Когато платното се опразни, той прекоси улицата.

По-близо... Вече беше по-близо до мястото, където клонките се люлееха, а птичите песни огласяха ранната утринна светлина. Вървеше напред с тромава крачка; от време на време на върха на жезъла проблясваше блед, едва доловим синкав пламък. Зави зад последния ъгъл. Вятърът довя лек, подобен на цветен, аромат.

Отново спря за почивка. Дишаше тежко, почти се задъхваше. Когато тръгна през улицата, походката му бе вдървена, блуждаеща. Падна. По шосето нямаше коли — успя да стане и продължи, залитайки.

Небето отвъд малкия парк се бе оцветило в розово. Жезълът му, върху който бе помръкнала и последната светлинка, се залюля тромаво през цветята, които веднага се изправиха след него, сякаш никой не беше минавал оттам. Старецът не чуваше слабото свистене на аерозолите; прекоси фалшивата трева, отпусна се до ствола на едно парково дърво стандартен градски тип и просто вдъша аромата, който се бе надявал да намери тук. Щом вятърът го довя, той леко се

усмихна. Следеше с очи танца на пеперудите над все още бледата светлина на току-що изгрялото слънце.

Жезълът се изплъзна от пръстите му. Задиша плитко и учестено. Неизброимите утрини от миналото се смесиха с това утро; всички цветове и миризми се разляха и се сплетоха със спомените му за предишните дни в една по-голяма реалност — тя най-накрая му разказа онази история, над която винаги се беше чудил. Последният удар на сърцето му улови една от пеперудите, чийто лъч преминаваше твърде наблизко и тя с пърхане кацна върху оголената му китка, до белега с формата на дракон.

С рев и тропот градът около него оживя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Странните чувства идваха и си отиваха. Всеки път, когато идваха, бяха малко по-силни; всеки път, когато си отиваха, оставаше някаква утайка. Трудно е да ги уловиш — реши Дан и заби един кол в оградата, — но може би те имаха нещо общо със самата земя — това място, което му се струваше толкова познато, толкова съвпадащо с неговите вкусове...

Една крава бе застанала наблизко и сякаш го наблюдаваше как работи.

— Не, махни се! — помисли си той. — Отивай ей там! — китката му се затопли, сякаш я изпълни някаква сила, която започна да се излива през върховете на пръстите. Кравата се подчини на неизречената заповед.

„Ето на — замисли се Дан. — Сякаш това си е в реда на нещата, а аз ставам все по-добър.“

Колът затрепери под удара на чука и една треска полетя към лицето му.

— *Махни се!* — изкомандва той, без да се замисли.

Като по инстинкт нещо в него се бе размърдало, за да я спре и треската отхвъркна вдясно.

Ето на.

Той се усмихна, привърши с работата и започна да събира инструментите си. Сенките по пасбището растяха. Младежът огледа оградата, която бе поправил. Беше време да се измие и да се подготви за вечеря и за свирене.

Вече от три дни живееше в къщата на чичото на Нора, спеше в плевнята и вършеше за стареца най-различни работи, с които възрастният човек не можеше да се справи. През това време започна да говори още по-добре езика — точно както му беше казал Мор — все едно, че си го припомняше...

Мор... От известно време изобщо не се бе сецал за него. Сякаш умът му бе заключил цялата история с пътуването дотук някъде

далече, извън своите граници. Просто историята беше твърде чудновата, въпреки че вече се разхождаше тук, из този свят. Но сега ефектът на отдалечаването го накара да хвърли поглед назад, към вълшебната разходка и да се зачуди как ли в неговия свят възприемат отсъствието му. Изненада се, когато откри, че сега собственото му минало постепенно бе започнало да му се струва като нереален сън. Докато тази земя...

Пое дълбоко въздух. Това място беше истинско и по странен начин той се чувстваше тук като у дома си. Добре щеше да е да се запознае с повече съседи.

Докато чистеше и подреждаше инструментите, си мислеше за бичето, което тази вечер щяха да изпекат на шиш на поляната край града. Истински селски живот — и на него този живот му харесваше. Можеше да се сети за къде-къде по-лоши места, в които могат да те набутат да живееш. А после, разбира се, той щеше да им посвири... Цял ден го сърбяха ръцете да хване китарата. Май тук му се отдаваха странни нови ефекти — парамузикални, както излизаше. Желаше да продължи да експериментира. Искаше да покаже всичко това на съседите, на Нора...

Нора. Усмихна се пак, свали тежката работна престилка на чичо й Дар и тръгна към потока, за да се изкъпе. Смъкна дрехите си. Да, хубавица беше тя. Срамота — някакъв си местен изобретател, направил някоя и друга механична играчка, така да я изплаши!

И ако този Марк Мараксон наистина беше син на Майкъл...

Почти виждаше генетичния фактор, определящ способностите и на двамата, както и това, че тук тези способности по никакъв начин не биха могли да бъдат оценени. Много лошо, че Марк не се занимаваше с това там, в своя свят. Сигурно щяха добре да се разбират с Майкъл.

Но когато отми от тялото си потта и праха, го зачовърка друга мисъл. Защо Марк беше тук? Мор бе говорил толкова настоятелно, сякаш присъствието на Марк тук бе необходимо. За какво? Нещо във връзка с творенията му. Той изсумтя. Да, нещо такова беше, обаче съвсем смътно намекнато. Но каква ли механична заплаха би могла да застрашава едно толкова просто устроено общество от страна на едно-единствено човешко същество? И защо бяха извикали него да се пребори със заплахата? Не. Знаеше много малко и се подвеждаше по тревожните фантазии на стареца. Но не се чувстваше жертва. Щеше да

припечели нещичко и да научи повече за тази земя, макар че в много отношения тя вече му харесваше повече от обществото, в което бе живял досега. Кой знае, можеше да стане и истински трубадур...

Избърса се с парче грубо зебло и навлече свободната бяла риза с дълги ръкави, с която бе пристигнал тук. Надяна отново черните си джинси, но обу ботушите, които му бяха дали в селото. Ставаха му и бяха много по-удобни от обувките, с които измина пътя между световите.

Среса косата си, почисти ноктите си и се усмихна на отражението във водата. Време беше да вземе китарата и да се срещне с Нора и чичо й. Всичко изглеждаше чудесно. Тръгна към къщата, като си подсвиркваше.

Огньовете и фенерите хвърляха чудновати сенки. Откъм нивите продължаваха да прииждат хора. Отначало Дан си мислеше да не пие прекалено много вино, но после реши да се отпусне. Защо не? Поводът беше празничен. Беше се запознал с много от местните хора, копнеещи да се порадват малко след неприятните събития отпреди няколко дни и бе успял да се измъкне доста елегантно от въпросите им за родния му край. Сега беше готов да свири.

Помота се малко, докато шумотевицата стихне и хората насядат около могилката, където щеше да застане той. Преместиха фенерите по-близо и ги наредиха в кръг.

Тогава влезе в кръга и се изкачи на могилката. Калъфът на китарата тежеше по познатия начин в десницата му. Чуха се леки, пърхащи ръкопляскания и той се усмихна. Хубаво беше да се чувстваш добре дошъл, след като си прекарал едва няколко дни на ново за тебе място.

Застана на върха, извади китарата от калъфа и я окачи на врата си. Бързо я настрои и засвири.

Когато преполови първата мелодия, вече бе започнал да се отпуска. Изсвири още няколко — ставаше му все по-весело. Започна да пее на своя език. После поде една от песните, които се бе опитал да преведе на техния. Прие се добре и той веднага подхвана следващата.

Огледа публиката си на светлината на фенерите — различаваше само най-близките лица — усмихнати или съсредоточени. По-

далечните слушатели отчасти бяха скрити в сянка, но по тяхната неподвижност, по това, че щом спреше да свири, веднага започваха да му ръкопляскат, реши, че и на тях им харесва. Забеляза Нора — тя седеше отляво, до чичо си, и се усмихваше.

Засвири своя собствена виртуозна композиция — живо парче, чието темпо ставаше все по-бързо. Изведнъж му се прииска да покаже колко е добър. Залюля се напред-назад. Вятърът разроши косата му, развя дрехите му...

При първото затишие чу как някой ахна, но сигурно не беше първото ахване. Не би могъл да чуе възклицанията им, докато свири. Но вместо ръкопляскания или мълчаливо внимание сега из публиката се носеше приглушено мърморене. Отзад се разнесе неясен вик. Огледа се — опитваше се да разбере кой е извикал.

После — съвсем ясно — някой наблизко изкрещя „дявол!“ и покрай главата му прелетя нещо черно.

— Белегът! Белегът! — чу той да се носи из тълпата. Един камък го удари по рамото.

— Белегът на дракона!

Осъзна, че по време на последното парче десният ръкав се е запретнал чак до лакътя и белегът му се виждаше. Но защо той предизвикваше такава тревога?

— Детсон!

Щом чу това, го разтърси шок. В ума му веднага изникна онова, което бе казал Мор — че истинското му име е Пол Детсон. Но...

Този път камъкът го удари по челото. Прибра припряно китарата в калъфа и щракна заключалките. Отново го удари камък. Тълпата се бе изправила на крака.

Усети как в него се надига ужасен гняв. Китката му туптеше така, както никога преди не бе пулсирала. По челото му се стичаше кръв. Един камък го удари в гърдите.

Опита се да вдигне калъфа и да се обърне назад. Спъна се. Нещо го удари по врата, друго изтропа върху калъфа на китарата...

Тълпата бавно-бавно бе започнала да приижда напред, зад фенерите, нагоре по могилката. Хората спираха и си търсеха оръжия.

— Махайте се! — Не осъзнаваше дали е изкрещял или викът бе прозвучал само в ума му, придружен от широк, помитащ замах на лявата ръка.

Хората се запрепъваха, падаха, газеха фенерите. Всички останали фенери сякаш самички се бяха катурнали. Тъмни сенки кръжаха из въздуха, но никоя от тях не го улучи. Тревите в подножието на могилката изведнъж се подпалиха. Виковете, които сега достигаха до него, бяха не викове на гняв, а по-скоро викове на обърканост и уплаха.

— Махайте се!

Той отново замахна — цялата му ръка гореше; усещането за топлина се стичаше по дланта, изливаше се през пръстите. Хората продължаваха да падат. Пламъците ги заляха.

Дан грабна калъфа на китарата, обърна се и побягна надолу по хълма; прескачаше проснати тела и малки огньове, дъхът му почти се бе превърнал в ридание. Втурна се през нивите и побягна на север, към тъмната гора.

Докато тичаше, гневът му утихна, но страхът нарасна. Хвърли последен поглед назад, преди да навлезе сред дърветата — стори му се, че го преследват. Ами ако бяха довели и коне? Те познаваха своя край, а той нямаше представа накъде е тръгнал. Можеха да го пресрещнат къде ли не и после...

Защо? — отново се зачуди Дан, докато се блъскаше в дърветата, мачкаше храсталака и отъркваше паяжините от лицето си и кръвта — от очите си. Защо изведнъж, щом видяха белега, всички се обърнаха срещу него? Какво ли означаваше той за тях?

След като се спъна за трети или четвърти път, спря и задъхан прилепи гръб о ствола на голямо дърво. Не можеше да бъде сигурен колко близо са стигнали преследвачите, не можеше да различи други звуци, освен собственото си дишане и тежкото туптене на сърцето си. Но този бесен бяг никак не му помагаше. Освен че бе зарязал утъпкания път, сега и бързо го обземаше изтощение. Да се движи предпазливо, да изразходва енергията си по-икономично... Да. Ще му се наложи да действа по друг начин.

Мор се бе обърнал към него, защото притежавал някаква сила... А и не беше сляп за факта, че сега, в това лудо бягство, бе упражнил тъкмо тази сила. У дома, освен при онези интерлюдии в опушените нощни клубове, повечето пъти — просто на игра — той винаги се бе

старал да я потиска, да я държи под контрол. Тук обаче името му беше име на вещер или магьосник и ако имаше някакъв начин тази сила да му служи по-нататък, той бе готов да се научи да я използва, за да обърква враговете си.

Мислите му се насочиха към очевидната връзка — към белега на ръката — веднага, щом дишането му се поуспокои. Мигом почувства топлина. Пулсът му се ускори.

Продължи да размишлява. „Какво ли точно ми е нужно? — зачуди се той. — Безопасен път за бягство и сигурно скривалище — реши. — Способността да прозирам какво точно правя, а не да се набутвам в разни истории...“

Щом се опита да го оформи като мисъл, усети, че силите в него се раздвижват, после ясно видя драконовия белег — въпреки че беше тъмно. Той сякаш мърдаше и ставаше все по-светъл, след това се откъсна от ръката и затрептя пред очите му. Излъчваше слабо сияние.

Бавно се премести наляво и той го последва; бледата светлина осветяваше пътя му неясно, но без да помръква. Докато си пробиваше път през гората, изгуби всякакво усещане за време. На два пъти светлинката спря — когато усещаше колко се е изморил. Почивките бяха кратки — първия път бе спрял до един извор, от който пи до насита.

Спомняше си много малко подробности от тази дълга първа нощ на своето бягство — с изключение на това, че по някое време бе осъзнал, че изкачва някаква стръмнина. Продължаваше да се катери дори чак когато светлината започна да се прокрадва през листака на дърветата. С нея го обхвана и чувството за умора и изминало време. Заоглежда се за място, където би могъл да поспи. Драконът — светулка мигом се понесе надясно и се запуска надолу — както му се стори, за първи път от часове насам.

Поведе го сред лабиринт от канари към малка долчинка, заслонена от скали и там затрепка. Дан прие знака и се просна на тревата. Някъде отблизо долетя ромолене и мирис на течаща вода.

Веднага заспа.

Когато се събуди, бе късен следобед. Призрачният му водач бе изчезнал, болеше го цялото тяло и стомахът му стържеше от глад.

Първото, което направи, бе да извади китарата от калъфа и внимателно да я огледа дали е здрава. Откри, че е преминала през снощното изпитание непокътната. Потърси вода — малко ручейче на стотина метра от скалите. Съблече се, изкъпа се и почисти раните си. Водата бе твърде студена и затова не се забави много. Слънцето вече се спускаше зад канарите и той дори реши, че може да продължи в относителна безопасност.

Да продължи ли? Кога точно бягството му се бе превърнало в пътуване? Не беше сигурен. Може би докато спеше. Защото сега усещаше, че сияйният му водач е направил нещо повече от това, да му помогне да избяга от селяните. Чувстваше интуитивно — съвсем не с разума си — че пред него стои определена цел, която трябва да постигне, че неговото блуждаещо огънче го е водило именно към нея. Реши да го остави да продължи, щом иска, макар че щеше да е добре преди това да намери някаква храна...

Отново призова водача си и той се появи — сега беше по-светло и сияеше по-бледо, но достатъчно отчетливо, за да го насочва по пътя му. Докато тръгваше след него, се зачуди дали светещото драконче е видимо и за другите хора.

Известно време слизаше надолу по хълма, а малко след като слънцето залезе, се намери сред голяма овощна градина. Натъпка се до гуша с плодове, напълни и джобовете си, и всички празни кътчета в калъфа на китарата.

Блестящото драконче сякаш усети, че е утолил глада си и го поведе по нанагорницето, докато след известно време, към полунощ, дърветата взеха да стават по-ниски; Дан се огледа назад на лунната светлина и осъзна, че ако беше ден, щеше да вижда много надалече.

След половин час пътят стана по-стръмен, но той вече бе успял да мерне пред себе си голям замък, извисяващ се на хребета на хълма. Прозорците не светеха, самата сграда беше започнала да се руши, но в мига, в който я видя, го обзе предчувствие, подсилено и от поведението на огненото драконче. За първи път то сякаш се опита да го накара да побърза.

Дан се остави да го карат да бърза. В гърдите му се надигаше вълнение, придружено от необяснимото чувство, че там, отпред, го чака безопасност — както и подслон, храна, топлина — и нещо друго, нещо неопределено и може би по-важно от всичко останало. Той

премести калъфа в другата си ръка, изпъна рамене, пренебрегвайки болката в краката. Забрави дори да съжали пак за сакото, което бе зарязал, когато от хълма повя мразовит ветреца и го обгърна.

* * *

Искаше му се да обиколи порутената зала, да огледа живописните развалини, но светлинката настоятелно сияеше отпреде му и го поведе през един заден коридор към място, което не можеше да бъде нищо друго освен килер. Беше пълен с храна — изглеждаше съвсем прясна, сякаш току-що я бяха донесли. Мигом протегна ръка към един самун хляб и спря озадачен — невидима бариера я отблъскваше.

Не... не съвсем невидима. Защото след като се взря, бавно осъзна, че там има мрежа от меко пулсиращи сини нишки, която покриваше всичко, годно за ядене.

— Заклинание за запазване — изникна в ума му, сякаш бе задействал мисловен запис. — Обърни се към водача, за да го разрушиш — избери си нещо.

Опита се мислено да повика на помощ трепкащия образ на своя белег. Той се понесе към него и се сля с първичния белег на китката му. Светлината потече към дланта му. Изведнъж усети леко подръпване и остави ръката си да опише цяла серия от жестове, докато най-накрая стигна до една дупка, която се бе появила в мрежата.

Грабна хляба; награби и няколко къса месо и сирене, които успя да докопа. След като извади ръката си за последен път, отново усети подръпването. Пак се остави да го водят и този път видя, че отворът се затваря и стегнатата паяжина пак покрива всичко.

На друга полица забеляза бутилки с вино, повтори всичко и си взе една.

Осигури си вечерята и изведнъж усети силен подтик да излезе оттук. Освободи светлинката и беше много доволен да забележи, че тя вече му е определила накъде да върви. Поведо го надолу по някакви стъпала и го въведе в стая, където цареше пълен хаос. Сигурно някога е била библиотеката.

Поразчисти бюрото и остави отгоре му вечерята си. След това, като се съсредоточи напрегнато, успя да накара блуждаещата светлинка последователно да спре над фитилите на дебелите свещи в тежкия свещник. Всички до една пламнаха.

След като стаята вече бе по-добре осветена, той призова обратно бледия си водач и седна да яде. Забеляза, че това наистина беше библиотека; много от книгите бяха разхвърляни по пода. Докато ядеше, се зачуди дали когато Мор му бе влял езика, му бе дал и способността да чете.

Най-накрая, неспособен да се въздържа повече, стана и измъкна един том от бъркотията. Когато го вдигна на светлината, се усмихна. Да, разчиташе руните. Оказа се пътепис — макар че в неговия свят сигурно щяха да го сметнат за нещо като митологичен текст. Описваше живота на харпиите и на кентаврите, на саламандрите и на пернатите змейове, разказваше за пирамиди, лабиринти и подводни пещери, придружени от предупреждения за техните обитатели. В полетата от време на време някой бе изписвал „съвсем вярно“ или „дрън-дрън!“.

Докато четеше, Дан... Не трябваше ли да започне да мисли за себе си като за „Пол“? — от известно време си задаваше този въпрос и накрая реши — Защо не? Ново име за нов живот...

Докато четеше, Пол усети, че нещо настоятелно привлича вниманието му към средната полица отляво, от другата страна на стаята. Най-сетне остави книгата и се втренчи нататък. Май се мярна нещо...

Най-после, щом свърши с яденето, той стана и тръгна да оглежда скритите в сянката поlici. Когато се отправи нататък, зад него сякаш се понесоха три бледи червени нишки. Притежаваха същата безплътност, както и синята паяжина в килера. Дали тази земя — или по-точно това място — не го караше да развива нещо като второ зрение?

Разчисти останалите книги от рафта и ги струпа до нозете си. После бавно протегна ръка в очакване на насочващ импулс. Лявата му длан потрепери. Значи трябваша две ръце или пък само лявата. Много добре... Вдигна я и я протегна напред. Трите средни пръста на лявата му ръка уловиха най-ниската нишка и я повдигнаха. Показалецът прихвана най-горната и я дръпна надолу; двете нишки се преплетоха. След това нещо притегли напред дясната му ръка; пръстите и палецът

му се събраха и сграбчиха кранчето на третата нишка, увиха я три пъти обратно на часовниковата стрелка около сплетените две...

Дръпна снопчето нишки надолу, пусна го и удари по него два пъти с лявата си ръка, свита в юмрук.

— Отвори! Отвори! — произнесе той.

Стената отзад падна и разкри тайник. Протегна ръка и мигом я отдръпна. Вътре имаше друго заклинание — скрито, навито като змия, сякаш направена от дим; на опашката ѝ имаше чудноват възел, явно предназначен да хване в капан непредпазливия. Усмихна се леко. Щеше да е доста интригуваща задача. Решаването на предишната се бе превърнало в нещо като съзнателен процес, докато се потеше над нея; бе успял да разбере малко от малко мислите и усилията, които действаха чрез него. Той внимателно придвижи напред лявата си ръка, протегна двата си пръста...

По-късно седеше на бюрото и четеше историята на замъка Рондовал и на неговите колоритни, макар и донякъде ексцентрични обитатели. Пред него — наред с бащините му дневници и тефтери, в които той си бе записвал какво ли не — бяха отрупани и няколко тома негови лични наблюдения над Изкуството. Чете цяла нощ, преди да осъзнае собствената си връзка с обитателите на това място. Светлината вече се изливаше над света, когато се натъкна на една бележка, отнасяща се до рождения белег във формата на дракон от вътрешната страна на дясната китка, който имаха всички деца на Рондовал.

Но това вълнение наруши равновесието на неговата енергия. Не след дълго започна да се прозява и не можа да спре. Дрехите му се превърнаха в непосилна тежест. Той разчисти кушетката в дъното на стаята, сви се на кравайче върху нея и скоро спеше и сънуваше, че обикаля из залите — напълно възстановени и сияещи в лъчите на немалка слава.

* * *

На следващия ден, след обилен обяд, Пол задейства заклинанието на една вана в приземния етаж и тя се напълни с вода — явно извлечена от някоя близка река, макар че нищо не разбра от извивките на жълтите и оранжеви нишки, които, изглежда,

управляваха температурата ѝ. Запомни всичко като на няколко пъти пресушаваше и отново пълнеше ваната, докато я почисти. После дълго блаженства във водата, чудейки се как ли Рондовал е стигнал до сегашното си състояние на разруха и какво ли е станало със семейството му.

Продължи да се чуди и по-късно, когато подреждаше мебелите, изхвърляше боклуци през прозорците, задействаше и запомняше редица по-маловажни заклинания. Най-накрая реши да се върне в библиотеката за една от тайните книги, които снощи бе прегледал — в нея беше намерил частична схема на замъка.

Сега книгите бяха поставени обратно на полиците, стаята — поразтребена. Наля си чаша вино и се захвана да изучава древната схема. Да, имаше много рисунки, няколко плана на отделни етажи, скици на замъка в различни моменти от неговата история и един груб чертеж на редицата от пещери под него, през която някой бе изписал „страшилищата“. Искаше да се изсмее, но потръпна. В същия миг, в отговор на неизреченото му желание, пред него закръжи синьо-зелена нишка. Той я прихвана с първата става на кутрето на дясната си ръка, уви я три пъти около чашата си, подръпна я два пъти със средния пръст, като изрече наум необходимите формули и заповеди, разви я и я пусна. Да, сега виното вече бе добре охладено. Пол стана, пхна книгата в джоба на тъмното сако, което бе открил в гардероба. След като бе установил, че му е съвсем по мярка, с една малка магия го почисти и облече. Взе чашата си, излезе от стаята и се спусна по стълбите към главния етаж. „Страшилищата“ — каза на глас и се усмихна... В паметта му отново изникнаха образите на селяните, които мятаха по него камъни в нощта, „Страшилищата“ — повтори той и пое към малкия килер, където бе открил фенери и гориво.

Докато вървеше през сумрачните тунели и от време на време поглеждаше в книгата, а фенерът в лявата му ръка хвърляше резки сенки по грубо издяланите стени, Пол почти подушваше силата, която се бе съсредоточила там, пред него. Когато и да погледнеше нататък, виждаше големи разноцветни снопове от нишки, носещи се из въздуха. Никъде другаде досега не бе виждал толкова силен и мощен знак. Нямаше представа какво означава — освен това, че трябваше да е

нещо много важно. Нито пък имаше представа дали новопробудилите се в него сили могат да му повлияят по някакъв начин. Щом докоснеше с пръсти нишките, почти дочуваше гласове, които мърмореха могъщи думи и отекваха безспирно по обширен вит кръг. Ако се напрегнеше...

Няколко минути по-късно се натъкна на огромна каменна плоча, която преграждаше пътя му. Сигурно бе замесено някакво заклинание, ала той се зачуди дали пък освен него няма да му потрѣбват и дузина мъже, въоръжени с лостове, за да я отместят, след като се справи с магическите капани. Приблѣжи се и се вгледа внимателно в рисунъка на нишките. В разположението им се долавяше нещо като закономерност...

Нишките избледняха и погледът му се върна в по-нормален канал на възприѣтие. И тогава видя какво го бе разсеяло. Вдигна фенера и се приблѣжи, за да разчете надписа, който бе съзрял:

Преминеш ли оттатък, очаква те гибел! Тук спят ужасите на Рондовал!

Изсмя се. „Може и да са ужаси — помисли си той, — но на мене ми трѣбват малко мускули, за да се оправя в този свят. Е, за Бога! Сега те са си *мои* ужаси!“

Остави фенера на земята и отново се загледа в пѣстрите нишки.

„... Също като да разопаковаш някакъв много странен подарък“ — помисли си той и протегна ръка напред.

Усети примките на силата и започна бавно да движи ръцете си, за да ги отключат. Докато работеше, недоловимото мърморене се върна, разрасна се, усили се...

Най-накрая думите избухнаха в съзнанието му и в същия миг той ги изкрепя; отърси длани от последните нишки и отстъпи три равни крачки назад: „Куатад!... Мелаирт!... Дейстард!“

Плочата потръпна и започна да се прекатурва назад. Осъзна, че сигурно заклинанието, с което е била поставена там, е било безкрайно по-сложно от онова, което я отместваше. Всичката тази сила, която я задържаше да препречва прохода трѣбваше да бъде изсмукана отнякъде и съсредоточена там. Онова, което той бе извършил, можеше да се сравни с това, че се е сетил да дръпне шалтера.

Последвалият трясък отекна отново и отново и накрая не му остана друг избор, освен да се смае от огромните размери на пещерата, простираща се отвѣд.

Грабна фенера, покри лицето си с ръкав и присви очи; най-накрая екотът и дъждът от каменни отломки стихнаха. Внимателно пристъпи напред и прескочи пукнатата плоча, която бе катурнал.

Тъкмо щеше да вдигне фенера и да огледа обширната зала, когато новото му зрение отбеляза невероятно сбирнище на влакна — огромна шарена топка от нишки, по-голяма от самия него, току до лявата му страна. Отделни нишки се протягаха пред него в какви ли не посоки. Осъзна, че щяха да му трябват цели векове, за да схване всяко отделно заклинание и после по някакъв начин да обедини всички в общия център. Не... Трябваше да действа другояче. Още не можеше да схване как точно е изградено кълбото, но изведнъж му проблесна как да го разплете. И то, също като вратата, можеше да падне пред новото му умение.

Обаче... По-добре беше да внимава с него. Очевидно някой добър човек бе изгубил сума ти време и енергия, докато изгради тази магия. По-добре, преди да предприема каквото и да било, да се поогледа малко...

Вдигна фенера.

Драconi, драconi, драconi... Цели арове драconi и какви ли не други фантастични чудовища го обкръжаваха и се простираха далеч отвъд немошните лъчи на фенера му. Очите му ги уловиха и на друго равнище. Към всеки от тях се протягаше нишка от кълбото.

Свали фенера. Как, по дяволите, можеш да затвориш дракон? Как можеш да го командваш? При мисълта, че може да освободи някоя от дремещите ужасии, потръпна.

Освен това, ако се събудеха, сигурно щяха да бъдат гладни...

Заотстъпва назад.

„Я да се махаш оттук! Забрави точно тази част от семейното наследство! Едно време господарите на Рондовал сигурно са били по-ячки...“ — Щом започна да се извъръща, една зелена нишка изведнъж привлече вниманието му. Цветът ѝ бе малко по-тъмен от този на останалите, освен това бе най-дебела наглед — почти два пъти по-дебела от другарките си. „Какво ли е вързала?“ — зачуди се той.

Изведнъж всички онези мечтани земи, за които бе чел някога и за които бе пял в песните си, всички фантастични светове, които някога бе съградил от дим или бе обиколил насън като дете, се изправиха пред него и той разбра, че не може да си тръгне оттук, преди да е погледнал

чудото, привързано с това могъщо заклинание. Обърна се отново и последва нишката сред огромните спящи чудовища; в някои мигове отклоняваше и погледа, и стъпките си.

Когато протегна ръка да хване с пръсти нишката, в главата му отекна звук — същинско кристално звънче. „Лунна птица...“ — постепенно звукът утихваше, а той осъзна, че това е името на създанието, към което го водеше нишката.

— Лунна птица — изрече той на глас. Пръстите му усещаха как нишката пулсира.

— *Господарю, чувам те през дълбините на съня или живота. Ще кръстосваме ли заедно небесата, както в миналите дни?*

— *Аз не съм онзи господар, когото ти си познавал и тъжни времена са настанали за Рондовал* — помисли си той в отговор, стиснал нишката.

— *Какво значение има? Нали има господар в Рондовал. От тяхната кръв ли си?*

— Да.

— *Тогава ме призови обратно от тези призрачни небеса. Ще те отнесе където пожелаеш.*

— *Дори не знам с какво трябва да те храня...*

— *Ще се оправя, не се бой.*

— *...а пък и това заклинание...*

— *Може ли то да уплаши един...*

Пол спря — не можеше да продължи нататък. Ръката му изпусна нишката — изглежда тя бе завързана за някакъв скален ръб горе. Няколко мига си мислеше, че това пред него е огромна буца от някакъв минерал — голяма купчина медни люспи, покрити с древна зеленикава патина. Но докато я гледаше, тя леко помръдна.

Вдигна фенера и всмука въздуха през зъби. Да, там горе имаше огромна глава! Колко ли големи трябваше да са тези очи, когато са отворени! Протегна ръка и докосна шията. Студена, студена като желязо. И може би също толкова твърда.

— Колко тих е сигурно сега твоят огън, птицо на луната... — прошепна Пол.

Пред очите му изникна смътно видение на облаци, малки къщички, горички като туфи от бурени...

— *Ще кръстосваме ли заедно небесата?*

Страхът си бе отишъл — останало бе само невероятното желание да види огромното чудовище свободно.

Отново се върна там, където можеше да докосне нишката. Докосна я и започна да я следва обратно.

— *Търпение, бащице на драконите! Ще видим...*

— *...и ще избием враговете ти!*

— *Първо най-належащото.*

Проследи нишката обратно до топката от преплетени дъги до входа. Разгледа я как влиза в плетеницата и забеляза къде излиза на повърхността. Възможно ли беше да я измъкне? Можеше ли да разбуди Лунна птица, без да събужда останалите?

Взира се дълго, преди да помръдне. Отначало жестовете му бяха плахи. Скоро обаче лявата му ръка затъна до лакът в блещукащата сфера, а пръстите му следяха всеки завой на дебелия зелена нишка...

По-късно застана с освободената нишка в ръце, увил края ѝ около пръста си. Върна се и отново се изправи пред дремещия великан.

— *Сега се събуди!* — заповяда той, разви нишката и я пусна.

Тя се сгърчи и отплува. Драконът се размърда.

„Дори са по-големи, отколкото си мислех — реши Пол, взрял се във внезапно отворилото се око, втрещено в него. — Много по-големи...“

Устата се отвори, после се затвори и преглътна. Бе успял да види редиците от подобни на шипове зъби.

„И зъбите и те...“

Приближи се.

„Трябва още малко да изглеждам храбър, докато си проличи кой какъв е тук и сега...“

Протегна ръка и я постави върху огромния врат.

— *Аз съм Пол Детсон, господар на Рондовал до второ нареждане* — опита се да завърже телепатичен разговор.

Огромната глава се повдигна, извърна се, устата се отвори...

Изведнъж езикът се стрелна напред и го близна — докосването му беше като на пила. Пол залитна и падна по гръб.

— *...Господарю мой!*

Той се надигна, изгърпя още едно близване и отново потупа дракона по врата.

— *Сдържай се малко, Лунна птицо! Аз съм... мекичък.*

— *Понякога го забравям...*

Драконът разпери криле, сниши ги, изправи се, вдигна глава, после я наведе и го подуши.

— *Ела, качи се на гърба ми! Нека полетим!*

— *Накъде?*

— *Ще се измъкнем от стария тунел, ще поразгледаме света.*

Пол се поколеба — куражът му бе понамалял.

„... Но ако сега не го направя, никога няма да се реша — измърмори накрая той. — Знам го. А ако го направя, може пак да го повтори някой ден. А сигурно ще ми се наложи...“

— *Един момент* — заоглежда се как най-лесно да се изкачи.

Лунна птица наведе глава до земята и изпружи врат.

— *Ела!*

Пол се изкачи и се настани там, където се надяваше, че ездачите по традиция яхват драконите — над раменете, в основата на врата, където той се разширяваше. Залови се здраво с ръце и крака. Усети как зад него крилата се размърдват.

— *Усещам, че свириш на нещо* — подхвана Лунна птица, щом тръгнаха напред. — *Следващия път го вземи. Ще ми свириш, докато летим. Много обичам музиката.*

— *Е, това е нещо ново за мене.*

Оттласнаха се от земята. Лунна птица веднага намери въздушно течение и то ги отведе към по-широка, по-висока част от пещерата. Светлината на фенера, който Пол бе оставил на земята, бързо помръкна и те полетяха сред пълен мрак — доста дълго, както му се стори на Пол.

Изведнъж ги обля студен въздух и навсякъде покрай тях замигаха звезди. И само миг по-късно, за изненада на самия себе си, Пол запя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк се изтърколи от леглото, придърпа пурпурния халат около раменете си, седна и стисна глава. Изчака стаята да спре да се върти.

Колко ли дни бяха минали — четири, пет, шест? — откакто робохирургът го бе оперирал?

Вдигна глава. Стаята бе тъмна. Нещото, което стърчеше от лявата му очна кухня, жужеше. Най-накрая замлъкна и той успя да огледа онази страна.

Стана и прекоси педантично подредената стая — цялата в метал, пластмаса и стъкло, за да се огледа в огледалото над мивката. Опипа внимателно с връхчетата на пръстите си обшивката на лещата — там, където тя се съединяваше с веждата и със скулата.

... Все още беше твърде нежно. „Тези лекарства ми замъгляват мозъка, но ако искам изобщо да мисля, ще трябва да погълна още...“

Извади от чекмеджето флакон с таблетки, глътна две и започна да се мие и бърсне, без да пали лампата.

„... Обаче си има известни предимства, особено от тази гледна точка. Сигурно е полунощ...“

Извади чифт кафяви панталони с много джобове, зелен пуловер, чифт ботуши. Отвори задната врата на жилището си и излезе на терасата. Личният му летателен апарат беше там, на полянката — с делтообразни крила, стъклено лъскав и лек. В далечината механичните същества се издигаха и спускаха, видими само в лявото му зрително поле. Вдиша аромата на донесените отдалече растения, обърна се, приближи асансьорната шахта и се спусна три равнища по-надолу — на моста, който водеше към шосето. Прекоси го и тръгна към центъра за наблюдение в по-долната съседна сграда.

Едно от дребните, сгърбени човечета, облечени в кафяво-черни униформи, седеше пред редица от сияещи екрани. Дали всъщност гледа някой от тях обаче, Марк не можеше да каже от мястото си. Тази бе една от причините, поради която не му харесваше да използва хора, освен в ситуации, в които нямаше друг избор.

Щом доближи, оптичната му протеза зажува; лещата се оцвети в зеленикаво — приспособяваше се към светлината. Мъжът на стола изправи рамене.

— Добър вечер, сър — поздрави той, без да извърща поглед от екраните.

... Ама какви само сетива имаха тия, мътните да ги вземат!

— Нещо за докладване?

— Да, сър. Две птици-наблюдатели липсват.

— Липсват ли? Къде?

— В селото, във вашето собствено...

— Какво се е случило с тях?

— Не знам, сър. Просто изведнъж изчезнаха.

— Кога стана това?

— Преди малко повече от три часа, сър.

— Не се ли опита да насочиш нататък някоя от другите, за да погледне какво се е случило?

— Твърде внезапно стана, сър.

— С други думи, нищо не си направил. Защо не бях уведомен веднага?

— Бяхте издали заповед да не ви безпокоят, сър.

— Да, знам... Ти какво мислиш, че е станало?

— Представа нямам, сър.

— Сигурно е някаква повреда. Изтегли и останалите от тази област за пълен преглед. Изпрати нови. Чакай!

Той се приближи и се вгледа в съответните екрани.

— Някакво движение в селото?

— Никакво, сър.

— Момичето не е ли излизало?

— Не, сър. Вече е тъмно от часове.

— Мисля утре да я взема. Зависи в какво настроение ще съм. План Б, три птици — две за осигуряване на безопасността. Виж дали са в готовност.

— Да, сър.

Дребното човече му хвърли поглед крадешком.

— Трябва да ви кажа, сър... Много сте привлекателен с новото око.

— О, така ли? Благодаря — измърмори Марк, обърна се и излезе.

За какво ли си мислеше? Хапчетата май му бяха подействали... До утре нямаше да влезе във форма. Ще изчака още някой ден. Да се върне ли да отмени последната заповед? Не. Нека си стои. Нека си стои...

Тръгна надолу да огледа една от фабриките. Окоето му зажува и започна да пожълтява.

* * *

Фенерите се клатеха, сенките отскачаха под забързаните му стъпки; дребничкият човек премина през лабиринт от тунели, като от време на време се спираше и надничаше иззад остриите ъгли. Обикновено, щом спреше, потръпваше.

Сигурно щеше да е по-лесно без фенера — помисли си той. Пък и тази каменна плоча... Не си спомняше на входа на пещерата да е имало пукнатата каменна плоча.

Помисли си отново за сцената, която бе съзрял веднага щом се събуди. Онзи човек се държеше така, сякаш си говореше с чудовището; после се покачи на него и отлетя, като за късмет си заряза тук фенера. Кой ли беше той и какво ли бе станало?

При следващото разклонение си спомни накъде трябва да върви и зави надясно. Май не се чуваха никакви други звуци освен неговите собствени. Доста странно — след такава битка...

Когато най-накрая стигна до подножието на огромното стълбище, остави фенера. Безшумно тръгна през мрака към малката светлинка горе. Когато очите му успяха да различат горното стъпало, спря и огледа залата.

— Колко ли дълго съм спал? — измърмори той. Сигурно питаше опърпаните гоблени.

Но не изчака да му отговорят.

* * *

Щом слънцето оцвети в розово източния ръб на небето, Лунна птица бавно се спусна и се приземи върху последната не порутена кула

на Рондовал. Пол слезе и го плесна по рамото.

— *Добро утро, приятел! Скоро пак ще те повикам.*

— *Ще те чуя и ще дойда.*

Огромният черен силует скочи над кулата и се понесе през небето към един от скритите входове за пещерите. Зелена нишка сякаш свързваше рамото му с ръката на Пол, все още издигната във въздуха. Скоро избледня и се присъедини към останалите нишки на света, които се носеха навсякъде.

Няколко мига той се взираше в избледняващите на запад звезди и се чудеше какви ли бяха тези странни летящи същества, които Лунна птица бе унищожил. Още повече се чудеше на онова, което бе казало чудовището: „Те тревожеха съня ми.“

Обърна се, хвърли поглед към изгрева и влезе в кулата. Тръгна надолу по витата стълба и се върна в библиотеката — там все повече и повече започваше да се чувства като у дома си. Докато вървеше, си тананикаше и от време на време си щракаше с пръсти. Най-накрая се чувстваше на мястото си — член на семейство, което се занимаваше с магия и яздеше дракони; семейство, което бе живяло тук. Искеше му се да хване китарата и да запее и да погледа как прахът се вдига във всяка стая, в която влезе, как мебелите се местят сами, как боклуците се струпват на купчини по ъглите, а нишките на силата, които движат всичко това, се залепват и трептят в унисон с инструмента му. Усецаше Рондовал в този миг по-СВОЙ??? от всякога.

Щом стигна до библиотеката, посегна да си налее едно питие за случая. Изненада се — бутилката бе празна. Беше си мислил, че са останали няколко глътки вино. Също така според него бе останала и храна, макар че на масата сега нямаше нищо.

Сви рамене и тръгна към стълбището. С помощта на заклинание щеше да си вземе още от килера. Беше изгладнял след тази нощ на приключения.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пол бе проследил всички магически нишки из целия Рондовал и сега, когато денят избледняваше, се бе оттеглил — лежеше и чакаше дали ще заработят и какво ще хванат.

В малката всекидневна, в която не влизаше толкова често преди, той седеше в центъра на своята паяжина и чакаше. Не беше си поставил друга цел, освен мисленето по време на този период, но това бе съвсем уместно. Всъщност, беше чудесно.

Нишките се простираха около него — сребристо сиви, натегнати. Беше ги опънал същия следобед из целия замък като призрочни телеграфни жици. Чувстваше ги всичките до една, знаеше докъде води всяка една от тях.

Вече бе стигнал до извода, че при нормални условия те са невидими за обикновените хора. Да ги събере, да ги забележи, да ги използва — всичко това беше част от неговата сила — същата сила, която го бе довела тук, на това място, за което сега знаеше, че е неговият дом. И другите, които бяха живели тук, също я бяха притежавали наред с други знания и умения — неща, за които той все още имаше какво да научи. Зачуди се...

Мор го бе отнесъл оттук още като бебе — така бе казал старецът — и го бе разменил с истинския Даниъл Чейн. Ако се бе родил тук и го бяха отнесли по време на битката, причинила такава разруха на това място, то тогава пораженията в замъка бяха нанесени преди малко повече от двадесет години — разбира се, ако и тук времето тече приблизително по същия начин. Каква ли би могла да бъде причината за конфликта и кои са били главните действащи лица? След като бе обмислил всичко, реши, че неговите родители са били губещата страна и без съмнение сега са мъртви.

Замисли се за тях. В многобройните стаи имаше много непокътнати портрети — някой от тях сигурно беше на господаря Дет, автора на дневниците, човекът, който бе решил, че е неговият баща.

Ала под никой портрет не беше изписано име, а коя е била майка му, Пол нямаше никаква представа.

Китката му леко го сърбеше, но от нишките, които бе опънал, все още не идваше никакъв знак. Гледаше как коридорът зад вратата помръква. Помисли си за света, в който изведнъж се бе намерил и се зачуди дали щеше да види и нишките в своя собствен свят, ако се бе опитал. Чудеше се и какъв ли щеше да бъде, ако бе израснал тук. Сега усещаше, че е господар на това място, макар и да не разбираше цялата му история и не можеше да понася присъствието на натрапници.

Защото натрапник имаше. Беше толкова сигурен в това, сякаш го бе видял да се прокрадва насам-натам. Знаеше го не само от факта, че всичката храна и пиене, които оставяше, кой знае как изчезваха, но и от хиляди други дреболии — дръжките на врати, които помнеше, че са прашни, се оказваха излъскани до блясък; откриваше някои незабележими размествания, резки следи от тътреци се крака по коридори, по които никой не беше минавал. Всичко това усилваше чувството за чуждо присъствие. Имаше ирационалното усещане, че самият Рондовал го предупреждава.

И той бе изработил това заклинание внимателно — отчасти по интуиция, отчасти ръководейки се от намеците в бащините си книги. Струваше му се, че е направил всичко както трябва. Когато посетителят се размърдаше, той веднага щеше да разбере...

Пак онзи сърбеж. Само че този път не утихна, а пръстът му подскочи към една нишка. Той я докосна, усети как пулсира. Да. Точно тази водеше към една от задните разрушени кули. Много добре. Хвана я между пръстите си и започна да извършва тайнствени движения. Сърбежът в китката се засилваше.

Да. Движещо се човешко тяло — тяло на мъж — бе задействало неговата алармена система. Точно сега нишката се разрастваше, пулсираше от сила, здраво бе оплела натрапника.

Пол се усмихна. Волята му потече по нишката и накара мъжа да замръзне, където и да беше той.

— А сега, приятелче — измърмори Пол, — е време да се срещнем. Ела при мене!

Човекът бавно се спускаше по стълбите на кулата — движенията му бяха забавени и механични. Опитваше се да се противи на заклинанието, което бе осъзнал, че са му приложили, но без никакъв

успех — продължаваше да се движи напред. По челото му изби пот, стисна зъби. Гледаше как краката му напредват с уверена крачка надолу по стълбите, после — по коридора. Опитва се да се залови за някоя каса на врата, за някоя колона, по ръцете му неизменно се откъсваха. Най-накрая се скриха под наметалото.

Мигове по-късно той държеше дълго въже за катерене, което припряно завърза за лявата си китка. Прикачи малка абордажна кука към другия му край, метна го и го прехвърли през един висок прозорец. Подръпна въжето два — три пъти — беше се закрепил здраво. Сграбчи го с две ръце, отпусна се и занарежда молитва към Дуастир, бога на крадците.

Пол се намръщи. Бе осъзнал, че мъжът вече не се приближава към него. Напрегна се, ала натрапникът не идваше насам. Стана, изруга и тръгна след нишката по сумрачния коридор. Щом приближеше свещи, те пламваха. Чак след като преполови разстоянието, му хрумна, че и другият сигурно владее някаква сила. Как иначе би успял да спре насред пътя, след като го влечеше толкова мощно заклинание? Може би трябваше да извика Лунна птица и да спласи натрапника с груба сила...

Не. С този акт на защита, реши той, ще се справи и съвсем сам, ако това изобщо беше възможно. Имаше нужда да премери сили с някого, а сега му се струваше, че защитата на Рондовал вече е негова лична работа — след като той притежаваше замъка и замъкът притежаваше него.

Можеше и да не забележи дребничкия мъж в черни дрехи, ако внезапно тръгналата нагоре сребърна нишка не бе насочила вниманието му нататък. Видя чифт ритаци крака, които все още се опитваха да ходят, докато човекът се набираше нагоре само на ръце.

— Невероятно! — възкликна Пол, протегна ръка нагоре и отново докосна нишката. — Прекрати всякакви опити да ми избягаш! Слез долу! Върни се! Веднага!

Мъжът спря да се катери, ботушите му замряха неподвижно. Увисна за миг и започна да се спуска надолу. После, на около десетина крачки от земята, в пълно подчинение на заповедта, която беше получил, макар това да не му харесваше, пусна въжето, събра пети и тупна право пред него.

Пол отскочи назад, удари рамото си в стената и се завъртя настрани. Човекът се хвърли на пода до него, изпълнявайки заповедта, и след това хукна да бяга.

Пол се изправи, докосна нишката, тя се плъзна и уви като ласо глезените на непознатия. Мъжът се просна по очи.

Пол тръгна към него, поддържайки нишката напрегната. Мъжът се претърколи, в ръката му блесна нож и той замахна към бедрото му. Пол, вече нащрек, отскочи назад. Нишката образува примка, уви се около китките на другия и се затегна.

Ножът падна на пода, отхвъркна надалече и потъна в далечните сенки. Бледите му очи срещнаха очите на Пол и се втренчиха в тях безизразно.

— Длъжен съм да ти кажа, че проявяваш изключително въображение при изпълнение на заповеди — отбеляза Пол. — Много буквално ме разбираш, когато искаш и се възползваш от всяка примка, която ти попадне, когато не искаш. Да не си учил право?

Другият се усмихна.

— Доста пъти съм бил достатъчно близо до тази професия — отвърна той с мек, почти любезен глас и въздъхна. — Ами сега какво ще правим?

Пол поклати глава.

— Не знам. Представа нямам нито кой си, нито какво искаш. В интерес и на безопасността ми, и на любопитството ми е да науча.

— Името ми е Миша ръкавичка и не искам да ти сторя нищо лошо.

— Ами защо тогава щъкаш тайно тук и крадеш храна?

— Човек трябва да яде... А пък щъкам тайно поради собственото си желание да съм в безопасност. Всичко, което знам за тебе, е, че си магьосник и яздиш дракони. Нещо не ми се щеше да дойда да ти се представя.

— Доста разумно — отбеляза Пол. — Виж, ако изобщо знаех какво търсиш тук, по-лесно бих съчувствал на тежкото ти положение.

— Е, ами... — проточи Миша ръкавичка. — Аз съм, както му викат, крадец. Бях дошъл тук с цел да открадна една колекция от инкрустирани със скъпоценни камъни фигурки, принадлежащи на господаря Дет. По поръчка. Трябваше просто да ги доставя на купувача от Уестърланд, да си прибера парите и да си вървя по пътя. За лош

късмет Дет ме спипа — горе-долу като тебе сега — и ме заключи в една от килиите долу. Когато най-после успях да избягам, войната бушуваше с пълна сила. Замъкът беше обсаден и врагът всеки момент щеше да нахлуе вътре. Видях как Дет умира след магьоснически дуел с един стар вълшебник и реших, че най-безопасното място за мене си е моята килия. Обаче на връщане сбърках пътя и накрая се намерих в една пещера, където заспах. Когато се събудих, те видях да летиш на онзи огромен дракон. Махнах се оттам, качих се тук, бях гладен... Не можех да си взема от храната в килера.

— Изобщо не разбирам защо си останал тук!

Миша ръкавичка облиза устни.

— Трябваше да проверя едно-друго — рече той най-накрая. — Да проверя дали фигурките са още тук.

— И тук ли са?

— Не можах да ги намеря. Но по това, колко са пораснали дърветата наоколо, започнах да усещам, че съм проспал доста повече време, отколкото си мислех...

— Към двадесет години, да ти кажа — рече Пол и освободи краката на Миша ръкавичка. — Гладен ли си?

— Да.

— И аз. Хайде да вървим да похапнем. Ако ти освободя ръцете, би ли ги използвал по-скоро да ми помогнеш да донесем храна, отколкото да се опитваш да ме намушкаш с нож?

— По-скоро бих те промушил на пълен стомах.

— Така става.

Пол развърза и последната примка.

— Какво ли не бих дал да науча този номер! — възкликна Миша ръкавичка, докато го гледаше.

— Да вървим в килера — подкани го Пол. — А по пътя искам да ми разкажеш как е умрял баща ми.

Миша ръкавичка скочи на крака.

— Баща ти?!

— Господарят Дет.

— Но синът му беше бебе...

— Преди двадесет години — напомни му Пол.

Миша ръкавичка се потърка по челото.

— Двадесет... Да не повярва човек! Не виждам как би могло да стане.

— Бил си омагьосан от силно заклинание за сън заедно с драконите. Сигурно съм те освободил от него, когато съм събудил Лунна птица. Явно си спал някъде наблизко.

Тръгнаха.

— Сега, като ми каза... Наистина сънувах дракони.

Обърна се и се загледа в Пол.

— Като те видях за първи път, майка ти те носеше на ръце. И като се опитах да те докосна, тя ме опърли.

— Познавал си я?

— Лейди Лидия... Да. Прекрасна жена. Май че е по-добре да започна отначало.

— Моля те!

Извадиха от килера храна и вино, върнаха се в библиотеката и прекараха по-голямата част от нощта в разговор. Когато се нахраниха, Пол извади китарата и докато слушаше разказа на Миша ръкавичка, си подрънкваше разсеяно, като от време на време спираше, за да отпие от чашата си. Веднъж удари акорд, от който косите на Миша ръкавичка настръхнаха, а зъбите му затракаха.

— Значи *те* са убили родителите ми? — пророни Пол. — Селяните?

— Според мене, във войската имаше и други хора, не само селяни — отвърна Миша ръкавичка. — Видях дори и кентаври. Но всъщност Дет го победи един друг магьосник — май че се казваше Мор...

— Мор?!

— Така мисля.

— Продължавай!

— Мисля, че когато замъкът падна, майка ти беше в югозападната кула. Поне натам беше тръгнала, когато я видях да те носи. Откриха те на входа на кулата, самичък. Занесоха те в главната зала. Войниците искаха да те убият. Мор обаче те спаси — размени те с друго дете от някакъв тайнствен свят... Или по-скоро твърдеше, че може да го направи. Какво, направил ли го е?

— Да... Те са убили родителите ми...

— Двадесет години... Сега те са остарели, някои сигурно вече са мъртви... Никога не би могъл да откриеш всичките!

— Тези, които ме замеряха с камъни, мислят по съвсем същия начин! А и това, че познаха белега ми, говори нещо...

— Пол... Господарю Пол... Не знам каква е твоята история, къде си бил, какво си преживял, как си се върнал, но аз съм по-стар от тебе. За много неща не съм сигурен, обаче едно нещо разбрах по-добре от повечето хора. Омразата ще те изяде, ще те изкриви — още повече, че може би вече няма върху кого да я излееш...

Пол понечи да каже нещо, но Миша ръкавичка вдигна ръка.

— Моля те! Чакай да довърша. Не е само проповед в защита на доброто държание. Млад си, а докато идвахме насам, стори ми се, че току-що си встъпил във владение на своите сили. Имам чувството, че това може да е повратна точка в живота ти. Като се обърна назад, виждам, че и аз съм имал такива случаи. Май всеки ги има. Струва ми се, че още не си се замислял по кой път да тръгнеш. Старият Мор, общо взето, приличаше на бял магьосник. На баща ти му беше излязло име, че е от другите. Аз пък знам, че всъщност нищо не е само бяло или само черно. Чисто и просто като мине малко време, човек може да прецени по онова, което вижда, в коя посока е отвела даден човек великата сила, ако ме разбираш какво ти говоря. Ако след всички тези години тръгнеш да си отмъщаваш, точно в този момент от живота ти — като използваш за това новооткритите си сили — имам чувството, че цялата тази работа ще те изкриви и каквото и да докоснеш по-нататък, то ще носи отпечатъка ѝ. Казвам ти го не само защото ме е страх, че един нов Дет ще тръгне да бесува по земята, а и защото си млад и сигурно и ти ще пострадаш.

Известно време Пол мълча. После удари един акорд.

— Баща ми е имал жезъл, вълшебна пръчица — рече той. — Преди ми спомена, че Мор я строшил на три части. Разкажи ми пак какво е казал, че смята да прави с тях.

Миша ръкавичка въздъхна.

— Разправяше за нещо, което се наричало... Вълшебният триъгълник на Инт. Щял да затвори всяка част в един от ъглите му.

— Това ли е всичко?

— Това е.

— Знаеш ли какво означава?

— Не. А ти?

Пол поклати глава.

— За пръв път го чувам.

— Какво мислиш за моята преценка на твоето положение?

Пол отпи глътка вино.

— Мразя ги! — каза той и остави чашата. — Баща ми може и да е бил лош човек, черен магьосник. Не знам. Но не мога да остана равнодушен, след като научих, че е умрял от насилствена смърт! Не. Продължавам да ги мразя! В невежеството си те са реагирали като животни! Аз нищо лошо не съм могъл да им направя, а те какво са искали да направят с мене?! А скоро чух и историята на друг човек — той им желаел доброто и сигурно е подходил погрешно към тях, но много, много пострадал. Не е толкова лесно да простиш.

— Пол... Господарю Пол... Те са се страхували. Ти си бил за тях нещо, от което са имали основателна причина да се страхуват, щом чак досега го помнят и то толкова силно. А що се отнася до онзи, другия, кой знае? Може би е било нещо подобно?

Пол кимна.

— Да. Разбрах, че се опитал да им наложи нещо ново — ново и все пак отхвърлено много, много отдавна. Предполагам, че ти си прав. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— Всъщност не. Ала бих искал да чуя твоята история. На мене ми се струва, че само преди броени дни си бил бебе!

Пол се усмихна — за първи път от много време насам. Напълни отново чашите.

— Чудесно. Искаше ми се да я разкажа на някого...

Когато Пол отвори очи, светлината на деня се процеждаше в стаята. Беше заспал на дивана. Миша ръкавичка се беше свил на пода.

Пол стана и безшумно слезе на долния етаж, където се изми и преоблече. Тръгна към килера да извади нещо за закуска. Когато се върна, Миша ръкавичка вече беше станал. Поотупа се и впери очи в яденето.

Докато закусваха, Миша ръкавичка го попита:

— А сега какво смяташ да правиш?

— Мисля си да спретна едно малко отмъщение — отвърна Пол.

— Точно от това се страхувах.

Пол сви рамене.

— Лесно ти е да кажеш „забрави“. Тебе не са се опитвали да убият.

— Знаеш ли колко време съм лежал в бащиния ти затвор?

— Да, но нали си призна, че си се опитал да отмъкнеш нещо. Аз нищо не съм им направил, да му се не види, само дето им свирех без пари! Има известна разлика.

— Значи си решил. Не мога да ти кажа нищо повече, освен че бих искал да си тръгна, ако нямаш нищо против.

— Естествено. Ти вече не си затворник. Ще ти увия храна за из път.

— Е, ако ми дадеш ето тези самуни там, дето дойдоха в повече, и ей онези остатъци, това ми стига. Не обичам да пътувам с багаж.

— Вземай ги. Накъде ще тръгнеш?

— Към Дибна.

Пол поклати глава.

— Не го знам къде е.

— Пристанищен град, на юг оттук. Ето тук — той се обърна и измъкна един атлас от полицата. — Ей го тука — посочи той.

— Далечко си е — кимна Пол. — Я каква пустош ще трябва да прекосиш! Е, ако не възразяваш, аз ще те откарам.

— Какво искаш да кажеш?

— С дракона. Ще отлетим дотам.

Миша ръкавичка пребледня и прехапа устни. После се усмихна.

— Майтапиш се, нали?

— Ни най-малко. Чувствам ти се задължен за всичко, което ми разказа. Мога и да поотложам за ден-два подпалването на някоя и друга нива или плевня. Ще те хвърля до Дибна, ако искаш да пояздиш Лунна птица с мене.

Миша ръкавичка запристъпва от крак на крак.

— Добре — рече той най-накрая, врътна се на пети и спря да пристъпва. — Ако си сигурен, че той би позволил да го яздят непознати.

— Би позволил.

Пътуваха на юг върху якия гръб на медния дракон, слънцето бе надвиснало над хоризонта отляво; хладните ветрове на настъпващата нощ затрудняваха разговора им.

— *Щеше ми се да бе донесъл музикалния си инструмент.*

— *Малко множко щеше да ни дойде.*

— *Този човек ми се вижда познат. Май съм го виждал насън.*

— *И него го е хванало твоето сънно заклинание, спял е в една близка ниша. Той пък ми разправя, че сънувал дракони.*

— *Странна работа... Струва ми се, че ще мога да си поговоря с него.*

— *Ами защо не опиташ?*

— *Здравей, човеко!*

Миша ръкавичка трепна, погледна надолу и се усмихна.

— *Ти се казваш Лунна птица, нали?*

— *Да.*

— *Аз се казвам Миша ръкавичка. Крада разни неща.*

— *Значи сме спали заедно?*

— *Да.*

— *Радвам се да се запознаем.*

— *И аз.*

След този разговор дребничкият човек забележително се поотпусна. По едно време се наведе над ухото на Пол и подметна:

— *Изобщо не си го мислех така. Той ми е страшно познат! Тези сънища...*

— *Да.*

Гледаха как земята отдолу ту хлътва, ту се издига към тях — зелени гори, кафяви хълмове, сини езера. От време на време прелитаха над някоя самотна постройка, проследяваха пътечки, които се превръщаха в широки пътища. Минаха над няколко овощни градини, над една ферма. Отляво, там на склона на хълма, Пол забеляза натрупани камъни на мястото, където беше пренощувал. Сви устни.

— *Следвай пътя.*

— *Добре.*

Скоро щеше да се появи и селото. „Я да взема да му хвърля едно око по светло — рече си Пол. — Може и да поуплаша този-онзи.“

Забеляза долу, на върха на един хълм, кентавър — гледаше нагоре. Какво му беше казал Миша ръкавичка? „Че дори и кентаври

имаше сред тях...“

— *Я се спусни. Да те поразгледа отблизо.*

Рязко се спуснаха. Кентавърът се въртна и побягна. Пол се изкиска.

— Започна се! — отбеляза той и отново набраха височина.

— *Виж там, отпред, господарю. Пак онези хвърчащи неща. Нека ги попилея!*

Пол присви очи. Тъмните метални силуети описваха малки кръгове. Погледна надолу.

— *Там, на земята, няма ли още от тях?*

— *Да. Но по-лесно ми е да докопам тези във въздуха.*

Пол усети, че под него тялото на Лунна птица се затопля.

— *Но там, долу, при тях няма ли някой?... Някакъв човек? На момиче ми прилича.*

— *Да, момиче е.*

Дори и оттук, от толкова високо, виждаше какъв цвят има косата й...

— *Нека нападнем тези на земята. Внимавай да не нараниш момичето.*

Лунна птица въздъхна. Струи сивкав газ се завихриха над ноздрите му. Ветровете мигом ги разпръснаха.

— *Вие, хората, все усложнявате нещата.*

И изведнъж те се гмурнаха надолу. Пейзажът бързо се уголеми. Сега Пол беше сигурен, че това е Нора и никоя друга — в средата на триъгълника, оформен от три от летящите машини. Изглеждаха по-сложно конструирани от онези, с които се бяха сблъскали онази нощ. Бяха се приземили и се движеха — подскачаха и пълзяха — по земята, все по-близо до нея. На свой ред тя се възползваше от неравния терен, за да ги държи на разстояние. Движеше се така, че камъни и туфи храсталак им препречваха пътя, и се приближаваше към края на гората. Ако успее да се промъкне сред дърветата, реши Пол, сигурно щеше да им избяга. Но можеше и да не успее.

Разнесе се миризма на развалени яйца — май въздухът наоколо се изпълни с резултата от някаква вътрешна химична реакция на Лунна птица.

Изведнъж драконът разпери крила и изпъна тяло. Забави ход. Пол се вкопчи в шията му. Миша ръкавичка, който седеше пред него —

също.

Приземяването се оказа дори по-лошо, отколкото бе очаквал. Лунна птица тупна така тежко, че той за малко да си строши гръбнака и да изхвърчи встрани. Стисна крака, глезените му се стегнаха. Чак след няколко секунди разбра, че са се приземили право върху едно от онези неща.

После Лунна птица се оригна — влажен, гнусен звук, придружен от засилване на миризмата, която бе подушил, докато слизаха. Само миг след това май взе да повръща. Буен поток от зловонна течност бликна от устата му и удави близката машина. Над нея няколко секунди се вдигаха пушеци, после избухна в пламък.

Пол се огледа за Нора. Забеляза я — тя сякаш бягаше, колкото от последната машина, толкова и от тях. Изведнъж обаче го позна.

— Пол!

— Всичко е наред! — викна той в отговор тъкмо когато Лунна птица се придвижи напред и започна да блъска третата машина, която подскачаше и се опитваше да излети.

Първият удар прекърши дясното ѝ крило. Вторият я размаза напълно. Още две от тях бяха кацнали долу; и трета се снишаваше, но спря и започна да кръжи.

Лунна птица пак се оригна и едната от тях пламна, Последната се хвърли срещу него.

Пол се приведе ниско, също и Миша ръкавичка — но не чак толкова ниско, че да не видят онова, което последва.

Лунна птица отвори уста и вдигна предните си лапи. Нещо издрънча, а после той откъсна крилата на хвърковатата машина.

— *Хич не стават за ядене.*

Изплю се. Останките паднаха пред него и започнаха да тлеят.

Пол вдигна поглед нагоре. Единствената останала птица се издигаше все повече и повече.

— *Да я преследвам ли?*

— *Не. Искам да помогна на Нора. Изчакай!*

Скочи долу и тръгна сред отломките.

— Здравей — каза той и я хвана за ръката. — Какво става? Тези какви са?

— На Марк са — отвърна тя. — Същите като онова, дето долетя да го спаси. Изпратил ги е за мене...

— Защо?

— Иска ме. Каза, че щял да се върне за мене.

— А ти не искаш да отидеш при него, така ли?

— Не сега.

— Тогава, според мене, най-добре ще е да отидем при него и да я изясним тази работа. Той къде е?

Тя го погледна, след това — Лунна птица, а после — пак него.

— На юг, така мисля — рече тя най-накрая. — Живее в забраненото място, което понякога наричат планината Анвил.

— Знаеш ли как да я намерим?

— Да, май че да.

— Яздила ли си дракон преди?

— Не съм.

Той стисна ръката ѝ и се обърна.

— Хайде! Страхотно е. Този се казва Лунна птица.

Тя не помръдна.

— Страх ме е... Последните дракони, които съм виждала, бяха на дявола Дет...

Той кимна.

— Този е готин. Но нека те попитам от какво те е страх повече — от този тип Марк с неговите машинарии или от кроткото питомно домашно животно, което яздих току-що.

Тя поклати глава.

— Къде го намери? Как го командваш? Вярно ли е, че си се върнал в замъка Рондовал? Каза, че си пътник...

— Ех... Тя е твърде дълга за разправяне...

— ... защото, щом ти си от рода Рондовал — така разправят — то тогава този дракон *сигурно* е от чудовищата на Дет!

— Сега е мой. Но няма да те лъжа. И преди не съм те излъгал. Само че тогава нищо не знаех... Да, от този род съм. Ала бих искал да ти помогна. Ще ми покажеш ли къде живее този тип? Ще ми се да си поговоря с него.

Тя се вгледа в лицето му. Той срещна погледа ѝ. Тя рязко кимна.

— Прав си. Той иска да върши зло. Може пък да се разберем с него. Как да се кача?

— Нека първо те представя...

Щом земята остана далече под тях, Пол се наклони над Нора и извика на Миша ръкавичка:

— Ще има малко отклонение от пътя към Дибна. Искам да се видя с онзи, който управлява тези неща.

Крадецът кимна.

— Значи и ти отлагаш отмъщението?

Пол се изчерви.

— Отмъщение ли? — намеси се Нора. — Какво иска да каже той с това?

— По-късно ще ти обясня — прекъсна я рязко Пол. — Сега ми разкажи за забранените места.

— Това са области, в които има остатъци от старите времена, когато хората все още са използвали подобни машини... Предполага се, че са обитавани от зли духове — добави тя.

— И аз съм чувал такива неща — вметна Миша ръкавичка. — Пък и докато вършех тази или онази работа, съм виждал и някои артефакти. В деня, когато те отнесоха, чух Мор да говори за някакво равновесие. Нашият свят тръгнал по този път, а пък онзи свят, в който смяташе да те отнесе — по другия. И тези два пътя явно в основата си са несъвместими и всеки опит да бъдат обединени е опасен. Струва ми се, че Дет сигурно се е опитвал да направи нещо такова.

— Значи Марк може и да е по-голяма заплаха от тази, която веднага се вижда?

— Май така излиза.

Пол вдигна ръка над очите си и се втренчи напред. Най-накрая съзря малката точка, в която се бе превърнала металната птица.

— Май някой е тръгнал преди нас в същата посока.

— За какво отмъщение спомена той? — настоя Нора.

— Абе, знам ли... Да вървим, а? — той изгледа на кръвдебеличкия крадец, който му се усмихна в отговор. — Едно намерение означава по-малко от вече извършено деяние — рече той. — По-малко дори от опит — погледът му се разконцентрира. Сякаш търсеше нещо във въздуха. — Много те бива по проповедите — добави той доста по-късно, когато дребосъкът изведнъж се хвана за гърдите. — Я, какво правят моите фигурки в твоята риза?

Миша ръкавичка преbledня и изведнъж го налегна страшна кашлица.

— После ще се разправам с тебе — рече Пол. — Съмнявам се, че ще успееш междувременно да избягаш. Обаче точно сега май започвам да разбирам какво искаше да ми каже Мор, когато разправяше за някаква заплаха, докато ме водеше насам.

— Ще ти обясня... — подхвана Миша ръкавичка.

— Значи старият Мор те е довел в нашите земи? — възкликна Нора.

— Да.

— Много интересно. Защото точно на него разказах за Марк, след онази кошмарна нощ. Но тогава старецът изглеждаше доста болнав.

Пол кимна.

— Не беше много добре.

Земята под тях взе да се променя. Гората оредя. Голямата река, която следваше пътя им отдясно, се стесни, най-накрая премина отдолу и изчезна на югоизток. Оголиха се местности, които бяха по-светли на цвят, по-скоро жълтеникави.

Черната точка се изгуби от погледа на Пол далече напред. Чак следобед се натъкнаха на още метални птици. Първо забелязаха няколко да кръжат на голяма височина далече пред тях. Снишиха се и взеха да се приближават. Бяха около половин дузина.

Пол усети, че шията на Лунна птица изведнъж се напрегна и му се стори, че драконът се затопля.

— *Още машини за мачкане...*

— *Чакай!* — нареди му Пол. — *Те май не ни нападат. Мисля, че ги е изпратил да ни придружат.*

— *Мачка ми се!*

— *Недей! Поне докато се държат на разстояние.*

— *...Значи по-късно.*

— *Изчакай!*

И така, те продължиха, докато най-накрая силуетът на планината Анвил се появи ниско над хоризонта на привечерната светлина. Придружителите им вече от часове неизменно летяха край тях. Щом се приближиха, забелязаха, че още птици кръжат в небето над плоското било. Долу земята беше придобила по-убити цветове — жълто на

червени черти, тук-там прошарено със сиви и ръждиви кафяви каменни отломъци; навсякъде беше прорязана с назъбени пукнатини — сухи и разкривени, те покриваха цялото плато, сякаш беше счупено глинено гърне; по склоновете на хълмовете стърчаха дребни проскубани храсти, изкривени от вятъра.

Планината бе станала по-голяма, а хоризонтът над нея беше като бяло-зелено-сив екран, на който се отразяваше напрегнато движение. Тъмните силуети се приближиха и Пол усети, че Лунна птица се вдървява; после леко промени курса на летене в съответствие с техните движения.

— *Лети натат, накъдето ни водят! Без съмнение отиваме при него* — нареди той.

Лунна птица не отговори, но на няколко пъти поправя курса, докато най-накрая приближиха града върху скалата. Издигнаха се, завиха на запад и постепенно започнаха да се спускат към плоския покрив на сградата близо до центъра на комплекса. Пол надникна надолу и съзря високия червенокос мъж, застанал на външната тераса на мансардното си жилище. Една летяща машина със странна форма бе паркирана на обширната решетъчна площадка за приземяване зад сградата. Наблизо обикаляха няколко машини с неизвестно предназначение, високи горе-долу един човешки бой.

— Пак магия — измърмори Миша ръкавичка.

— Не — каза Пол. — Изобщо не е магия.

Усети ръката на Нора върху рамото си и я стисна.

— Май доста добре го познаваш този, а?

— Да го познавам ли? От години го обичам! — отвърна тя. — Но вече изпитвам и страх от него. Много се е променил.

— Е, май ни дадоха разрешение за кацане. Да вървим да поговорим с него. Ако искаш той да престане да те притеснява, кажи му го, а аз ще те подкрепя. Ако не искаш — сега е моментът да си изясниш нещата.

— *Долу, Лунна птицо! Приземи се на площадката!*

Този път се приземиха много по-гладко от предишния. Когато ветровете най-после престанаха да свистят край тях, в ушите му леко зазвънтя. Скочи долу и помогна на Нора да слезе. Чу как дъхът ѝ секна.

— Окото му! Те го раниха тогава!

Пол се извърна. Мъжът, облечен в парашутен комбинезон в цвят таки с многобройни изпъкнали джобове, сега се приближаваше към тях. Странното приспособление, покриващо лявото му око, взе да променя цвета си веднага щом той излезе от сянката — първо стана яркосиньо, после — тъмносиньо. Над него през челото му минаваше биещ на очи белег, който продължаваше и надолу по бузата. Пол пристъпи напред да го посрещне.

— Казвам се Пол Детсон — представи се той. — Нора иска да говори с тебе. Аз — също.

Марк спря на около два метра от него и го заглежда. Накрая кимна рязко.

— Аз съм Марк Мараксон — той моментално се обърна и погледна Лунна птица. — Никога преди не съм виждал дракон... Олеле, боже, ама той наистина е голям!

Отново насочи вниманието си към Пол. Дори не погледна Нора.

— Детсон... Магьосник ли си?

— Май че да.

— Нищо не разбирам от магия.

— И аз тъкмо започвам да се уча.

Изведнъж Марк направи рязък жест — замахна с ръка. Очевидно искаше да обхване целия град.

— Ето това го разбирам.

— И аз. Там, откъдето съм дошъл, е пълно с такива неща.

Марк почеса белега на бузата си.

— Какво искаш да кажеш? Къде е това?

— Ние с тебе сме доведени братя — отвърна Пол. — Твоите родители ме отгледаха в един свят, който много прилича на това, което си възстановил тук. Извинявай, че така те зяпам, ама ти наистина много приличаш на татко.

Марк му обърна гръб, направи няколко крачки, върна се.

— Шегуваш се — рече той най-накрая.

— Не. Наистина. Цял живот съм носил името, което са ти дали като дете.

— И какво е то?

— Дан Чейн.

— Дан Чейн — повтори Марк. — Знаеш ли, че ми харесва... Но как е възможно?! Съвсем наскоро научих, че съм осиновен, но това...

Твърде много съвпадения! Не мога да повярвам!

— Е, обаче е вярно, пък не е и съвсем съвпадение. Всъщност... Чакай малко...

Пол бръкна в джоба си и извади кожен портфейл. Отвори го и измъкна оттам няколко снимки.

— Ето, виж — протегна ги на Марк. — Снимки на мама и на татко.

Марк ги пое и се втренчи в тях.

— Това не са рисунки! — възкликна той. — За да се направят, се е изисквала много тънка и сложна технология!

— Е, фотографията там не е от вчера — вметна Пол.

Лещата на Марк бе засияла.

— Как се казват?

— Майкъл, Майкъл Чейн. И Глория.

— Аз... Да, виждам самия себе си в тези лица... Мога ли... Имаш ли още?

— Да, аз си имам и други. Тези можеш да ги вземеш.

— Баща ми какво работи?

Този път Пол замахна широко.

— Прави разни неща. Или по-скоро ги проектира. Много прилича на това, с което очевидно ти се занимаваш тук.

— Много ми се иска да се запозная с него.

— Според мене, той ще те хареса. Но се чудех — защото и аз напоследък придобих едни такива умения... Та, чудех се как ли аз съм бил доведен в този свят. Ще трябва доста да се поизпотя, да проведа сума ти опити и изследвания, но, според мене, най-накрая ще схвана номера на Мор с прехвърлянето. Хрумна ми, че такъв като тебе сигурно не би бил щастлив тук — особено след онова, което ми разказаха — та се чудех дали не би искал да отидеш там, откъдето идвам аз. Предишният ми свят сигурно ще ти хареса много повече.

Марк вдигна най-накрая поглед от снимките я ги мушна в малко джобче на бедрото си. После се втренчи в Нора така, сякаш я виждаше за първи път.

— Значи тя ти е разказала какво ми сториха... на мене и на моя... втори баща?

Пол кимна.

— Съчувствам ти. И с мене самия се държаха по подобен начин, но по други причини.

— Значи сигурно разбираш какво ми е — той погледна Лунна птица. — Смяташ ли да си отмъщаваш?

— Така бях решил отначало, но сега — не. Почти ги разбирам, почти съм им простил. Едното е доста близо до другото. Колкото повече време минава, толкова по-малко ме притеснява това. Да правят каквото си искат, а аз също ще правя каквото си искам.

Марк удари лявата си длан с десния юмрук и се извърна.

— Не е толкова лесно — рече той и отново закричи. — За тебе може би е по-лесно, ти не си живял сред тях. Но аз живях — там израснах, познавах всички и всички ме познаваха. Искан да им направя подарък. Те го отхвърлиха — и как само го отхвърлиха... Сега ще ги заставя насила да го приемат!

— Много болка ще причиниш. Не само на тях. И на себе си.

— Нека! Сами си го изпросиха.

— Мисля, че бих могъл вместо това да те изпратя у дома — там сигурно ще ти хареса...

За миг Марк го погледна почти с копнеж.

— Не. Може би... след това — рече той най-накрая. — Сега вече не ме интересува толкова подаръкът, колкото това, да го приемат. Ще бъда готов да мина в настъпление само след няколко седмици. По-късно... ще видим.

— Трябва ти време да го обмислиш пак...

— Време съм имал достатъчно. Ако знаеш колко съм го обмислял, докато се съвземах от последната ни среща...

— Ако само можех да те изпратя там за мъничко... да обмислиш всичко отново на друго място... може би ще го видиш от съвсем различен ъгъл, и решиш, че всъщност не си струва да го правиш...

Марк прекрачи напред, наведе глава. Новото му око зажува, лещата засия в златно.

— Ти май много бързаш да се отървеш от мене! — тежко рече той. После се извърна и отново погледна към Нора. — Да не би да е заради нея?

— Не — поклати глава Пол. — Тебе тя те познава от години, мене — само от няколко дни. Между нас няма нищо.

— Вероятно би искал да промениш това положение в мое отсъствие!

— Това го казваш ти, не аз. Бих искал да те предпазя от грешка, която аз самият едва не направих. Но тя сама може да отговаря за себе си.

Марк се обърна към момичето:

— И ти ли искаш да се отървеш от мене?

— Не, искам да останеш — отвърна тя. — Ала не закачай селото! Моля те!

— След онова, което сториха?

— Те ти показаха как се чувстват. Бяха твърде груби, но ти ги беше изплашил!

— Значи и ти си с тях!

— Тъкмо аз те предупредих...

— ... И с него! — той посочи Пол. Лещата му заплашително блестеше. — Магия! Дракони! Той е символ на всичко допотопно и назадничаво! Той пречи на прогреса! А ти го предпочиташ пред мене!

— Не съм казвала такова нещо!

Тя пристъпи напред и понечи да протегне ръце. Марк се извърна и размаха десния си юмрук пред лицето на Пол.

— Мога с една ръка да те убия. Бил съм ковач!

— По-добре не се опитвай — отвърна Пол. — Аз пък съм бил боксьор.

Марк погледна нагоре. Лунна птица го изгледа отвисоко.

— Мислиш си, че това древно страшилище те прави непобедим? И аз имам слуги!

Той вдигна лявата си ръка и запретна ръкава. Огромната контролна гривна, покриваща половината му предмишница, проблесна във въздуха. Пръстите му затанцуваха по копчетата. Всички машини се обърнаха към тях и взеха да се приближават.

Пол вдигна десница. Свободният му ръкав се свлече надолу. Драконовият белег съвсем очевидно пулсираше върху китката му.

— Все още не е късно — рече Пол — да спра онова, което мисля, че идва.

— Твърде късно е — отвърна Марк.

Една по една машините залитаха и замираха неподвижно; някои надаваха странни стържещи звуци, други безмълвно прекратяваха

всякакво движение. Пръстите на Марк отново пробягаха по копчетата, но нищо не откликна на заповедите му.

— Баща ми наричаше това моят полтъргайт ефект — отбеляза Пол. — А сега...

Марк се метна към него. Пол се сниши и го удари с юмрук в диафрагмата. Марк изсумтя и се сви. Пол го сграбчи за челюстта. Можеше да го удари — този път по лицето, но се сдържа — страх го беше да не повреди очната протеза. Точно в този миг на колебание Марк изви лявата си ръка като боздуган и стовари тежката гривна върху слепоочието му.

Пол падна на колене и прикри глава с две ръце. Видя, че към него лети ботуш и падна настрани, за да го избегне.

— *Да го смажа? Да го изпепеля?*

Пол осъзна, че се е свързал с големия звяр.

— Не, Лунна птицо! Не!

Но драконът изръмжа ниско и това накара Марк да се отдръпне. Погледна нагоре и вдигна ръце.

Пол съзря навсякъде около себе си танцуващите ивици. Онази, червената...

С угълчето на обикновеното си око Марк видя как поваленият му противник замахва с лявата си ръка. Понечи да го ритне и усети, че не може да помръдне краката си. Запристъпва от крак на крак. Замахна и се просна на земята, парализиран от кръста надолу. Докато се мъчеше да се привдигне на ръце, забеляза, че другият отново се е изправил на колене и търка главата си. Изведнъж една ръка го хвана за рамото. Погледна нагоре.

— Нора...

— Моля те, Марк. Обещай, че няма да сториш нищо лошо нито на нашето село, нито на някое друго!

Той се опита да се отдръпне от нея.

— Никога не ти е пукало за мене...

— Не е вярно!

— И още дошъл-недошъл някакъв си строен непознат, веднага му хвърляш око и го пращаш да те отърве от мене!

— Не говори така!

Марк успя да приседне.

— Бягай, докато още можеш — рече той. — Ако искаш, предупреди селяните, ако не искаш, недей — както решиш. Нищо няма да промениш с това. Аз ще дойда. И ще взема каквото искам. Това включва и тебе. Онова, което ще доведе със себе си, ще е повече от достатъчно да се справи с един дракон! Ако щеш — с цяло котило дракони! Върви! Кажим им, че ги мразя — всички до един! Кажим им...

— Хайде Нора — надигна се Пол. — С него не може да се приказва разумно.

Протегна ръка. Тя я пое и стана.

— Предполагам, че най-разумно от моя страна ще е да те убия — обърна се той към Марк. — Но тя никога няма да ми го прости. А и ти си син на единствените родители, които познавах. Така че имаш време. Използвай го, за да обмислиш отново намеренията си. Ако дойдеш, както обеща, аз ще те чакам. Нямам никакво желание да ставам защитник и спасител на селяните. Но съществува равновесие, което ти ще нарушиш — а това ще докара огромна опасност за всички ни.

Докато помагаше на Нора да се качи на Лунна птица, забеляза, че Миша ръкавичка е изчезнал. Огледа покрива, но крадецът никакъв не се виждаше.

Възседна дракона зад Нора. Погледна Марк.

— Не идвай!

— Чувствам магията ти — прошепна Марк. — Ще намеря начин да я спра. Сигурно е някакъв вълнов феномен, свързан с нервната ти система...

— Недей да се чудиш много, че съм няма да те хване...

— *Лунна птица — към дома!*

Усети как огромните мускули под него се напрягат. Лунна птица се затича, подскочи и се понесе във въздуха. Отплаваха към края на покрива и се заиздигаха нагоре.

— Не е парализиран завинаги, нали?

Пол поклати глава.

— Час, час и нещо. Увих го с нишките, но не съм ги вързал.

— Нишки ли? Какви нишки? За какво говориш?

— Той е затворник вътре в себе си. Тялото му скоро ще се възстанови.

— Той ще ни унищожи! — възкликна тя.

— Хубавичка база си е спретнал — погледна надолу Пол. — Може и да си права. Надявам се обаче да не си.

Слънцето бе започнало дългото си бавно спускане на запад. Ветровете отново заяха около тях. Някъде назад долу механичните слуги на Марк се раздвижиха дълго преди самият той да помръдне. Изобщо не бе обърнал внимание на третия човек, който го зяпаше от гърба на Лунна птица. Сега бледата му сянка бе пометена от яростния поток на омразата му към другия и най-накрая потъна в забрава.

Облаците преминаваха над него. Лещата му потъмня. Гривната отново работеше.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прототипът на преследвача — птица със син корем и сивкав гръб с широк ъгъл на зрение и параболично око — последва дракона и неговите ездаци на север. След нея се понесе цяло ято от по-големите механични птици — служеха като трансляторни станции за радиоизлъчванията на птицата шпионин. Досега обаче преследвачът не бе успял да се приближи достатъчно до обекта си и нищо не излъчваше. Ако беше по-близо, щеше да дочуе откъслечи от историята, която Пол неотдавна бе разказал на Миша ръкавичка. Но тъй като не беше, не чу дори и въпросите на Нора:

— Учудвам се, че си осъзнал и овладял толкова бързо и така пълно силите, които си наследил. Но въпреки това Марк разполага с време, за да укрепи мощта си, а ти — не. Как ще излезеш насреща на цяло ято от онези птици и на армията от сухопътни машини? Пък май и хора мярнах. Или по-скоро джуджета... Ами ако има огромна войска? Ти знаеш ли изобщо какво смяташ да правиш?

Пол мълча известно време, после се обади:

— Баща ми е имал жезъл, притежаващ огромна мощ. С него бих могъл да командвам всички... хмм... ресурси на Рондовал. Само да го намеря преди Марк да се размърда, ще има какво да хвърля срещу него и то — забележително! Релефът и политическото устройство на тази земя обаче все още са ми мъгляви. Нито знам към каква територия и към колко населени места ще се насочи, нито знам с каква защита разполагат те. Всички книги, които имам, са по-стари и от мене... Имам и карти, но хич не съм сигурен кое къде е.

— Мога да ти покажа — рече тя. — И да ти обясня, като разгледаме картите.

— Но нали ще те оставя в селото...

— Не! Недей, моля те! Страх ме е. Той може пак да се върне за мене. Кой ще го спре този път?

— Не съм сигурен, че в Рондовал ще ти хареса.

— Все ще е по-добре от планината Анвил. Ти не знаеш никаква магия, която би могла да го промени така, че пак да си стане предишния, нали? Такъв, какъвто беше преди две-три години?

— Не мисля, че магията би могла да поправи онова, което животът е причинил на един човек или пък той сам е причинил на себе си. Съжалявам.

— Тъкмо това си мислех, че ще кажеш. Май всички мъдреци отговарят по един и същи начин.

Тя тихичко заплака — за първи път през този ден. Макар че приближаваше, птицата преследвач и това не чу. Пол го чу, но не знаеше какво да каже. Тъй че впери поглед напред и дума не обели.

Когато минаха над селото на Нора, вече бе притъмняло. Пол беше наметнал раменете ѝ със своето наметало. Звездите обсипваха цялото небе и сияеха ярко. За първи път Пол осъзна, че не различава никакви съзвездия. Лунна птица не гледаше небето, а се озърташе надолу — беше забелязал многобройните говеда, които пасяха край мястото, където щяха да се приземят. Едно среднощно похапване щеше да му дойде добре.

* * *

Събуди се в някаква мръсна стая дълбоко под земята. Явно беше някоя от първите древни стаи, издълбани в скалите, а обитателите ѝ не се бяха мяркали насам, за да я почистят. Сигурно навремето е била нещо като изба. Беше пълна с прах, боклуци и застоял въздух. Тъкмо затова я бе избрал. Беше далече от бумтенето и дори от жуженето на огромните машини, пък и по-дребните не идваха насам. Що се отнася до онези дребосъци с дълги ръце, прегърбени рамене и ниски чела — те май и не припарваха тук.

Хапна малко от храната, която си носеше. Бутна вързопа с фигурките под една купчина боклук.

„... Трябва да се махам отук“ — помисли си той. Хванеше ли се хлапето с тази работа, край на всичко. Страшничко си беше — как само измъкваше сведения направо от въздуха! Добре, че имаше какво да го разсейва...

Колко ли дни е пътят оттук до Дибна, ако върви пеш? И седмица може да откара — помисли си той. Ето защо, преди да тръгне, трябваше да си набави солиден запас от храна...

Кое ли време беше? Сигурно среднощ, според вътрешния му часовник. Ако изобщо имаше късмет, щеше да намери храна до сутринта и да е готов за тръгване следващата нощ...

Той отвори леко вратата и надникна в сумрачния коридор. Беше празен. Измъкна се, премина по него и за секунди се изкачи на една рампа. Въздухът стана малко по-свеж, но все пак си беше топъл. Като се стараяше да се придържа към най-тъмния възможен път, той се заизкачва нагоре.

Изкачи няколко етажа. Сега чуваше далечните звуци на фабриките и по-близките — на механичните слуги, забързани да изпълняват тайнствени поръчки.

Излезе под звездите. Ето я там ниската постройка, която не бе успял да претърси; сега вътре светеше. Отляво, малко по-високо, беше зданието, от което се бе спуснал надолу същия следобед. Да. Ето го и моста над шосето, по който бе прекосил...

Бе видял как Пол и Нора отлитат отново на север. Добре стана, че се измъкнаха. Не му се искаше с тях да се случи нещо лошо, особено пък ако идва от ръцете на онзи червенокос дългуч с огненото око. Беше го страх, че ако стане негов пленник, май го чака нещо по-лошо и от магия. Беше решил да го избягва на всяка цена.

Тук някъде сигурно държат храна...

Малката, мижаво осветена постройка отново привлече погледа му. Сигурно не беше склад, след като е разположена на такова място, но бе разумно да разбере за какво служи — в случай, че го дебне някаква опасност.

Започна да се приближава. Заобиколи една сляпа стена, която го отделяше от обитателите на постройката, каквито и да бяха те. Вървеше безшумно. Внимаваше да не настъпи някоя жица или да не се натъкне на стража.

Най-накрая докосна сивия зид, плъзна ръка по него, прилепи се и зачака. После се промъкна до ъгъла, надникна иззад него, заобиколи го и се приближи до най-близкия до вратата прозорец.

Нищо. Някакви машинарии му скриваха гледката. Сниши се, мина през прозореца и бързо се шмугна покрай вратата. Надзърна през

дългия прозорец.

Да. Вътре имаше двама души — там, вдясно, в дъното; седяха пред редица от сияещи прозорци — а той знаеше, че те нямат излаз навън през стената. Но отгук ъгълът бе твърде остър, а и прозорецът, през който гледаше, беше затворен.

Продължи, заобиколи следващия ъгъл и се приближи още по-предпазливо към един отворен прозорец. Приклепна на коляно и погледна вътре, надясно.

Чу някакъв глас, но му потрябваха няколко секунди, за да разбере, че не говорят хората вътре. Думите сякаш излизаха от стената пред тях. Присви очи, съсредоточи се и шепнешком се помоли на Дуастир.

Изведнъж разпозна едно от изображенията на стената. Периферните екрани показваха странно изкривени пейзажи, гледани от птичи поглед — доста приличаха на онези, над които беше ги пренесъл драконът. Но онези двамата се бяха наклонили към средния, където се виждаше — много по-ясно и подробно — библиотеката в Рондовал — същата, в която бе прекарал дълги часове. Сякаш надничаше вътре през някой от крайните прозорци. На бюрото седеше Пол, свещите горяха, пред него беше натрупана купчина книги. Нора дремеше на кушетката.

Изведнъж разпозна по-едрия от мъжете, вперили поглед в екрана — беше Марк Мараксон. Едва потисна импулса си да побегне. И двамата мъже изглеждаха твърде погълнати от гледката на екрана, за да бъдат нащрек. Така че и Миша ръкавичка продължи да се визира в нея, като се озърташе постоянно. Позите на мъжете, както и тяхното мълчание, го убеждаваха, че е свидетел на нещо важно.

Времето минаваше. Понякога Пол измърморваше нещо за върховете на някакъв триъгълник. Един-два пъти Нора сънено му отговори.

Цял час, а може би и повече бе изминал, преди Пол отново да се обади. Усмиваше се.

— Пирамида, голям лабиринт и кладенецът Итцан — произнесе той. — В този ред. Това е триъгълникът на Инт! Хей, Нора!

— М-м-м?

— Можеш ли да ги намериш в големия атлас?

— Донеси го тук — тя се изправи и разтърка очи. — Никога никъде не съм ходила, но винаги съм обичала географията. Та какво казваш, че търсим?

Пол тъкмо ставаше с книга в ръка, когато Марк се премести и го закри.

Червенокосият се бе надигнал и драскаше нещо на един лист; после го сгъна и го мушна в един от джобовете си. Отново се разнесоха гласовете на Пол и Нора — сега по-заглушени. Марк се наведе напред и почти залепи лице до екрана.

— Пипнах те! — каза той меко. — Каквото и оръжие да търсиш, за да го използваш срещу мене, няма да го притежаваш. Не и когато аз имам цели три възможности...

Гласът му секна. Вдигна ръка, сякаш за да закрие очите си, забравил за миг червената леща отляво.

— Проклятие!

Извърна се и Миша ръкавичка побърза да се измъкне — но не и преди да хвърли бърз поглед към екрана. Онова, което мерна, доста приличаше на прегръдка.

* * *

Докато топлият въздушен поток го издигаше, Лунна птица придремваше; после се зарея из въздуха. Нощната мембрана се спусна над очите му и той забеляза друг топъл поток вляво пред себе си — приличаше на люлееща се червена кула. Несъзнателно зави натам. Коремът му беше пълен и бе много приятно да се носи към дома и да се наслаждава на сънищата, оформящи се в отделна част на съзнанието му.

Видя се как лети, възседнат от младия господар и дамата, над една огромна пустиня, към планина, която не беше планина. Да, и преди беше минавал оттам — много, много отдавна. Спомняше си, че там е много сухо. Видя как една блещукаща птица мина край тях и снесе яйце, което разцъфна в ужасно цвете.

„Това трябва да го запомня“ — отбеляза си той.

Плъзна се по следващия поток и отново се издигна. Хубаво беше пак да си въвн от пещерата. После разбра, че ще тръгнат за онова сухо

място утре. И това беше хубаво. Сигурно щеше да спи на двора и по някое време сутринта можеше да им покаже седлото и коша за багаж. Вероятно щяха да станат рано и тези неща щяха да им потрябват.

Щом приближи до върха на кулата, той разтвори криле и се зарея надолу. Някъде из съня му сновеше онзи със странното око, но му беше твърде трудно да го следи.

* * *

Когато Пол приключи с приготвянето на багажа, слънцето вече се беше издигнало високо над хоризонта. Отново бе надделял аргументът на Нора, че ако остане тук самичка, ще бъде в по-голяма опасност, отколкото ако тръгне с него. Мушна два леки ножа при храната, дрехите и одеялата. Не взе оръжие. Не му се щеше да претоварва Лунна птица, дори не му се искаше да го забавя, товарейки го с нещо повече от най-необходимото. Освен това бе тренирал и фехтовка, но неговата школа тук сигурно не важеше.

„Откъде е разбрал?!“ — зачуди се Пол, докато мъкнеше вързопите към коша за багаж, който бе извадило огромното чудовище.

Прекося двора и облегна ръце на шията на Лунна птица.

— *Откъде разбра какво ми трябва?*

— *Аз... Аз знам. Сега, Ей там, горе. Виж!*

Огромната глава се извърна. Пол проследи погледа ѝ.

Видя малката машинка със син корем и сив гръб, кацнала горе на перваза. Беше се обърнала към тях и сякаш ги наблюдаваше. Светлината се отразяваше от гърдите ѝ и падаше върху тях.

— *Това пък какво е?*

— *Не знам. Видя ли как ни гледа?*

— *Сигурно е на Марк. Чудя се колко ли е научил за намеренията ми.*

— *Да ѝ блъвна ли едно огънче?*

— *Не. Преструвай се, че я няма там. Не я гледай!*

Той се обърна, прекося двора и влезе в замъка. В една от книгите на баща си бе открил описанието на един доста интересен ефект и беше решил да го изпробва, когато има време. Изтича нагоре по стълбите и спря пред библиотеката. Вътре Нора нанасяше последни

щрихи по картите. Надникна и видя, че е облякла бледа туника, къси сиви бричове, метален колан и здрави кожени ботуши. Беше ги намерила в някакъв гардероб на горния етаж. Бе завързала косата си отзад с черна лента.

Щом Пол влезе, тя вдигна очи.

— Още не съм свършила напълно. Имам още една страница до края.

— Давай!

Тя довърши рисунката си, взе нов лист, обърна страницата и се захвана да скицира нова карта. Погледна Пол и се усмихна. Младежът кимна.

— Ей сега — каза тя.

Поработи няколко минути, после въздъхна, затвори книгата и събра листовите.

— Ще излезеш ли само за мъничко, моля те?

— Гласът ти ми звучи странно.

— Да. Прекалено много говорих. Моля те!

Тя се приближи до вратата. Той изчака. По лицето му не се четеше нищо. Нора спря.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Излез!

Сега, когато го погледна по-отблизо, забеляза, че устните му не се движат в съответствие със звука. Тя излезе и се спря. В коридора отдясно стоеше Пол. Той прилепи пръст към устните си.

— Как...

— Оттук — прошепна той и я хвана за ръката.

Тя го последва.

— Това е мое подобие, оплетено от магически нишки. Придал съм му моя облик. Не знам колко ще изтрае. Може да е цял ден, може и минута да няма — той заръкомаха — отначало бавно, после — все по-бързо. В ръцете му започна да се очертава някаква форма. Излъчваше слабо сияние.

— Това пък ще си ти — обади се той. — Твоят двойник ще се върне там да прави компания на моя и да отвлича вниманието на птицата шпионин, а през това време ние ще отлетим. Той ни е наблюдавал. Искам да се ориентираме възможно най-добре.

По-късно — поне така изглеждаше — Нора се върна в библиотеката и хвана за ръката Пол, който все така си стоеше до вратата. Те бавно се отпавиха към двете кресла и седнаха един срещу друг.

— Времето навън е много хубаво.

— Да.

От време на време някой от тях ставаше и се разхождаше из стаята. Имаше какво да правят — и заедно, и поотделно — до началото на новия цикъл имаше повече от час.

Птицата следотърсач със синия корем и сивия гръб следеше всяка тяхна стъпка, вслушваше се във всяка дума. Изобщо не обърна внимание на шума долу. Лунна птица се издигна над каменните плочи, понесе се над далечната стена, рязко свърна, щом срещна един бриз, пое на изток и се стопи.

* * *

Нощта напредваше. Миша ръкавичка постепенно бе започнал да се чувства като пленник. Въпреки че на няколко пъти му се бе разминало само на косъм, все още никой не го беше забелязал и той постепенно разширяваше картата на зоната, която бе изрисувал в ума си. Постепенно привикваше и със странните защитни системи на града. Но не беше открил начин да се измъкне от планината Анвил. Цялото плато бе изключително добре охранявано — и от дребосъците, и от полумеханичните гъсеници — с неподвижно прикрепени механични очи, както и птиците, кръжащи над него, непрекъснато го оглеждаха до най-малката подробност. Струваше му се, че и муха да прехвъркне, нямаше как да не я забележат.

След като пробва ключалка след ключалка, най-накрая бе открил склад за храна и бе пренесъл едно — по негова преценка достатъчно — количество в скривалището си. Беше запомнил всяка ниша, всяка не особено използвана пътечка, на които се бе натъкнал. С окоето си на крадец бе огледал отначало отдалеч, а после и отблизо най-различните неподвижно закрепени приспособления за следене и бе преценил както функционирането, така и някои от слабостите им.

За чист късмет — късмет, съчетан с незабавното решение на Марк да издигне бойните си сили над равнището, което преди беше смятал за достатъчно — Миша ръкавичка се оказа на новооткрита площадка за предварително обучение на пилоти. Ставаше въпрос за нова серия от летателни машини, управлявани от хора, към чието производство Марк бе пристъпил току-що.

Проснал се върху покрива, скрит от очите на птиците наблюдатели под наклонен въздушен канал, той чуваше думите и гледаше машината учител през отвор, който бе направил, като премахна един малък панел.

Изслуша цялата лекция. В края ѝ вече бе убеден — само ако успее да изслуша още няколко урока, щеше да открадне една от тези машини и да избяга по въздуха. Това всъщност беше единственият начин за бягство — освен ако не прокопаеше тунел в самата скала.

Макар и неохотно, бе започнал да изпитва уважение към червенокосия мъж, който отново бе съживил този град. Върна се в скривалището си да почине до вечерта — смяташе тогава пак да се промъкне до центъра за наблюдение, а после да влезе в класната стая и да изучи по-отблизо как се управлява тренажорът.

След като си похапна добре, заспа дълбоко. В едната си ръка стискаше кама, а в другата държеше граната — беше я отмъкнал, след като разбра, че е някакво оръжие.

* * *

Една стара женска и две млади жребчета бяха застинали като статуи на обраслия с клек чукар и се взираха в замъка Рондовал.

— Всичко е така, както винаги си е било! — рече кентавърката.

— Снощи видях да свети, Стел, и чух някакъв шум. А Биталф съзрял на юг дракон.

— Там сигурно има призраци — отвърна тя. — Че какво ли не е ставало там!

— Ами драконът? — попита по-малкото жребче.

— Дори да се е събудил някой, онези, които това ги дразни, бързо-бързо ще се оправят с него. Може пък и да е чуждоземен звяр.

— Значи нищо няма да предприемаме?

— Нека първо изчакаме тук един ден и една нощ. Можем да се сменяме на пост. Никак не ми се иска да влизам там.

— Нито пък на мене.

Беше много по-късно през деня, когато видяха как драконът се издигна и пое на изток.

— Ето го!

— Да...

— И сега какво?

— Предупреди другите! Той може и никога да не се върне. Но току-виж дошъл пак.

— Май че ездачите бяха двама.

— Ти си присъствала на битката, Стел. Този от старите дракони на Рондовал ли беше?

— На мене всички дракони ми изглеждат еднакви. Но ездачите... Единият досущ приличаше на самия дявол Дет, ала по-млад и по-силен, отколкото съм го виждала някога!

— Горко ни!

— Уви!

— Бягайте да разкажете на всички! Най-добре ще е да поприказваме с мъжете от селото и със стария Мор.

— Мор изчезна. Един от мъдреците — Грейн — каза, че е тръгнал по златния път и вече няма да се върне.

— Значи, става трудно. Вървете! Аз ще отида да проверя на място.

— Ще влезеш в замъка самичка?!

— Вървете! Слушайте какво ви казвам! Веднага!

Младите послушно тръгнаха. Познаваха го този неин поглед, пък и се страхуваха от копитата ѝ.

* * *

Вечерта, докато обикаляше, Миша ръкавичка дочу някакви писъци. Идваха от едно малко прозорче, запречено с решетка. Доближи се, метна бърз поглед вътре и прилекна в една локва в сянката, за да смели онова, което беше видял — и по възможност да подслушва.

Първото му впечатление беше потресаващо. Но след като размисли, се зачуди дали дребосъкът в дълбокото кресло наистина бе покрит със змии. Онези черни неща бяха твърде дълги за влечуги, а и краищата на всички до едно бяха прикрепени към един голям метален сандък наблизко. Освен това движенията им може би се дължаха на гърчовете на самия човек. Марк стоеше до него с малка метална кутия в ръка и въртеше някакви копчета по нея.

Вслушва се още известно време в писъците и се чудеше за какво ли провинение бе наказан горкият дребосък. Питаше се още дали ще му се удаде възможност да разбере нещо повече, ако остане тук или се осмели да погледне пак.

Писъците бяха стихнали. Изчака, но беше все така тихо. Реши да остане. Отвътре се чу лек шум — някой се раздвижи. Най-накрая не можа да издържи. Стана и отново надзърна.

Марк беше с гръб към прозореца и отлепваше лъскавите черни въжета — сега изглеждаха така — от неподвижния дребосък, навиваше ги и ги подреждаше в големия сандък. Очите на човечето бяха изцъклени, втренчени в тавана. Когато бе махнато и последното въже, той немощно се размърда. Марк му подаде чаша с някаква розова течност и той я изпи.

— Как си? — попита високият.

— Тресе ме — отвърна другият и разтърси ръце и крака. — Но иначе нищо ми няма.

— Болеше ли?

— Не, всъщност никак.

— Много викаше.

— Знам. Някои бяха сини, но повечето бяха червени.

— Кое, писъците ли?

— Да. Освен това имаха и мирис.

— Чудесно. Много храбро беше от твоя страна да се явиш като доброволец. Благодаря ти.

— Щастлив бях да ви услужа.

— Разкажи ми още!

— Цветовете имаха вкус. И звуците — също.

— Значи, било е чудесна смес. Жалко само, че обхватът е толкова малък. Пък и с измерването има толкова проблеми... Щеше ми се да разполагах с повече време.

— Как го нарекохте това... това нещо?

— По липса на по-добро име го нарекох „омешвачката“. Тя смесва сетивните ти възприятия и ги разбърква. Мигновена синестезия.

Човечецът посочи към големия сандък вдясно.

— Значи не това го е правило? А онова мъничкото, дето го държите?

— Точно така. В сандъка просто се записваше какво става. Но щом не те е боляло, кажи ми тогава защо крещеше толкова.

— Аз... Ами аз не разбирах какво става. Всичко хем си беше там, хем изведнъж се промени... Изплаших се!

— И никаква болка, така ли?

— Не, никъде не ме болеше. Просто... едно такова чувство, че те връхлита беда. През повечето време ставаше все по-зле. Понякога обаче...

— Какво?

— Имаше моменти, в които изпитвах страхотно удоволствие!

— Можеше да броиш съвсем спокойно, нали?

— Да... Повечето числа бяха жълти. Някои бяха кисели.

— Усещаше ли, че можеш да станеш, да се разхождаш...?

— Може би. Ако се бях сетил. Трудно ми бе да мисля. Всичко беше изкривено.

— Ти си храбрец и аз пак ти благодаря. Никога няма да забравя каква услуга ми направи. Сега нека да проверим рефлексите ти.

Миша ръкавичка дочу тракането на инструменти. Той тихичко се плъзна обратно в нощта.

* * *

На Стел ѝ беше трудно да не трака с копита по камъните и плочките — трябваше да ходи много бавно. Но тя притежаваше търпението едновременно на ловджийка и на бивш командос.

Щом премина през голямата зала, я връхлетяха спомени. Тогава, в онзи последен ден на битката, тя стоеше в същата зала, а от нея капеха кръв и пот. Ах! Много работа имаха за вършене жребците нея нощ... Спомни си двубоя на магьосниците и очите ѝ автоматично се

заоглеждаха за разрушеното място в тавана, погребал завинаги под себе си Дет, още преди да успее да призове скритите си сили. Много от отломките бяха разчистени, за да извадят трупа му. Спомни си как Мор го отнесе на запад...

От време на време спираше и се заслушваше. Наостри уши — беше доловила приглушени гласове. Някъде горе, вляво.

Прекося галерията, стигна до подножието на стълбището и отново спря. Да, там, горе...

Тя бавно се заизкачва, като се придържаше към стената. Мястото се оказа в доста по-добро състояние, отколкото си го спомняше.

Щом тръгна по коридора, гласовете се усилиха. Сега идваха отдясно, от третата врата...

Забеляза, че вратата зее широко отворена. Спря и прилепи ухо. Отвътре не се чуваше нищо, дори дишане, протегна шия, надзърна иззад ъгъла и се дръпна озадачена.

Двамата тъкмо бяха седнали с лице един към друг — младежът с бялата ивица през косата и стройното русо момиче. Но... Но тя бе проследила как отлетяха с дракона! Не беше ги видяла да се връщат. Странно...

Погледна отново.

Не, странно беше слабо казано...

Лицето на момичето сякаш се стопяваше, парчета от него падаха, плуваха и се разтваряха във въздуха. Мъжът — той все още смайващо приличаше на стария Дет — изглежда изобщо не забелязваше факта, че части от лявата му ръка и дясното бедро сякаш са се разничили, като че ли са направени от тънки ивици плат, увити около нищото.

Омагьосана от гледката, Стел не отстъпи, а се вторачи с искрено изумление в разпадащата се двойка. Най-накрая пристъпи напред и влезе в стаята. Онова, което бе останало от двамата, не ѝ обърна никакво внимание.

— Времето навън е много хубаво.

— Да.

Сега и лицето на мъжа започна да се топи. Дрехите на момичето потекоха като вода по тялото, а въздушните течения ги отнесоха като копринени нишки. Разговорът продължаваше:

— Но може и да завали.

— Вярно.

Мъжът стана и се приближи до девойката.

— Имаш хубави очи.

Тя бавно се надигна.

Стел ги гледаше как се прегръщат, а през това време от тях се отронваха все по-големи и по-големи парчета, които заплуваха пред очите ѝ, посребряха и се загубиха от погледа.

— Иииисскаааммм...

Думите ставаха все по-бавни, гласовете — все по-плътни; устните се стопиха, косите се изпариха като дим. След половин минута се сляха и изчезнаха. Стел изцвили и се дръпна назад. Никога преди не беше виждала такова нещо. Душата ѝ трепна от неясен страх.

Птицата следотърсач със син корем и сивкав гръб фокусира вниманието си върху нея. Кентавърът обиколи стаята, оглеждайки я внимателно. Не обърна никакво внимание на отворения атлас, излезе през вратата и се втурна по коридора, чаткайки с копита.

* * *

Миша ръкавичка чу как огромните порти долу се отварят и успя да заеме удобна позиция тъкмо навреме, за да види как металните птици се издигат като носени от вятъра листа в тъмното небе и кръжат под звездите. После се подредиха в стройно ято, което ту се свиваше, ту се разпускате; пое курс и отлетя в посока, която, според грубата му преценка, беше североизток. Това го разтревожи. Той се запромъква към центъра за наблюдения. Успя да го доближи и чу как вътре Марк сипе проклетия и заповеди. Успя да хвърли едно око на екрана, но там нямаше нищо интересно.

Не разбираше за какво говори Марк.

— Изчезнаха! Пак магия, предполагам. Този проклет кентавър има пръст в цялата работа! Доведете ми кентавър!

Миша ръкавичка реши, че ще е най-добре да се махне. Сега най-малко от всичко искаше да падне в ръцете на рижавия великан, когото дребосъците почитаха като бог. Но когато се дърпаше, успя да чуе и думите „на върха на триъгълника!“. Чак по-късно обаче те доведоха до дълги-предълги нанизии от размишления.

Вместо това за няколко часа напред мислите му бяха заети с друг, непосредствено належащ проблем: време беше да се измъкна оттук. Лудостта наоколо ставаше все по-голяма, а животът — все по-несигурен.

„И колкото по-дълго остана тук, толкова по-малки шансове имам...“

Ключалката на тренировъчната зала почти не го затрудни. Бавно и внимателно пръстите му напипаха копчетата в кабината на тренажора. Страхуваше се да запали лампите.

„Смешна работа, може и изобщо да не посмея да си отворя очите, докато летя с това нещо — помисли си той. — Там, горе, си е страшничко, но тук, долу, е по-зле. Както и да е, по-добре тази птица, отколкото дракон. Какво казваше онзи за ей онова лостче? О, да...“

Със заредени батерии черните птици се носеха в нощта — над земята, над водите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изток, запад... Пътуваха, докато най-накрая умората ги надви.

Нощта тъкмо се вдигаше, когато забелязаха малкия остров, който търсеха, и заспаха там, без никой да ги безпокои. На другата сутрин, още преди нощта да си е отишла напълно, прекосиха водите и стигнаха до сушата, понесоха се над планини, виещи се реки и пустини. Следващата нощ прекараха на студено, сред хълмовете и Пол си припомни всичко, което знаеше за маршрута и крайната им цел. Ландшафтът тук не съвпаднаше с този на предишния му свят. Там изобщо не съществуваше големият континент, който бе напуснал, а земята, над която летеше сега, приличаше на света, в който бе израснал, но далече не съвпаднаше напълно. Имаше местности, които донякъде съвпадаха на картите на двата свята, обаче разстоянията между тях бяха много различни. И в двата свята на определени места имаше пирамиди, макар че входът на онази, която търсеше, бе преграден от няколко реда колони, редуващи се със сфинкове. Много от тях бяха повредени и повалени, но повечето все още се виждаха. Нещо в описанието, което беше чел, му подсказа, че трябва да влезе именно оттам.

* * *

Тъмните силуети на птиците с разперени криле стърчаха по планинските склонове като статуи на древни праисторически зверове. Ако имаше кой да ги наблюдава, можеше дори да не забележи как очите им неизменно следват слънцето по небето. Презареждаха батериите си — тази нощ отново им предстоеше дълъг полет.

Едва когато денят се превърна в здрач, те се размърдаха почти едновременно, сякаш ги бе разлюлял внезапен порив на вятъра. Запърхаха с криле.

Скоро, една по една, те се откъснаха от скалите, понесоха се по въздуха, издигнаха се, намериха пътя си и отново потеглиха...

* * *

Още преди да съзрат целта си, китката на Пол бе започнала да пулсира. Усети, че не е само от вече потъмнялото слънчево изгаряне и впи поглед в яркия, трепкащ хоризонт. Минути по-късно пред погледа му се появи ясно очертана точка. Той облиза сухите си устни и се усмихна.

— *Вътрешният ти компас явно работи много добре!*

— *Не знам какво искаш да кажеш.*

— *Май онова, което търсим, е точно пред нас.*

— *Че как иначе!*

— Нора! — гласът му се бе превърнал в грак. — Виждам го!

— Май и аз го виждам!

Пирамидата пред тях ставаше все по-голяма и накрая не остана никакво съмнение, че това е точно тя. Никъде по тъмната каменна постройка нищичко не трепваше. Равнината отпред беше осеяна с колони и статуи.

Лунна птица се спусна до далечния край на пътя, водещ към пирамидата. Пол скочи на земята и ставите му изпукаха.

— Не мога ли да те убедя да ме изчакаш тук? — попита той Нора, докато ѝ помагаше да слезе.

Тя поклати глава.

— Ако нещо се случи с тебе и съм вътре, ще мога поне аз да продължа. Чакането само ще ни забави.

Пол се обърна към Лунна птица.

— *Бих искал да те взема с нас, но входът е твърде малък!*

— *Аз ще пазя. А ти после ще ми посвириш от хубавата музика.*

— *Благодаря ти за доверието.*

Пол се извърна и погледна към засипания с пясък път. Пилоните и зверовете се тълпяха край тъмния четириъгълник на входа.

„Ще влезем и ще изчезнем там“ — помисли си той.

— Добре, Нора. Да вървим.

Докато вървяха, погледът му се размаза, после отново се проясни. За миг сметна, че е заради ярката слънчева светлина или заради това, че изведнъж се бе раздвижил след часове седене в сгърбената поза. След това го забеляза — изглеждаше му като пламъци, изливащи се от отвора отпред. Сепна се.

Нора го стисна за рамото.

— Какво има?

— Аз... О, разбрах. Нищо.

Пламъците се превърнаха в огромни талози от онова, което бе привикнал да смята за тъканта на света. Никога преди не беше виждал нишките толкова нагъсто — освен в голямата топка в подземията на Рондовал — а тук те се лееха и се носеха свободно из въздуха.

— Трябва да си видял нещо — обади се тя, когато продължиха.

— Просто нещо като признак за голямо съсредоточаване на магическа сила.

— Какво означава това?

— Не знам.

Тя леко измъкна ножа си от ножницата. Той направи същото.

Дясната му китка, която продължаваше да го сърби и боде, сега ритмично туптеше, сякаш онази особена част от него, най-добре приспособена да се справя с подобни неща, вече беше застанала нащрек.

Прокара пръсти по снопите от нишки и усети как силата се надига в него. Опита се да напипа някакъв ключ към природата ѝ, но не можа.

— Жезълът, жезълът... — съсредоточи се той. — Някъде сред тебе...

Една бледозелена нишка, сякаш от млечен нефрит, се приближи към него и се отдели от масата. Той вдигна ръка и нещо сякаш я повлече към върховете на пръстите му. Докосна я, заповяда ѝ да се прилепи към пръстите му и я стисна — знаеше, че точно тя му трябва.

— Хайде — обърна се той към Нора и пристъпи прага. — Сега знам пътя... Но нямам представа какво ни чака.

Той се промъкна в тесния коридор и отново спря. Само след няколко крачки сумракът около тях се сгъстяваше в плътен мастилен мрак.

— Чакай! — нареди той и напрегна мисълта си да накара дракончето фантом да се отлепи от китката му — също като в онази нощ, когато бе избягал от селото.

То се издигна и затрепка пред него точно както преди.

„Дали не съм обречен да използвам това само когато съм в беда?“ — зачуди се той.

Зад гърба му Нора измъкна ножа от ножницата. Смехът му прокълхтя кухо.

— Това е моя работа — рече ѝ той. — Ето я нашата светлинка. Нищо повече не ни трябва.

— Вярвам ти — отвърна му тя. — Но май че е добре точно сега човек да има и оръжие подръка.

— Не мога да споря с тебе — каза Пол и отново пристъпи напред, следвайки бледата нишка през новата светлина.

Стигнаха до стълбище и се спуснаха около десет метра надолу. Въздухът наоколо стана приятно хладен, после — влажен и студен. От подножието на стъпалата се разклоняваха три пътя — вляво, вдясно и право напред. Нишката водеше направо и те я последваха.

След няколко крачки пътят започна да се спуска надолу и да става все по-стръмен. Сега въздухът беше плътен, застоен, напоен с мирис на стар тамян или благовония, погребани под влагата му.

Светлината пред Пол танцуваше. Стените изчезнаха. Отначало си помисли, че пак са стигнали до кръстопът. Но когато заповяда на огненото драконче да стане по-ярко и да се мести напред, видя, че са влезли в просторна зала.

Драконовата светлинка се стрелна пред него и я обиколи. Стените бяха украсени с избелели фризове, таванът беше целият в паяжини, подът — прашен. В дъното се виждаше каменен олтар или маса — в средата ѝ беше изрязан някакъв орнамент. Зад нея — черна рамка. Нишката в ръцете на Пол се простираше право към каменния олтар и изчезваше сред издължените сенки.

Пол се ослуша, но не чу нищо освен собственото си дишане. Пристъпи напред, а след него — и Нора — с приглушени стъпки. Въздухът сякаш беше жив, изпълнен с нишки — те като че ли се сплитаха в триизмерна паяжина, изтъкана от дъги, ала млечно зелената нишка не се губеше сред тях. И с отворени, и със затворени очи той знаеше точно накъде го води тя.

Разделиха се и заобиколиха олтара. Пол ускори крачка и стигна пръв малката вратичка. Наведе глава и влезе. Щом пристъпи прага ѝ, все по-нарастващото му напрежение стигна върха си.

Светлината пред него се стрелна по негова мислена заповед, издигна се над главата му и засия още по-ярко.

Тази стая беше по-малка от залата, но и тук, в дъното, също имаше нещо подобно на нисичък олтар. От двете му страни пазеха двойка каменни или препарирани чакали, вперили очи неподвижно напред. Огромни снопове от нишки, всички до една в тъмни цветове, се сплитаха в странни фигури около олтара и чакалите. Зад резбования каменен къс не се виждаше врата, а по-скоро висок, потънал в сянка силует с груби човешки очертания с изключение на главата, която по-скоро наподобяваше глава на чакал. Пред него, върху камъка на тъмнозелена възглавница лежеше нещо малко и сияйно.

Пол прегради с ръка пътя на Нора.

— Какво виждаш?

— Пак маса и две статуи — отвърна тя. — На масата има нещо...

— Според описанието и скицата точно това търсим — каза той.

— Искам да изчакаш тук. Аз ще се опитам да го взема. Очаквам да срещна известна съпротива и сигурно ще се наложи да импровизирам. Всички тези преплитания ми изглеждат доста заплашителни.

— Преплитания ли? Какво искаш да кажеш?

— Някакво заклинание го защитава. Стой тук и ми пази гърба. Аз ще се опитам да разбера как действа.

— Давай! Готова съм.

Пол пристъпи напред. Пулсираща светлина пробяга по примките, по възлите, искрите запрескачаха от фигура на фигура. Направи втора крачка.

— *Стой!* — чу заповед. Сигурен беше, че Нора не я е чула. Сякаш избликна от внезапните трептения на всички нишки и се стовари върху него. А идваше от потъналата в сянка фигура зад камъка.

— *Защо?* — отвърна той веднага. Нямаше време за плахост.

Спря и зачака отговора. Силуетът сякаш се замисли за миг.

— *Приближаваш се към онова, което пазя. Предполагам, за да го вземеш. Няма да го позволя.*

— *За парчето от жезъла върху камъка пред тебе ли говориш?*

— Точно така.

— Признавам, искам го. Позволено ли ти е да се пазариш за него?

— Не.

— Жалко. Животът щеше да е къде-къде по-прост и за двамата ни.

— Виждам, ти си млад магьосник, съвсем скоро навлязъл в изкуството. Ако останеш жив, може би ще станеш велик магьосник. Ако веднага си тръгнеш, ще имаш тази възможност. Ще те пусна невредим.

Пол отново пристъпи напред.

— Това ли е твоят отговор?

— Боя се, че да.

Фигурата с глава на чакал бе вдигнала десница и сочеше с пръст нагоре. Трепкащото драконче помръкна. Пол усети силна болка в китката. Но продължаваше да вижда съвсем ясно, сякаш гледаше стаята в светлината на всички нишки.

— Пол! Какво става?! — извика Нора.

— Всичко е наред — отвърна той. — Стой си там!

Реши да не се опитва да запали отново светещия дракон. Стори му се, че това не показва чак дотам липсващо въображение, а сигурно онзи и без това щеше веднага да го загаси. Явно за тези неща се изискваше доста разнообразие и оригиналност.

Изпрати силата, която туптеше в китката му, по нефритовата нишка и накара самата част от жезъла да засияе там, върху каменната маса. Представи си как пали трижична електрическа крушка, прииска му се да увеличи напрежението. Сиянието се усили. Не след дълго стаята се освети с почти дневна светлина.

— По-добре ли е? — попита той Нора.

— Да. Какво става?

— Май се започна. Влязох в сблъсък със силите пазителки. Дръж се!

— Младежо, да не би да мислиш, че си първият, дошъл тук да търси жезъла?

Фигурата вдигна и двете си ръце, простря ги. Светлината, която Пол бе запалил, стана още по-ярка. Смътните форми, които бе взел за

каменни отломки — по пода, в ъглите, покрай статуите — изведнъж изпъкнаха. Видя много разхвърляни кости. Преброи четири черепа.

— *Никой не си е тръгнал оттук.*

Пол усети, че пръстите му се протягат към една жълта нишка, но потисна надигналия се импулс да я грабне. Тя се приближи. Знаеше, че магическото му сетиво му показва оръжие и за първи път не го зачете. Разумът му подсказваше, че внимателно, много внимателно трябва да прецени в кой момент да го използва.

Нишката се удвои, после пак се удвои, уви се около себе си и увисна над рамото му.

— *Ъ-ъ-ъ... — Пол пристъпи напред на пръсти. — А не може ли само да го взема назаем и после пак да ти го донеса? Имам страхотна китара, ще ти я оставя в залог...*

— *Това да не ти е заложна къща! Аз съм страж! А ти си крадец!*

— *Не съм. Жезълът е на баща ми.*

Светлината отново грейна. Звярът отдясно се раздвижи — отначало бавно — и пристъпи към него. Другият примигна и наостри уши.

— *Но сега мястото му е тук —* дойде отговорът.

Пол протегна ръка и улови снопа жълти нишки. Ръката му се разтресе и по нея пробяга взривна вълна от сила. Той замахна с тях назад, после изплющя като с камшик в лицето на приближаващия се звяр. Той изпищя, оголи зъби. Пол отново го удари. При третия удар звярът подви опашка и прилепи корем към пода. В този миг Пол забеляза, че вторият чакал се готви за скок.

Щом се обърна и замахна назад, осъзна, че е закъснял с удара...

* * *

Пирамидата отчасти скриваше гледката на Лунна птица на запад, тъй че той не видя черните метални птици върху яркосиньото небе, докато ятото им не приближи съвсем. Щом вдигна глава, няколко от тях започнаха да се снишават, но рязко завиха нагоре и продължиха полета си.

После видя падащия предмет и в ума му мигом изникна образът на неговия син. Веднага разпери криле, за да полети.

В момента, когато бомбите удариха, той бе петнадесет метра над тях и продължаваше да се издига. Усети топлината да се надига в стомасите му. Преброи над себе си осем птици. Добре, помисли си. Отдавна чакаше възможност да ги срещне, без да е обременен с пътници.

Под него ярките пламъци стихнаха и се превърнаха в дим. Ятото горе вече завиваше обратно. Протегнал шията си, той разора въздуха с криле и се издигна да ги пресрещне.

* * *

Щом се обърна към настръхналия, готов за скок силует, Пол видя как ножът на Нора се забива в него — мощен удар със замах, с две ръце. Ножът се заби в дясното му рамо, точно зад врата. Звярът изпищя и се сгърчи. Пол мигом отскочи встрани и беззвучно стовари магическия си камшик върху него.

Звярът се строполи на пода и се загърчи. Пол пристъпи напред. Жълтите нишки изплющяха отново — този път през муцуната му. Нора бе извадила ножа си и отново го бе издигнала във въздуха...

Пол успя да се приближи много близо до олтара и замахна с камшика за нов, още по-тежък удар...

... И почти се вдигна във въздуха, когато фигурата зад олтара протегна ръка и сграбчи жълтите нишки. В този миг сякаш земята се разтнесе под него.

Нишките се изтръгнаха от ръката му, а инерцията го завъртя във въздуха. Вкопчи се в ръба на каменната маса. Страховитият пазач бе точно насреща му и Пол бе сигурен, че в следващия миг той ще му отнеме живота, ако не действа веднага, затова протегна ръка и сграбчи парчето от жезъла, лежащо върху възглавницата. Моментално в него избухна енергия — отдавна я беше усетил; сила, за която новите му сетива подсказаха, че може да използва.

Веднага щом улови жезъла, го насочи нагоре и превърна силата на многобройните нишки в бял пламък, който избухна срещу приведените гърди на чакалоглавия.

— *Не!*

Строполи се на пода и видя как звярът залита назад. Сияещият в ръката му жезъл все още осветяваше цялата стая.

Претърколи се встрани и видя, че и двата чакала лежат наблизно неподвижно. Усети ръката на Нора върху лявото си рамо. Тя му помогна да стане.

— Добре ли си?

— Да. Ами ти?

— Да.

Погледна назад. Нишките продължаваха да кръжат около камъка, но сега бяха съвсем разбъркани, възлите се бяха разплели. Сенчестата фигура бе много по-мътна, но сякаш се съвземаше — беше привлякла обратно някои части от себе си, които се бяха пръснали из въздуха. Пол вдигна новото си оръжие пред себе си и отстъпи назад заедно с Нора.

Щом стигнаха до вратата, се обърнаха и побягнаха. Заобиколиха олтара и се втурнаха напред. Въздухът тук им се стори много по-прашен отпреди. Щом изкачиха стълбището и се втурнаха напред, отвън се разнесе трясък.

Втурнаха се към светлината и когато изскочиха навън, веднага съзряха смачкана метална птица до колоната вляво. Точно пред тях и малко по-вдясно имаше два големи кратера. Една от статуите беше съборена и потрошена, а повалена колона преграждаше пътя. Малко по-нататък се въргаляха още две смачкани птици.

Пол чу звук отгоре и вдигна очи. В небето не се виждаше нищо. Обърна се и видя още две птици, разбили се върху пирамидата. Докато ги оглеждаше, още една птица описа кръг над каменната планина и се загуби от погледа му. Тъй като Лунна птица не се виждаше никакъв, Пол изобщо не се изненада, когато миг по-късно видя бронзово зеленото му туловище да завива иззад върха на пирамидата. После се появиха и две птици, които описаха кръг и се спуснаха към дракона. Докато връхлитаха към него, Пол забеляза и трета. Освен това му се стори, че чува и пухтене, и ехото на отговора на машините. И да имаха оръжия, очевидно не бяха автоматични картечници. Основната им тактика явно се състоеше в стрелкащи се опити да забият подобните си на копия човки и остри като бръсначи крила в техния по-едър и по-бавен противник. Докато Пол гледаше, те отново нападаха.

Не знаеше какво би могъл да направи от това разстояние, но затърси нишки във въздуха. Беше пълно с тях — сякаш само чакаха някой да ги забележи, да ги подхване... И наистина! Ето, видя ги — оранжев сноп, издигащ се нагоре. Протегна ръка и те се втурнаха към него. Изпълни се с огромното чувство за отделеност, усети формулата на електрическото съпротивление, която бе научил едно лято, докато работеше за доведения си баща. Прие го като знак, че няма да успее да помогне кой знае колко на Лунна птица. После парчето от жезъла потрепна в ръката му и той се зачуди. За първи път го огледа на светло.

Беше направено от лек, силно потъмнял метал — вероятно някаква сплав; и ако беше така, изработено бе по твърде сложна технология, много по-сложна от всичко, което бе видял тук досега (с изключение творенията на Марк). Но то изглеждаше старо, просто лъхаше на старост, както определи особеното му сетиво. Беше дълго около двадесет сантиметра, отворено в единия си край — вероятно там се съединяваше с втората част. Другият му край представляваше просто полукълбо, може би от друг метал. Около самия жезъл бяха увити стилизирани пламъци, сред които най-различни демони танцуваха и вършеха какви ли не странни обреди.

Издигна го — струваше му се, че е нещо като магическа батерия или трансформатор — и с бърз замах уви около него една от оранжевите нишки. Нора, която тъкмо се готвеше да каже нещо, разбра по жеста и напрегнатото му лице, че прави магия и се умълча, вперила очи в жезъла.

Изведнъж сякаш гледката се приближи и той откри, че далечният край на нишката се вие, прави примки, изплита огромна мрежа пред връхлитащата птица. „За да засегне от такова разстояние нещо с подобни размери и скорост — осъзна той, — нагоре трябваше да потече огромно количество сила.“ И щом даде мислената заповед, усети как тя изтича от него, а жезълът се тресе в здравата му хватка.

Птицата влетя в капана, който се бе опитал да й постави, но той явно никак не й попречи. Тя се втурна към Лунна птица, а Пол се почувства страшно изтощен — толкова енергия бе изтекла от него в нишките на мрежата.

Изведнъж птицата свърна рязко — едното ѝ крило бе издигнато високо, другото висеше; сякаш замръзна във въздуха, завъртя се и бавно, залитайки, започна да се спуска. Падна под дракона, преобърна

се и полетя с главата надолу. Въртя се чак докато се заби в земята. Още преди да тупне, я последва и друга — превърнала се в пламтяща мишена за огнения изблик на Лунна птица.

Пол се загледа в последната птица, която сякаш бе предприела самоубийствена атака срещу лениво завиващия небесен звяр. Знаеше, че няма време да плете бавните примки на ново заклинание, а и се съмняваше, че от подобно разстояние би могъл да нанесе добър удар — като онзи, който бе повалил стража в пирамидата. Но веднага щом издигна жезъла — все пак бе решил да опита — видя бялото облаче и чу отекващия картеч.

Лунна птица не даде никакви признаци да е улучен и щом металната птица се хвърли насреща му, той се обърна да я пресрещне. Изви се като змия и полетя напред с по-голяма скорост, отколкото моментът предполагаше. Щом се срещнаха, той сграбчи птицата и започна да се спуска.

Нора и Пол гледаха как се снишава по спирала, кръжейки нехайно и се насочва към ръба на близкия кратер. Там се прицели в пленената машина и я обгърна с огън. Разнесе се дрънчене, което стихна едва след като драконът захвърли смачканата метална птица в пропастта.

— *Добре се справи, Големия* — рече Пол. — *Раниха ли те?*

— *Нищо съществено. А и на драконите бързо им минава. Взе ли онова, което търсеше?*

— *Да. Ето го.*

Пол показва парчето от жезъла.

— *И преди съм го виждал — съединено с другите. Събери си нещата, възседни ме и нека тръгваме.*

— *Трябва да си починеш малко след такава битка.*

— *Драконите си почиват в полет. Ако сме свършили тук, да се махаме.*

Пол се извърна към Нора.

— Той вече е готов за път. Ами ти?

— И аз искам да се махаме оттук.

Погледна я — за първи път от дълго време насам. Чорлава и потна, тя все още стискаше ножа в десницата си. Но явно не беше ранена.

Нора забеляза погледа му, отпусна хватката и прибра ножа в ножницата. Усмихна му се.

— Добре ли си?

— Добре съм. А ти?

Той кимна.

— Тогава нека си събираме багажа и да се махаме. Имаш ли някаква представа как е разбрал, че ще бъдем тук?

— Не — отвърна тя. — Казваш, че в нещата, които прави той, всъщност няма никаква магия, но на мене ми изглежда точно обратното. Просто стилът му е друг.

— Надявам се, че моят ти допада повече.

— Дотук — да — отвърна тя.

Когато Лунна птица ги издигна над пустинята и зави на север, небесата бяха чисти, а слънцето вече бе започнало да потъва на запад.

— *Кацни, където искаш, и хапни* — обърна се Пол към дракона. — *Като минем Северното море, ще стигнем до острова. А картите хич не показват вярно разстоянията.*

— *Минавал съм оттук и преди. Ще хапна, когато му дойде времето. А сега ще ми посвириш ли малко, за да постоплиш студеното сърце на едно влечуго?*

Пол измъкна китарата си, настрои я и удари един акорд. Вятърът свистеше в съпровод, а земята под тях се разстилаше като сух, пъстър пергамент.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Същата нощ лежаха на малкия остров, далеч от континента, вслушваха се в шума на вълните и вдисваха мириса на морето. Лунна птица бе тръгнал из полето да си търси храна, а Нора внимателно разглеждаше жезъла от пирамидата.

— Наистина изглежда вълшебен. И внушава нещо магическо — обърна се тя към Пол на лунната светлина.

— Така е — Пол я погали по рамото. — А и другите две парчета сигурно могат нещо повече от това просто да увеличат мощта му. Всяко би трябвало няколко пъти да увеличава мощта на предишните.

Тя го остави встрани, протегна ръка и докосна китката му.

— Рожденият ти белег — рече тя. — Всъщност, селяните си бяха прави за себе си. Ти наистина си от онези — краката им в ада, главата им в рая...

— Нямахте причина да хвърлят камъни по мене. Аз с нищо не ги заплашвах.

— Страхували са се от баща ти... Някога той е правел кървави жертвоприношения и е общувал с неестествени същества, на които е трябвало да се плаща с човешки живот.

Пол сви рамене.

— ... И са отнели живота му, за да си уредят сметките! Този на майка ми — също! И са разрушили замъка! Това не изравнява ли везните достатъчно?

— Така, както аз го разбирам — да, по онова време. Но ти си разбудил и страха, и остатъците от омразата. Да предположим, че си се върнал, за да си отмъстиш със смърт. Пък и това ти беше хрумнало, нали? Онзи, Миша ръкавичка, така разправяше.

— Тогава обаче не си го и мислех. Когато ме нападнаха, изобщо не знаех кой съм. Но после разбрах и ми стана по-лесно да ги мразя.

— Значи в известен смисъл са били прави.

Пол пое жезъла в ръцете си и се втренчи в него.

— Не мога да го отрека — рече той най-накрая. — Но аз все пак не го направих. На никого от тях не съм причинил вреда.

— Още не — кимна тя.

Пол се извърна и я изгледа кръвнишки. Завивките се свлякоха от раменете му.

— Какво искаш да кажеш с това „още не“? Ако си го мислех сериозно, първо това щях да свърша!

— Да, но ти продължаваш да не ги харесваш.

— Ами ти на мое място много ли щеше да ги харесваш? Що се отнася до моето мнение, не ми се струват особено симпатични. Ако се бяха държали с Марк малко по-различно, нямаше да си навлекат тази бяла на главата.

— Те бързо-бързо откликват на непознатото. Техният начин на живот си е уседнал, традиционен, много малко податлив на промяна. Възприели са и двамата ви като заплаха за този начин на живот и са действали незабавно, за да го запазят.

— Добре. Това го разбирам. Но мога да разбирам нещо и все пак да не го харесвам, нали? Отказах се от отмъщението, на което почти се бях решил. Това трябва да им стига.

— Само защото се захвана с нещо по-голямо. Знаеш, че ако не унищожих Марк, той ще премахне тебе.

— Налага се да действам от тази позиция. Той ми го показва по всякакъв начин. Вече отмина онова време, когато можех да се опитам да говоря с него.

Тя се умълча за дълго.

— Ами ти защо не си като другите? — попита я той. — Била си приятелка на Марк, а сега се мотаеш с някакъв черен магьосник... и всъщност ми помагаш.

Тя не отговори. После я чу, че тихичко плаче.

— Какво има?

— Аз съм пионка — отвърна шепнешком. — Ти се забърка в това заради мене. Нали се опитваше да ми помогнеш.

— Е, да де... Но рано или късно Марк и аз щяхме да се срещнем и резултатът вероятно щеше да бъде същият.

— Не съм толкова сигурна — отвърна тя. — Ако не бях аз, вероятно щеше да е по-склонен да те изслуша. Само че той ревнува. Можехте да станете приятели — толкова неща ви свързват. Ако се

бяхте сприятелили... Помисли си само какъв съюз щеше да стане — магьосник и майстор на изкуството на старите науки; и двамата тръгнаха да отмъщават на моята родина! Сега това вече е невъзможно и колелото се върти и ви тласка към битка на живот и смърт. Ами ако ви мразех — и двамата? Това нищо не би променило... сегашния момент.

— А ти мразиш ли ни?

— Проклета да съм, ако ти кажа.

— И нямаше да ти се налага да спиш с мене. След като онова колело се завърти, едно въргаляне в сеното не може да промени движението му.

— Но то би могло да предразположи победителя да ни остави на мира — поради известна привързаност.

— Обаче ако му го кажеш, би могло да има точно обратния ефект.

— Добре, че говоря по принцип — отвърна тя и отново докосна рамото му. — Но, както казах, наистина се чувствам като пионка, а ти искаше да разбереш защо. Що се отнася до последния ти въпрос — не те осведомявах за нищо, просто говорех как биха могли да стоят нещата. Както и да е, и без това нямаше нужда да го задаваш.

— Ти си твърде силна, за да си пионка — каза той. — А знаеш коя е единствената жена на шахматната дъска. Пък ако искаш, можем да спим с меч помежду ни.

— Онова, което искам, далеч не е студеното желязо — отговори тя и се придърпа по-наблизо.

Пол забеляза, че над тях се носи бледосиня нишка, но не ѝ обърна внимание.

„Всякакви номера са позволени — помисли си той. Всякакви ли?“

* * *

Отново чу гласовете — тогава, когато плуваше между съня и пробуждането.

— Миша ръкавичке, Миша ръкавичке, Миша ръкавичке...

Да. Не за първи път ги чуваше — слаби, ала настоятелни гласчета, които го викаха; а след като се събудеше, винаги забравяше слабия им хор. Но този път в гласчетата се долавяше повече сила — сякаш най-последно щеше да си ги припомни след пробуждането си...

— Миша ръкавичке!

Започна да си спомня къде се намира — проснат в една тайна стая в планината Анвил, неканен гост на Марк Мараксон, иначе казано — на Дан Чейн, техничар от близкото село, нарушаващ всички забрани. Опитваше се да избяга отгук, да се промъкне покрай легионите от джуджета и електронни шпиони. Опитал беше да се научи да лети с една от малките машини — наистина малки, не като бойните — с екипаж от шест души, две оръдия и бомбен запас, които бе видял да излитат и да отплуват по небето във всевъзможни посоки, ревейки с мотори и помитайки с криле всичко около себе си. Не, малка машина, тъкмо колкото да побере него самия и седемте инкрустирани със скъпоценни камъни фигурки, които щяха да му донесат богатство...

— Миша ръкавичке!

Беше на йота и малко отгоре от събудането, ала пискливите гласчета не го оставяха на мира. Все едно, че...

Опита се. Изведнъж, някъде вътре в себе си, той отговори:

— Да?

— Носим предупреждение.

— Кой сте вие?

Зрението в съня му мигновено се включи. Сякаш бе застанал в средата на схлупена стая, осветена от седем огромни свещи. До всяка от тях стоеше фигура с човешки очертания. Пламъците хвърляха сенки върху лицата и както и да се обръщаше, както и да се взираше, нищо повече не можеше да види.

— Ти спиш, а фигурите са под главата ти — каза най-крайната отляво с женски глас и той мигом разбра.

Четирима мъже, две жени и един, чийто пол беше трудно определим, от червен метал, обкичени на странни места с разноцветни скъпоценни камъни... Сега някак си му говореха:

— Когато наследникът на Рондовал наруши Триъгълника на Инт, ние се сдобихме със сила — обади се втората фигурка на мъж.

— Ние сме духовете на магьосниците, които Дет покори и привърза към тези фигурки — рече третата — висок мъж.

— Сега съществуваме главно, за да служим на него или на наследника му — каза четвъртата — жена с красив сопран.

— Ние виждаме какво е бъдещето и какво би могло да бъде — рече петата — мъж с груб, сумтящ глас.

— Има причина да се намираме при тебе — добави шестата — този с неопределения пол.

— Защото до известна степен можем да влияем върху събитията — завърши мъжът отдясно — седмата фигурка.

— И какво е вашето предупреждение? — попита Миша ръкавичка. — Какво искате?

— Виждаме голяма-голяма вълна, която ще връхлети върху тази равнина — рече първата.

— И този град — добави втората.

— Скоро — обади се третата.

— И ще определи за известно време бъдещето на този свят — продължи четвъртата.

— Трябва да пазим Пол — каза петата.

— В тази точка на Триъгълника — довърши шестата.

Пред него на пода бе разстлана карта. Всъщност, картата си беше част от пода, осъзна той — хитро гравирана върху него. Сякаш от самото начало си е била там. Щом се вгледа в нея, една точка започна да свети.

— Открадни карти, открадни оръжия, вземи летателната машина на Марк и отиди там! — нареди седмата.

— Да взема машината на Марк?

— Тя е най-бързата и има най-големи възможности — рече първата.

— Този Пол не е лошо момче — каза Миша ръкавичка — и аз не му желая злото, но имам намерение, при първа възможност и колкото се може по-бързо да избягам и от него, и от Марк.

— Доброволното ти съдействие би улеснило нещата — обади се втората.

— Но не е абсолютно необходимо — поясни третата.

— Тъй като силата ни нараства — допълни четвъртата.

— Никога преди плячката ми не е приказвала! — възкликна Миша ръкавичка. — Освен един папагал, когато бях малък, но той не се брой. Много искате. Живях живот, изпълнен с опасности, но това беше последният голям риск, който съм поемал някога. Вие сте ми пенсионната застраховка. Не искам да си имам нищо общо с вашата разрушителна вълна.

— Глупак си ти... — вметна петата.

— ... като си мислиш, че имаш избор — довърши шестата.

— От деня, в който влезе в Рондовал, ти следваш омагьосан път — каза седмата.

— Ние имаме пръст във всичко, което те доведе до тук — рече първата.

— Дори и в това, че ни открадна — обади се втората.

Миша ръкавичка се изкиска.

— Щом нямам избор, защо ме молите за съдействие? — попита той. — Не. Може и да съм бил доведен тук. Сега обаче мисля, че се нуждаете от моята помощ, а силата ви не е нараснала достатъчно, за да ви я гарантира. Ще рискувам. Отговорът ми е „не“.

Последва мълчание. Усети, че погледите им са вперени в него.

— Умничък си ти — рече третата, — но не позна. Отговорът е, че просто щеше да ни е по-лесно, ако и ти ни съдействаш. Можем да посветим енергията си на други неща, а не на това да те принуждаваме.

— Ще се погрижим да бъдеш подходящо възнаграден — каза четвъртата.

— На мъртвеца награди не му трябват — махна с ръка крадецът. — Не става.

— Онова, което Марк ще построи на този свят, никак няма да ти хареса — обади се петата.

— Че той, този свят и без това никога не ми е харесвал кой знае колко — възрази Миша ръкавичка. — Ама се оправям.

— Тогава, за своя собствена защита се научи да се оправяш и с гранатите. На южния край се упражняват с тях — вметна шестият, неутралният глас.

— ... И прибери картите — уточни седмата фигурка.

— Това и без вас си мислех да направя — рече Миша ръкавичка. — Но на онова място, дето ми го показахте, няма да ходя! И няма да се

бия там!

Пламъците затрепкаха, стаята се разшири в нищото и той загуби съзнание. Последното, което чу, беше техният смях.

* * *

Трите летящи лодки се приближиха предпазливо към замъка Рондовал. Оръдията бяха заредени и се въртяха според кръговете, които описваха машините. Щом кръговете се стесниха, първият боен кораб изстреля снаряд към бойниците. После, в очакване на яростен отклик и трите се подготвиха да се оттеглят и да се прегрупират. Не последва обаче нищо.

Продължиха да кръжат кажи-речи цял час, макар че не стреляха отново. Най-накрая корабите — сега летяха много близо, много ниско — се раздалечиха и се понесоха покрай неподвижно стърчащите кули, а екипажите им занадничаха през прозорците и дупките в стените. После единият от трите бавно се приземи в главния двор. Екипажът не бързаше да излезе. Другите два кораба надвиснаха над него с готови за стрелба оръдия. Мина четвърт час, но нищо не помръдна, освен листата на дърветата и един гуцер на стената. Най-после отзад се отвори огромен люк и от него излязоха пет дребни фигурки с насочени пистолети; разпръснаха се в различни посоки и веднага щом намериха прикритие, се проснаха на земята и замряха. След няколко минути се надигнаха и се отправиха към замъка.

Когато се появиха пак, бе изминал повече от час. Сега не бяха толкова сковани, пушките висяха на раменете. Водачът им даде сигнал на останалите два кораба и те веднага започнаха да се снишават. Когато се приземиха, от всеки от тях излязоха по още петима.

Петнадесетте дребосъка стояха и обсъждаха плана на сградата. Най-накрая се втурнаха в корабите и изнесоха по-тежките оръжия, които щяха да инсталират вътре.

По-късно същия следобед, след като си бяха свършили работата, единият от корабите потегли, оставяйки дузина мъже в замъка по един щеше постоянно да дежури във всеки от останалите кораби, другите десет щяха да пазят замъка.

Отлитащият кораб се издигна нагоре по спирала — движеше се по-бързо, отколкото на слизане. Телескопът му обхвана скалистите хълмове, а най-накрая — и гористите долини наблизо. И все пак измина почти цял час, преди пилотът да забележи в горичката малка групичка кентаври.

Корабът веднага се сниши над върхарите на дърветата извън полезрението им. Приземи се на първата срещната полянка. Моторите замряха и люкът се отвори. Петимата пехотинци излязоха и се пръснаха сред дърветата. Пилотът остана в кораба.

Бавно и безшумно те преминаха през гората — също като притаили се хищници, каквито си и бяха, преди да им наложат сегашното културно равнище. Сега се разпръснаха във ветрило като добре организиран ловен отряд, обкръжаващ плячката си. Щом приближиха полянката, започнаха да общуват изцяло със знаци — съобщенията се предаваха от човек на човек по кръга. Заеха позиция, забелязаха какво е разположението на кентаврите и подхванаха бърз и оживен разговор със знаци кого точно да си набележат. После вдигнаха пушките.

Сигналът беше подаден и всеки произведе изстрел. Пет кентавъра подскочиха. Потече кръв. Два от тях мигом се строполиха на земята. Никой от въоръжените мъже не презареди оръжието си. Вместо това се втурнаха напред — използваха прикладите си като боздугани; двама извадиха ножове. Чуха се само няколко вика, ала въздухът изведнъж се изпълни с миризмата на пот и урина.

Един от ранените кентаври неочаквано се надигна и смаза черепа на нападателя с предните си копита. Беше женски. Трима от нападателите се нахвърлиха върху нея и я повалиха. По-лекият от онези два кентавъра, които не бяха ранени, бе овързан. Трима от нападателите метнаха пушките си на рамо и го вдигнаха. Четвъртият презареди и остана назад да ги покрива.

Понесоха товара си през гората. Не срещнаха никаква съпротива. Влязоха в кораба. Люкът се затвори. Не след дълго роторите се превърнаха в трепкащи петна и корабът бавно се издигна, пое курс и полетя на юг. Докато летеше над все по-гъстите гори, набра височина, а скоростта му бавно се увеличаваше.

* * *

Лунна птица летеше над тъмната спирала — огромна плоска рисунка сред скалистото плато на другия край на продълговатия остров, далече от пристанищния град. На много места сенките, хвърляни от утринното слънце, нарушаваха рисунъка, а вгледаше ли се човек твърде дълго, цялата рисунка сякаш започваше да плува. Пол размаха ръка пред очите си — сега от нея се протягаха безброй тъмни нишки и още повече замъгляваха образа.

— *Там, под земята, се таи някаква сила — отбеляза Лунна птица. — Това ли е мястото?*

— *Да.*

Пол огледа внимателно небесата, после отново погледна надолу. В северния си край рисунката беше нарушена — там нишките се кълбяха като мастило, излято в аквариум.

— *Слез там, към онзи край, където горичката прилича на връх на копие. Там е най-близо.*

Лунна птица забави летежа си и започна да се спуска. Пол се наведе напред и заоглежда терена. Не след дълго забеляза, че търсеното място беше сложна монолитна постройка. Тъмните линии представляваха непрекъснат отвор отгоре, може би минаващ по цялата дължина на безброй несвързани вътрешни коридори — вероятно за да прониква в тях светлина. Самата постройка се издигаше над земята горе-долу на височина два човешки боя. Щом се забавиха и тръгнаха да се приземяват, Пол забеляза бледата нефритена нишка, която търсеше сред купищата самурено черни и кехлибарени нишки. Някъде отдалече до ушите му долетя слаб рев.

Щом докосна земята, Лунна птица го помоли:

— *Изсвири ми още една песен!*

— *Да не би да те е страх, че никога повече няма да ме чуеш да свиря?*

— *Шегичка на стар гущероподобен слуга. Драконите винаги си имат причини.*

— *Добре, добре.*

Пол извади китарата си. Не си направи труда дори да слезе.

— *Какво правиш? — обади се Нора.*

— Концерт по желание — отвърна той и подхвана дълга, протяжна, носталгична балада.

— *Благодаря* — обади се Лунна птица, когато тя най-сетне свърши. — *Поуспокои ме, а и ми напомни за история, която ми разказа веднъж един грифон...*

— *Боя се, че нямам време да я изслушам. Може да дойдат още от онези метални птици с бомбите...*

— *Да си забелязал нещо, докато пееше?*

— *Не. Какво искаш да кажеш?*

— *Ревовете стихнаха.*

Пол слезе долу и помогна на Нора да скочи. Потупа Лунна птица по врата.

— *Благодаря ти.*

— А тук как смяташ да подходиш? — попита тя. — По същия начин като...

Едва сега забеляза как Пол върти лявата си ръка — с протегнати и леко присвити два пръста. Доближи я до лицето ѝ и сякаш черна превръзка закри очите ѝ...

Щом тя залитна, Пол я хвана и я отнесе на една полянка под клоните на близките дървета, които я скриваха от птичите погледи.

— *Пази я, докато съм вътре* — нареди той на Лунна птица. — *Ако дойдат от онези, по-добре си кротувай тук, докато не те забележат.*

— *Мога да ги потроша!*

— *Да, но няма да има кой да пази Нора. Не. Влез в бой само ако те открият.*

Лунна птица изсумтя. Капки слюнка паднаха на земята и започнаха да пушат.

— *Добре. Поне ще мога да слушам музиката.*

Пол се извърна и се отправи към високата, широка порта. Някъде отвътре се разнесе гъгнене и ръмжене — не можеше да определи дали беше близо или далече. Звукът го обкръжи, завихри се, усили се, стихна.

Коридорът, в който бе влязъл, рязко свърши след няколко крачки. Отдясно имаше нисък тесен отвор. Нишката водеше право през него.

Спря и увеси китарата на гърдите си. Засвири — бавна, подобна на приспивна песен. В китката му туптеше желание да успокои, да

омагьоса слушателя. Няколко нишки се приближиха, той ги прихвана с грифа и забеляза как те се обтягат и започват да пулсират в ритъм с музиката.

Без да спира да свири, той бавно се извърна и премина през отвора.

Намери се в сумрачен коридор; над него се виждаше тясна лентичка небе — течеше като син ручей и се разделяше на няколко притока там, където се срещаха различни коридори. Известно време стоя неподвижно като само си подрънкваше и тананикаше — очите му трябваше да свикнат с по-слабата светлина. Осъзна, че гъгненето и подсмърчането са спрели, макар че сега навсякъде около него кълтеше звукът на тежко дишане.

Пристъпи напред, следвайки бледозелената нишка. Зави надясно, после — наляво и веднага — пак наляво. След още две крачки влезе в кръгла стая. По стените и на равни разстояния бяха разположени десет врати — включително и тази, през която току-що беше влязъл.

Нишката го водеше право към вратата вдясно от него, макар че друга нейна част се бе простряла през стаята между две други врати. Реши да пренебрегне това и се отправи надясно.

Следваше редица завой — наляво-надясно, наляво-надясно, после наляво-наляво, надясно-надясно... Накрая му се зави свят. Спря, за да овладее отново мелодията. Тежкото дишане продължаваше да кълти наоколо, изпълваше всички коридори, придружено сега от силна миризма на обор. Мъничко парче облак мина през синята лента над него. Той засвири друга мелодия — отново протяжна, подобна на сън — и продължи.

След известно време влезе в кръгла стая с десет врати и последва нишката през нея. Усети, че е същата, през която бе минал и преди — пукнатините по стените му бяха познати — но нямаше и следа от зелената нишка, минаваща през двете съседни врати отсреща.

После се огледа назад и разбра, че нефритената нишка се свива пред него, когато той тръгне напред или пък някой я събира. И тогава му хрумна, че докато силата на онова, което търсеше, правеше лесно създаването на заклинание, което би го отвело до него, обратният път сигурно щеше да е по-трудничък.

Наведе се и приклезна — таванът тук беше нисък — тъкмо място да те сгачят! — и зави встрани в един тесен коридор. После

отново го подхвана нова поредица от завой, повечето — повтарящи себе си.

„Колко ли дълго ще вървя? — зачуди се Пол. — Без съмнение, няма да се наложи да измина цялото това нещо...“

Не след дълго осъзна, че дишането къртеше по-силно. И не мина много време преди да влезе в дългата стая с нисък таван, където се разхождаше Минотавъра...

* * *

Миша ръкавичка отново се наведе напред. В жилището на Марк лампите бяха угаснали преди близо час и все пак от наблюденията си бе научил, че понякога сияещият уред, който заместваше окото му, може да вижда много добре в тъмното. Освен това знаеше колко неуморим е Марк, познаваше склонността му да се разхожда из жилището си, изведнъж да се втурва и да прави изненадващи проверки на своите инсталации и фабрики или в спалните помещения, в лабораториите, в нивите.

„Дали наистина сънят го е надвил? — зачуди се той. — Денят му беше напрегнат. И все пак — тази нервна енергия, която блика в него... Можеше да излезе по всяко време. Ако пак хукнеше да обикаля, щеше да е лесно...“

В различните джобове на наметалото му бяха сгънати повече карти, отколкото всъщност имаше нужда. Там беше и пакетчето със седемте фигурки. Гранатите — те доста го притесняваха, нали беше виждал на какво са способни — висяха от колана му наред с една кама. Носеше вързоп с ядене и един откраднат пистолет.

Отново се облегна в нишата и вдъхна дълбоко хладния, миришещ на пушек нощен въздух. Колкото по-дълго изчакваше, разбира се, толкова по-голям бе рискът да го открие някой гном или машина. Сигурен беше, че си е отбелязал къде се намират всички статични наблюдателни инсталации, но нали имаше и подвижни...

Миша ръкавичка съзнаваше, че не би могъл да проникне в летателната машина без никакъв шум. Дори и Марк да спеше, един звук щеше да е достатъчен, за да го изпрати в небитието.

Погледна звездите. Луната не беше изгряла. Добро време — за кражби. По-лошо — за нечий първи полет. Докосна всяка от гранатите. Провери запасите си. Нямаше намерение да го хващат. Особено след като видя какво направиха с онзи кентавър, дето го докараха преди време. А беше убеден, че горкото добиче дори не разбра какво искат да научат от него.

Търпението за Миша ръкавичка отдавна се бе превърнало в начин на живот. Започна да масажира мускулите си, като от време на време спираше, за да се огледа и послуша.

Мина повече от час.

Време е, реши той. В търбуха на нощта. Оставаха му двеста крачки. Бавно и сигурно. „О, покровителю на крадците, бъди с мене...“

Време беше да не мисли за нищо, да се превърне в око, да се превърне в ухо, да диша точно както трябва, да усеща трептенията. Люкът би трябвало да бъде от онази страна, която беше срещу вратата на Марк...

Още двадесет крачки... Още десет... Ама какво ли горят в тези фабрики? Така люти на носа...

Обиколи два пъти кораба — търсеше алармени системи. Най-накрая протегна ръка и докосна гладкия, студен корпус...

„А сега, дребосък, вече няма накъде“ — рече си той.

Напипа люка и започна бавно и плавно да го дърпа. Той безшумно се отвори. Миг по-късно беше вътре и оглеждаше тавана — търсеше ръчката, която затваряше люка. Нямаше как да избегне шума при затварянето му. Намери лостчето и го дръпна надолу; люкът аха-аха да се затвори и...

Не!

Вратата на жилището на Марк се отвори с трясък и самият той се появи. Пръстите на Миша ръкавичка напипаха пистолета през плата и бръкнаха във вързопата на седалката до него. Нямаше време да излети, нямаше как да избяга.

И все пак Марк не приближи веднага. Стоеше там, пъхнал палци в колана и се взираше в небето, в покрива. Да не би пък само безсънието да го е извело навън?

Миша ръкавичка осъзна, че е затаил дъх. Бавно издиша и сложи пистолета в скута си. Лявата му ръка бе започнала да трепери —

държеше вратата почти затворена срещу напрежението на пружината.

— ... и не позволявай на люка да изтрака! — добави той към последната си молитва.

Напипа спусъка и вдигна пистолета. Марк рязко закопча якето си и хлопна вратата зад себе си. Тръгна по терасата.

„Ще го застрелям. Ей сега. Само ако можех да съм сигурен, че ще го улуча! Но никога не съм използвал такова нещо. Ето, ръката ми вече се изпоти. Да имах арбалет, щях да опитам. Ако тази врата беше затворена, а пък стъклото — спуснато... Ако...“

Марк мина на около пет метра, без дори да погледне кораба. Миша ръкавичка, нахлупил ниско качулката си, свит, с изтръпнала ръка, го наблюдаваше как се отдалечава.

Минаха цели десет минути, преди да се осмели да затвори люка и да насочи вниманието си към командното табло...

* * *

Пол не позволи на музиката да зазвучи фалшиво. Погледът на човека звяр на няколко пъти се бе спирал върху него, докато бавно се разхождаше напред-назад из залата. Беше висок над два метра, с черни, изкривени рога. В стаята вонеше. Пол се зачуди какви ли са зъбите му — имаше глава на тревопасно, ала онова, което неотдавна бе прочел за него, все още беше свежо в паметта му. Реши, че ще е по-добре да остави този въпрос на магьосниците с по-академични наклонности. Насочи цялото си внимание към свиренето.

Движеха се само ръцете му. Представи си, че привързва нишките, които се протягаха от инструмента, към роговете на звяра. Силата, която се разрастваше в китката му, сякаш изтичаше през върховете на пръстите в китарата през разстоянието, което ги делеше...

— ...Почини, си! Такъв изнервен живот като твоя иска малко почивка, малко покой — вплете той в песента. — Не просто сън, а дълбока, отпускаща всички мускули радост на пълната почивка — толкова сладка, че от нея почти боли...

Минотавъра забави крачка и най-накрая се спря до стената. Дори и ужасното му дишане се забави.

— *Забрави, забрави този миг! Картините на съня вече танцуват зад клепачите, които ще се затворят. Приблужи се до осеяната с облаци граница на земята, където живеят виденията! Те те зоват...*

Минотавъра протегна десница и се облегна на стената. Главата му клюмна. Изсумтя тежко, веднъж.

— *...Иди, иди там! Там кули от небе, галени от хладен бриз, правят забравата сладка... Ти скиташ сред тучни зелени поля... Насладата се излива върху тялото ти като нежен дъждец. Къпеш се в лечебните извори. Ярки цветове танцуват пред очите ти. Идва песента, която ще ти донесе покой...*

Съществуването коленичи и полегна на пода. Очите му се затвориха.

Пол свири още дълго. Спящото лице беше почти безизразно, личеше само известна отпуснатост. Дишането на Минотавъра бе станало много по-бавно, по-тихо. За първи път Пол посмя да отмести поглед от него и да проследи с очи своята нишка.

Зелената нишка водеше към една ниша в дъното на залата, високо горе в стената. Около нея имаше няколко сплитания на тъмни жички, но далеч не толкова сложни като онези, които бе видял под пирамидата — очевидно бяха там, за да пазят сияещия със слаба светлина цилиндър от самия Минотавър.

Пол тихо прекоси каменния под. Пръстите му механично подръпнаха струните, докато той оглеждаше възлите на заклинанието. Бяха три — всеки от тях би спрял Минотавъра или обикновен човек. И все пак един опитен магьосник би ги развързал само за...

Той се огледа назад, към спящото чудовище и осъзна, че за да развърже нишките, ще трябва да спре да свири. Намали темпото и засвири по-тихичко.

— *Спи, спи, спи...*

Спря и отпусна инструмента. Лявата му ръка се протегна напред.

Щом развърза първия възел, погледна назад. Звярът още дремеше.

Докато развързваше втория, чу зад себе си шум, но точно тогава не можеше да се обърне. Най-накрая възелът се разпадна под ръцете му, той се извърна рязко, а нишките се пръснаха около него.

Минотавъра се бе завъртял, но продължаваше да спи.

Обърна се и се вгледа в последния възел. Не бе по-сложен от останалите. Но не можеше да го развърже набързо — подходящата скорост беше също толкова необходима, колкото и подходящите движения. Лявата му ръка се стрелна, закачи възела и дръпна. Тези нишки бяха по-студени от другите и съответно, когато най-накрая ги развърза, освободиха много повече топлина.

Пол отново се озърна назад.

Очите на Минотавъра бяха отворени, вперени в него.

— *Кой си ти?*

— *Певец.*

— *Какво търсиш тук?*

— *Ей така, дрънкам си.*

— *За онова в нишата ли си дошъл? То хапе. Внимавай!*

— *Ще внимавам. Имаш ли нещо против да го взема?*

— *Че защо? За мене то не е нищо. Къде бях?*

— *Сънуваше.*

— *Никога преди не съм бил там. Имаше едни такива ярки...*

Никога преди не съм ги виждал...

— *Цветове?*

— *Сигурно. Всичко беше толкова хубаво! Както никога преди!*

Искам пак да отида там!

— *Ще го уредим.*

— *Искам да се преселя там завинаги.*

— *Затвори очи и слушай музиката!*

Минотавъра затвори очи.

— *Доведи музиката, отведи ме там...*

Пол засвири, припомняйки си всички видения, които му се бяха явили предишния път. През това време насочи поглед към нишата, където бе втората част от жезъла — по-дълга и по-тясна от първата, с изрязани по нея животни, хора и горски духове — волни, танцуващи, хранещи се, любещи се...

Удари струните, протегна ръка, грабна парчето от жезъла и го съедини с първото. После отново засвири. Минотавъра все още дремеше. Усети как топлината около жезъла нараства, наоколо му се извива още по-могъщо усещане за мощ. Докато свиреше, реши да пробва да го използва по нов начин и усети как силата сгрыва и потича

по корема му, по ръката му, влива се в китарата и се вплита в самата музика.

— *През полята, където няма битка, няма глад, няма болка, където никой не е чудовище, където светлината е мека, чуруликат птички и ромолят поточета, където сумракът пада и води звездите като рояк светулки... и там ще живееш винаги и никога няма да се събудиш, никога няма да си тръгнеш... Спи, ти, бикочовеко, в покоя, който никога не си познавал — винаги, завинаги...*

Пол се извърна. Допря китката си до новата част на жезъла. Някъде дълбоко в подсъзнанието му сякаш бе записана всяка негова стъпка, всеки завой по пътя насам. И затова...

Светещото драконче се издигна като феникс над китката му. Несъмнено то можеше да прочете погребаните спомени.

— *Върви!* — заповяда той. — *Аз ще те следвам.*

То се стрелна, но не към вратата, през която беше влязъл, а през най-близката до нишата.

Пол се поколеба само за миг и го последва с усмивка. Дотук с теорията. Прие това за знак, че силите, с които се свързваше и които управляваха неговото особено сетиво, не трябва да бъдат категоризирани по такъв повърхностен начин.

И щом зави за първи път след вратата, хвърли последен поглед през рамо към спящия Минотавър. Видя възела на собственото си заклинание — той се рееше над проснатия силует като огромна жълта пеперуда.

* * *

Когато корабът се издигна над най-високата кула и отплава далече от планината Анвил, Миша ръкавичка изпита огромно облекчение. Светлините на града вече едва блещукаха под него и щом го погледна, той се изненада от обзелото го възхищение — гледката бе изумително красива! Извърна очи и насочи кораба към звездите, над черните метални птици, които продължаваха да описват неизменните си кръгове. Досега нямаше признаци, че го преследват. Включи на пределна скорост и не намали, докато планината зад него не се

превърна само в смътен силует. После и той избледня и вече само звездите светеха около него.

След това се отпусна, разкопча наметалото си и го метна на облегалката. Въздъхна, разтърка очи и прокара пръсти през косата си. Огромното напрежение започна да се уталожва; обземаше го радост от това, че лети и сам управлява полета.

Скоро... С тази скорост щеше да стигне в Дибна още преди да съмне. Щеше да има достатъчно време да скрие кораба и да влезе в града. За един ден щеше да намери купувач или посредник за фигурките. Няколко дни по-късно сигурно щеше да скрепи сделката. После, с добре натъпкана кесия, щеше да се отдаде на гуляй. А след това щеше да отлети с кораба в някой друг град, където никой нямаше да знае нищо за него. Всъщност май щеше да е по-добре да направи първо това и тогава да гуляе. По-късно щеше да си намери място за живеене. Например, вила с изглед към морето на склона на някой хълм. Готвачка, прислужник, градинар — би било приятно да си има и градинка — и няколко подбрани робини...

Бавно завъртя кормилото надясно. Още, още... Югоизток, юг... Зачуди се защо ли го прави. Дибна не беше нататък. Опита се да спре движението, но ръцете му продължаваха да въртят кормилото. Югозапад... Почти бе завил обратно. Просто трябваше да поправи курса. Само да...

Ръцете отказаха да му се подчинят и да завъртят кормилото обратно. Сякаш някой друг диктуваше действията му. Опита се да се бори, но това не доведе до нищо. Сега го насочваха тъкмо в онази посока, в която никак не му се щеше да отива. И докато гледаше как корабът завива, започна да се движи като сомнамбул, сякаш все повече и повече изтласкваха самия него назад, сякаш...

Като насън. За миг мъничките светлини по таблото заплуваха пред него и се сплетоха в седем трепкащи форми. Споменът за съня го връхлетя. Имаше чувството, че смехът продължава да кънти отнякъде.

Обзе го силно предчувствие, че току-що е казал „сбогом“ на вилата си.

* * *

Първият подтик на Пол, щом излезе от лабиринта, беше да се втурне навън. Вместо това той се спря още на вратата. Нещо — не беше сигурен какво — липсваше. Сякаш за миг пред погледа му се бе мярнала опасност, но за толкова кратък миг, че не бе успял да я различи. Усещаше само присъствието ѝ. Дали нещо бе помръднало?

Зачуди се и погледна към мястото, където бе оставил Лунна птица да пази спящата Нора. Тъкмо това и видя. Стисна жезъла в ръце и се опита да си припомни сложните заклинания, които бе прочел в бащините книги. Всичко изглеждаше съвсем наред и все пак...

Една сянка бавно се плъзна по земята пред него, извивайки се над всяка неравност. И все пак, за него, живял толкова дълго в онзи, другия свят, беше лесно да разпознае очертанията на летяща машина — нещо доста по-едро от черните птици, ако съдеше по звука, който току-що бе нахлул в ушите му.

Беше научил едно съкратено заклинание — опростена версия на пълното заклинание. Сигурно щеше да изисква значителна енергия, но пък сега вече нямаше нужда да работи с тъканта на реалността само с голи ръце...

Издигна жезъла и започна да го размахва около себе си. Захващаше и завихряше големи снопове нишки във всякакви цветове. Докато сянката се приближаваше, кълбото от нишки пред него се разрасна и прие формата на диск. Цветовете изтекоха от него, то се завъртя, разшири се в диаметър и най-накрая се превърна в сияен щит, по-голям от него самия. Предметите зад него се завълнуваха и заплуваха, а жезълът започна тихо и постоянно да вибрира в дланта му:???

Сега! Пристъпи напред, щитът също се дръпна крачка напред. Размерът му изглеждаше достатъчен за целта и той забави въртенето, за да спре разрастването му и да задържи сегашната му големина.

Сянката бе минала отляво; той насочи жезъла натам и го вдигна. Пристъпи отново напред и внимателно огледа небето. За разлика от пълното заклинание, което правеше заклинателя напълно невидим, съкратеното създаваше плосък екран, който го прикриваше само от едната страна.

Още една стъпка — и той видя как бойният кораб завива и се отдалечава наляво. Обърна се настрани, нагласи щита и тръгна към

дърветата. Ако трябваше да остане неподвижен, имаше начин да отпусне ръката си. Така, както беше...

Прекося оголената част като се обръщаше, следейки движението на кораба като някакъв слънчоглед с негативни венчелистчета след анти-слънце, изкривяващ светлината, която падаше върху него; най-накрая, когато стигна до дърветата, вече вървеше заднешком.

Застана пред дървото, под което лежах драконът и момичето, завъртя щита така, че да стане по-голям, вперил очи в трепкащия образ на кръжация боен кораб в горния десен квадрант на екрана.

Протегна ръка и докосна Лунна птица.

— *Сега ще я събудя. След това веднага се скриваме в гората.*

— *И няма да се бием?*

— *Може и да не ни се наложи.*

— *Имам сили да го унищожа...*

— *Не и ако той те унищожи пръв. Вярвай ми!*

Обърна се към Нора и започна да я освобождава от заклинанието за сън, размишлявайки за това колко по-просто щеше да е с Минотавъра, ако можеше да му въздейства по-отдалече. Нора помръдна и го погледна.

— Заспала съм! Ти си ме приспал! Аз...

— Шшшт! — предупреди я той. — Там горе! — посочи с глава. — Звуките се чуват надалече на такова тихо място. По-късно ще ми го кажеш. Взех и втората част. Сега трябва да навлезем сред дърветата. Невидими сме само от тази страна.

Тя вдървено се изправи на крака.

— Много грозен номер беше — рече му. — Втори път няма да ти се оставя.

— Ще го запомня — отвърна той. — А сега да се махаме оттук.

Тя хвърли поглед към кораба в небето, кимна и се обърна. Лунна птица размърда огромното си тяло и бавно, на пръсти се помъкна след тях.

Щом той тръгна, Пол забави въртенето, изтегли въртящите се енергии и освободи заклинанието. Сега дърветата добре ги скриваха. Струваше им се, че са избягнали непосредствената опасност.

Пол седна под едно дърво и сплете ръце под брадичката си.

— Ами сега? — попита го най-накрая Нора.

— Чудя се дали ще мога да смъкна това нещо долу, както направих с онова, по-малкото, там, при пирамидата. Сега, след като съединих двете части, ми се вижда възможно.

— Май си струва да се опита.

— Ще изчакам, докато приближи. Разстоянието май е важен фактор.

Около четвърт час той наблюдаваше кораба, прикрепяйки една след друга сиви нишки с метален блясък към жезъла в ръката си. Най-накрая, когато корабът отново профуча край тях, усети, че е готов.

Издигна жезъла и се втрени нагоре през дупките сред клонака, сред листата; видя как нишките се обтягат, представи си, че ги чува как пеят, сякаш галени от някакъв космически вятър. Пръчицата в ръката му се затопли. Почувства как енергията изтича.

Известно време сякаш не ставаше нищо. После чува покашляне и трополене, последвано от неясно съскане. Два от роторите на кораба започнаха да се въртят по-бавно. Корабът се килна на една страна и тогава и третият пропелер замлъкна. Машината мигновено започна да се спуска надолу и Пол разбра, че по-скоро пилотът се опитва да избегне катастрофата, да не се блъсне в земята. Ставите на пръстите му побеляха. Той стисна още по-силно жезъла, изливайки все повече сила в заклинанието си. Откъм бързо губещия височина кораб отново се разнесоха тракащи и кашлящи звуци. Тънък фитил от пушек се издигна изпод обшивката в предния му край. Още два ротора спряха да се въртят и сега той бе само на петнадесет-двадесет метра от земята, близо до западния край на лабиринта.

Само миг по-късно се стовари почти непосредствено до него. Един люк в задната му част изхвърча. Отвътре изскочиха трима мъже, после — още един, кашляйки. Пол забеляза, че вътре се стрелкат пламъци, а някакви силуети ги удрят и се опитват да ги угасят. Свали жезъла и протегна ръка към Нора.

— Да се махаме оттук. Изгорих им няколко мотора. Няма да могат да ни последват.

Покатериха се на гърба на Лунна птица.

— *Сега! Бързай! Отведи ни далече оттук!*

— *Първо можем да ги довършим...*

— *Сега те са безпомощни. Нека се издигнем!*

Лунна птица се втурна, клатушкайки се, сред дърветата, пляскайки с крила. Щом изскочи на една поляна, се издигна над земята. Някъде отдясно се разнесе вик.

Пол забеляза тримата мъже, които бяха напуснали димящия кораб. Бяха коленичили и се прицелваха. От дулата изскочиха бели кълба дим; той веднага почувства изгаряща болка във врата и се килна върху рамото на Лунна птица. Чу как Нора изкрещя и усети как се вкопчи в ризата му, в колана му. Пред очите му закръжиха тъмни петна, но не изгуби веднага съзнание. До ушите му стигна далечно бумтене. Вратът му беше мокър.

— *Трябваше първо да ги довършим...* — му казваше Лунна птица.

Нора говореше, докато правеше нещо зад гърба му, но той не можеше да разбере какво.

После очите му се затвориха и всичко изчезна.

Когато светът се завърна, ръката ѝ се притискаше към врата му, придържайки студения компрес. Усети миризма на море. Почувства играещите мускули под люспите, върху които бе прилепил буза. Лунна птица миришеше малко на стара кожа, барут и лимонов сок — изведнъж осъзна той. Нещо в тази мисъл му се стори смешно и той се разкиска.

— Събуди ли се? — попита Нора.

— Да. Сериозно ли е?

— Изглежда, сякаш някой е допрял горещ ръжен до врата ти и го е задържал там.

— Точно така го и усещам. Какво си му сложила отгоре?

— Парцал. Накиснах го във вода.

— Благодаря. Помага.

— Знаеш ли някое лечебно заклинание?

— Май че не, но все ще измисля нещо. Първо обаче ми разкажи какво стана.

— Нещо те удари. Май излезе от онези, пушешките пръчки, които мъжете бяха насочили към нас.

— Да, точно така. Ами онзи трясък? Корабът им избухна ли?

— Не, на него имаше по-големи... неща като онези, с които ни сочеха мъжете. Обърнаха се към нас, после започнаха да пушат и да бумтят. Наоколо ни взеха да избухват някакви странни предмети. След това спряха.

Пол се понадигна и се огледа назад. Когато си въртеше главата, го болеше. Островът вече се губеше в далечината, очертанятията му се виждаха смътно като в мъгла. Погледна надолу, към морето и нагоре, към слънцето.

— *Лунна птицо, ти добре ли си?*

— *Да. Ами ти?*

— *Ще се оправя. Но ние май вървим по-скоро на северозапад, отколкото на югозапад. Но може и да греша. Ти си знаеш.*

— *Не грешиш.*

— *Дай да ти завържа компреса.*

— *Давай.*

— *Защо? Какво става?*

— *Онова място, на което сега искаш да отидеш... То е твърде далече оттук, на много дни път.*

— *Да, знам. Ето защо е важно да следваме начертанията от мене маршрут. Ще трябва да спираме за почивка на много острови.*

— *Не съвсем. Картите за мене имат по-малко значение от онова, което чувствам. Наскоро разбрах, че има по-пряк път.*

— *Как е възможно? Най-късото разстояние между две точки е... голяма част от околност.*

— *Ще ни отведе там по драконския начин.*

— *По драконския начин ли? Какво искаш да кажеш?*

— *И преди съм го правил. Между някои места съществуват специални пътища. Наричаме ги „дупки във въздуха“. Те се движат насам-натам — много бавно. Най-близката до мястото, закъдето си тръгнал сега, е насам.*

— *Дупки във въздуха ли? Как изглеждат?*

— *Хич не са удобни. Но пътя го знам.*

— *Всяко нещо, неудобно за един дракон, може да се окаже фатално за всеки друг...*

— *Носил съм баща ти през тях.*

— *Много по-бързо ли се минава оттам?*

— *Да.*

- *Добре. Давай! Колко е далече?*
- *До вечерта можем да стигнем.*
- *Има ли къде да спрем да се пооправим преди това?*
- *Да, цели няколко места.*
- *Бива.*

Слънцето висеше пред тях ниско и червено. Отдясно къдрава брегова линия затъмняваше хоризонта като груб удар с четка. Купове и ивици от розови и оранжеви облаци изпълваха небето отляво и отпред. Лунна птица се издигаше нагоре и вятърът ставаше все по-студен след всеки плясък на неговите крила. Пол се втренчи нагоре и разтърка очи — изведнъж зрението му се беше замъглило.

И си остана замъглено. Помръдна с глава — пак нищо, така си остана.

- *Лунна птицо?*
- *Да, приближаваме се. Още малко.*
- *Трябва ли да правим нещо специално?*
- *Вкопчете се здраво за мене. Внимавайте за багажа. Ако се пуснете, не мога да ви помогна.*

Бръчката в небето се бе разраснала и напомняше на Пол за невидимия щит, както го вижда онзи, когото прикрива. Бяха се издигнали още по-високо. Стигнаха нивото на бръчката и преминаха отвъд нея. Пол погледна надолу и видя, че е сребриста, блестяща и вдлъбната като локва живак. Далечното слънце хвърляше върху и бледи розови отблясъци. Щом се издигнаха над нея, тя придоби още повече плът.

- *Защо я отминахме?*
- *Трябва да се влезе откъм светлата ѝ страна.*
- *В това ли ще се гмурнем? — възкликна Нора.*
- *Да.*

Пол докосна врата си — болката не беше особено силна. Лечебното заклинание, което бе забъркал, май вече бе започнало да действа — или поне успокояваше болката. Нора стисна рамото му.

- *Готова съм.*

Той потупа ръката ѝ. Лунна птица застана над кръга и започна да забавя ход.

— Дръж се!

Започнаха да падат. Лунна птица отново запляска с криле. Падаха все по-бързо.

— Не е твърде... — рече си Пол неубедително, докато лъскавото нещо се разрастваше пред тях.

Изведнъж преминаха през него и вече нямаше ни горе, ни долу — имаше само напред. Ляво и дясно не стояха на местата си, а се виеха около пронизана от светлина вихрушка; все по-силно надигащ се писък прониза ушите им. Пол прехапа устна и се прилепи към врата на Лунна птица. Нора го бе прегърнала толкова силно, че го болеше. Опита се да затвори очи, но това влошаваше нещата — така му се зави свят, че едва издържаше. Далече-далече напред сякаш проблясваше светлина. Стомахът му се сви и каквото излезе от него, бе милостиво пометено назад. Лунна птица започна да бълва пламъци, които полетяха около тях като блестящи копия. Воят почти бе преминал в ултразвук. Взреше ли се по-задълго в светлинните петна, те сякаш се превръщаха в гротескни лица със зейнали уста. Единственото неподвижно светлинно петно си беше все така далече.

— *Всичките ли кратки пътища са такива?* — попита Пол.

— *Не, имахме късмет* — отвърна Лунна птица. — *Има и гадни.*

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очите го боляха, а раменете му бяха изтръпнали от дългия полет.

Миша ръкавичка заобиколи прекатурената каменна постройка, не забеляза следи от други посетители и се приготви да се приземи наблизко. Ръцете му обаче рязко подскочиха, завъртяха кормилото и корабът зави над джунглата и увисна над една поляна. Той сниши кораба за приземяване и въздъхна по своя воля, но щом се опита да издекламира някои подобрани изрази от невероятната си колекция ругатни, откри, че собственият му език изобщо не му се подчинява.

— *Можете поне да ме оставите да си почина* — обърна се той мислено към невидимите си манипулатори. — *Каквото и да искате от мене, ще ви го свърша по-добре, ако не съм капнал от умора.*

— *Извинявай за неудобствата* — свързаха се те с него за първи път насам от съня му в планината Анвил. За миг започна да вижда двойно — сякаш върху пейзажа пред него за секунда се наложи образът на мъждукаща свещ, около която мърдаха тъмни сенки. — *Ама няма как. През нощта усня да задминеш останалите кораби. Зададохме ти друг курс, а и твоят кораб е по-бърз. Но не си ги изпреварил кой знае колко. Няма време за почивка. Извади широкия плосък нож от ножницата на вратата! Излез навън! Насечи клони и напрат! Скрив кораба!*

Почувства се свободен — свободен да се подчини. Не се подчини.

— Ама...

Отново му задърпаха конците. Усети, че става, отваря люка, взема ножа в ръка. На следващите си въпроси не получи никакъв отговор.

Растенията с огромни листа се сечаха много лесно. Не му отне кой знае колко време да скрие малкия кораб. После отвори едно отделение отзад, демонтира го, почисти го и постави допълнителните кубове гориво в съответните камери. Мисълта за това го бе разтревожила отпреди. Нямаше как слънчевите конвертори да свършат

цялата работа при завръщането, дори и ръцете му — не по негова воля — да не бяха покрили техните панели с листа.

Щом свърши, постоя известно време неподвижен; вдишваше топлия влажен въздух, вслушваше се в утринните крясъци на яркоцветните папагали и се чудеше дали пък няма да му позволят кратка почивка. Но тъкмо си го помисли и краката му се размърдаха и го понесоха в посока, която предполагаше, че води към каменната постройка с гротескните барелефи. Докато вървеше, размахваше ножа и разчистваше пътя. Само след няколко крачки вече бе потънал в пот. Около него бръмчаха насекоми, а най-подлудяващо от всичко беше, че не можеше да ги разгони.

Най-накрая залитайки стигна до поляната, сред която се извисяваше стъпаловидното здание. От покритите му с лози стени се подаваха каменни зверове и се хилеха насреща му.

— *Трябва да си почина* — примоли се той. — *На сянка. Моля ви!*

— *Няма никакво време!* — дойде отговорът и видението отново проблесна пред очите му. — *Трябва да заобиколиш сградата и да влезеш.*

Усети, че пак се раздвижва. Искаше му се да изкрещи, но все още беше лишен от дар слово. Вървеше все по-бързо и по-бързо, едва забелязваше къде стъпва, ала кой знае как не се спъна.

Отново го спряха пред обраслия с бурени и обвит с лози вход. После ножът се стрелна напред и той започна да го разчиства.

Едва когато се приближи до едно широко стълбище, забави ход и най-сетне спря и огледа сцената под и пред себе си. Сумрачна светлина влизаше през една неравна дупка в покрива, където няколко каменни блока се бяха откъртили — вероятно вследствие на някакво земетресение...

В дъното на стаята под него имаше ниска каменна стена. Зад нея се простираше мракът на кладенец. Отпред стоеше умален модел на самата стъпаловидна сграда — съвсем точно копие с каменни статуйки и барелефи. Върху него, в разпадаща се оранжева кошница, лежеше тесен цилиндър, дълъг около педя и половина. Излъчваше бледа зеленикава светлина. Миша ръкавичка се възползва от временната почивка, за да вдиша дълбоко влажния въздух и да се наслади на прохладата...

— *Това, крадецо, е нещото, което трябва да откраднеш!*

И пак онази свещ. И пак заповед.

— *Цилиндърът?*

— *Да.*

— *Защо си правите труда да ми го казвате? Вие дърпате конците...*

— *Вече не. Сега ще те освободим. Що се отнася до тези работи, вродената ти хитрост и рефлексите ти надминават всичко, което ние можем да те накараме да извършиш.*

Изведнъж той вече беше свободен. Избърса чело, поотупа дрехите си и падна на колене. Дишаше тежко. Рефлексът му го накара да замълчи — щом щеше да върши работа... Мислено отпрати най-належащия въпрос:

— *Защо е толкова трудно да изкачиш тези стъпала, да прекосиш, стаята и да вземеш онзи цилиндър? Кой ще ми попречи?*

— *Звярът, който живее в кладенеца.*

— *Кой е той? Какво може да ми направи?*

— *Ако забележи присъствието ти, ще се надигне и ще се опита да предотврати кражбата. Той е огромен пернат змей.*

Миша ръкавичка затрепери. Уви ножа в наметалото си и внимателно го постави на каменния под. Покри лице с ръце, разтри очи, потърка чело.

— *Това изобщо не е честно! Работя само когато съм в отлична форма, а не когато съм полумъртъв от умора!*

— *Този път няма друг начин.*

— *Мътните да ви вземат!*

— *Губим време. Ще го направиш ли?*

— *Имам ли наистина избор? Ако съществува справедливост...*

— *Тогава започвай!*

Миша ръкавичка отпусна ръце и се изправи. Приседна на стъпалото и оправи ботушите си. Прокара пръсти през косата си, избърса длан в панталоните и взе ножа. Изправи се.

Метна се безшумно към лявата страна на стълбището. Обърна се настрани и започна да се спуска по стъпалата — бавно и без да издава нито звук.

Щом слезе долу, застана напълно неподвижен и се послуша. Да не би това леко, почти недоловимо шумолене да идваше от кладенеца? Да. Ето го пак; сега спря. По-добре ли ще е да се метне напред, да

грабне цилиндъра и да побегне? Колко ли голям беше този змей, колко ли беше бърз?

Не дойдоха никакви отговори и той реши, че и неговите догадки не са по-лоши от тези на мъчителите му. Направи крачка напред и отново спря. Тишина. Направи втора крачка. Да, онова нещо съвсем определено сияеше. Сигурно точно това търсеше Пол и нямаше време да стигне дотук. Защо не? Приближаващите кораби на Марк? Вероятно. И докъде ли щеше да стигне Миша ръкавичка, дори и да успееше да офейка с плячката? Дали седемте фигурки си бяха наумили нещо за него? Или най-накрая щеше да е съвсем свободен да прави каквото си иска?

Още една стъпка... Нищо... Още две, бързи...

Шумолене — сякаш люспи се търкат о камък...

Успя да потисне треперенето и пристъпи напред върху купчинка отломки. Шумоленето продължи — сякаш нещо огромно и навито бе започнало да се развива.

— *Гранатата! Метни една в кладенеца! Просни се по очи! Прикрий главата си!*

Направи каквото му беше наредено. Ръката му хвана гранатата, после тя полетя във въздуха. Метна се зад пиедестала и успя да съзре огромната, ярка, увенчана с корона от пера глава, която се надигаше над niskия зид, огромните немигащи очи, тъмни като ями, обърнати към него, зеления израстък между тях като блестящ смарагд. След това взрив разтърси сградата.

Огромен каменен блок падна от тавана в левия ъгъл на стълбището; последва го водопад от чакъл и пръст, частици прах затанцуваха в светлинните лъчи. Оранжевата кошница се катурна и жезълът се изтърколи от нея. Удари се о последното стъпало на малката пирамида, отскочи и се търкулна точно до лакътя на Миша ръкавичка.

— *Успя! Грабвай го и бягай!*

Той се огледа, забеляза го, грабна го и се изправи на крака.

— *Късно е!* — отвърна той, стиснал жезъла в лявата си ръка, а ножа — в дясната. — *Не е мъртъв!*

Избухналото съскане заглуши последното трополене на падащи камъни. Главата с корона от оранжеви, червени и розови пера се

клатушкеше като замаяна, но твърдо напредваше към него — твърде бързо, че да може да избяга.

— *Цели се в скъпоценния камък между очите!*

Той са дръпна назад, издигна ножа. Знаеше, че има само един-единствен шанс.

Змеят се хвърли срещу него.

И той направи същото.

* * *

Те експлодираха на зазоряване — гадеше им се, в ушите им звънтеше, пулсът им биеше учестено. Пол се наведе напред и погледна надолу към плажовете, заобикалящи обилната тропическа растителност.

— *Слизай долу, Лунна птицо! Едвам се държим!*

Лунна птица се запуска бавно.

— *На плажа ли да кацна?*

— *Да. Искам да се изкъпя, да ям, да се поразкърша.*

— Пол, аз не мога...

— Знам. И аз не мога. Изчакай само минутка.

Лунна птица внимателно се приземи. Те се плъзнаха надолу и се проснаха неподвижни на пясъка. След малко Пол протегна ръка и погали Нора по косата.

— Добре се справи...

— *И тебе си те биваше* — потупа Лунна птица по врата. — *Хубаво шоу.*

— Къде сме? — попита Нора.

— *Колко път остана?*

— *Ще стигнем там, преди да се е издигнало слънцето.*

— *Добре. До обяд ще стигнем* — обърна се той към Нора.

След малко се съблякоха и се изкъпаха в океана. После почистиха дрехите си, докато Лунна птица преследваше и ядеше дребни животинки, които квичаха сред дърветата. Тяхната закуска беше много по-тиха, докато гледаха сгрените от слънцето вълни и пламтящите облаци.

— Как ми се иска ужасно дълго да спя! — каза тя най-сетне.

— Доста работа ни се отвори напоследък.

— Когато всичко свърши, какво смяташ да правиш?

— Ако съм жив — отвърна той, — ще ми се да изчета останалите книги в библиотеката на баща ми.

— И после какво ще правиш с цялото натрупано знание?

— Гледам на това като на край, не като на средство. Не знам какво ще правя после. О, иска ми се да възстановя Рондовал, разбира се, независимо дали ще остана там, или ще замина.

— Ще заминеш ли? Къде?

— Не знам. Но веднъж вървах по златен път, който водеше към какви ли не чудновати места. Може пък някой ден пак да тръгна по него и... да видя какво ще стане...

— А ако тръгнеш, ще се върнеш ли?

— Мисля, че съм длъжен. Възприемам твоята земя като дом повече от всички места, където съм живял някога.

— Хубаво ще е да направиш такъв избор...

— Ако остана жив — повтори той.

Когато Лунна птица се завърна, те се протегнаха, изтупаха дрехите си от пясъка и се качиха на гърба му, хванати за ръце. Слънцето беше изгряло и джунглата изглеждаше по-зелена. Издигнаха се отново и не след дълго Лунна птица вече се носеше на юг.

Беше почти пладне, когато съзряха стъпаловидната пирамида, приближиха я и започнаха да кръжат над нея.

— *Може би сме закъснели* — установи Лунна птица.

— *Какво искаш да кажеш?*

— *Сред дърветата има кораби като онзи, който ти разруши.*

— *Не ги виждам.*

— *Усещам топлината им.*

— *Колко са?*

— *Преброих шест.*

— *Чудя се откога ли са тук? Може да е засада.*

— *Сигурно. Какво да правя?*

— *Трябва да взема това парче...*

Експлозия разтърси пирамидата.

— *Какво...* — обади се Нора.

— *Сниши се и премини бързо над сградата. Искам да огледам по-добре.*

Лунна птица описа кръг и започна да се снишава. Пол се вгледа в джунглата — все още не можеше да види корабите, за които му говореше драконът. Щом слязоха още по-ниско, обърна очи към пирамидата. По страните ѝ се плъзгаха буци пръст, на едно място се бе отворила дупка. Над сградата като дим се издигна облак прах.

— Богове! — викът на Нора се извиси над вятъра. — Какво става?

От един отвор в отсрещната стена на пирамидата току-що бе изскочил дребен човек в черни дрехи и бе хукнал да бяга. Мигове покъсно след него се стрелна огромна перната глава. Издигна се, поклащайки се, езикът ѝ блестеше като кървав огън. Тялото се изнизваше толкова бързо, че главата сякаш всеки миг щеше да се стовари върху човека.

— *Лунна птицо! Спри! Върни се! Нефритената нишка... Жезълът е у онзи!*

Лунна птица вече забавяше полет и започна да се извъръща. Тялото му ставаше все по-топло.

— *Змеят от кладенеца! Винаги съм искал да го срещна... Скачайте от гърба ми и тичайте веднага щом го нападна! Вземете и онова, което искате да запазите.*

— *Да нападаш? Не! Недей!*

— *Трябва! От векове го чакам! А и това е единственият начин да спася и човека, и твоя жезъл!*

Пол го заудря с юмруци, но Лунна птица май изобщо не го усещаше.

— Бъди готова да скочиш и да бягаш! — извика той на Нора, окачи на рамото си калъфа с китарата и сграбчи кошницата с бутилките вода.

Змеят чу вика и изви глава нагоре. След миг Лунна птица се стовари върху гърба му. Пол се плъзна на земята и хукна да бяга. Зад него се надигна кански рев и съскане. Усети, че го облива топла вълна. Видя как тялото на гигантския змей се извира към него. Отскочи и се огледа за Нора. Тя не се виждаше никъде. Но дребничкият човек с жезъла се бе спънал и тъкмо се изправяше. Двамата се забелязаха в един и същи миг и Пол позна Миша ръкавичка.

— Нора! — изкрещя той. — Виждаш ли я някъде?

Миша ръкавичка махна към дърветата от другата страна на люспестия вихър. Нора очевидно бе скочила или бе отхвърлена в противоположната посока. Той се затича, заобиколи Миша ръкавичка, после и мястото, където Лунна птица, увит от шарена спирала, бе започнал да изплюва течност върху виещия се свой противник. Избухна пламък. Пол побягна и усети миризмата на горяща перушина. Почти в същия миг съзря Нора, обкръжена от голяма група ниски, набити мъже — приличаха на онези, които бе видял в планината Анвил. Неколцина от тях лежаха неподвижно сред тревата, а лявото рамо на Нора беше окървавено. Видя, че я обвиват черни жици. После я заблъскаха към дърветата.

В този миг борещите се влечуги се търколиха към тях и те побягнаха.

Събраха се заедно сред високата растителност на изток. Пухтяха, облеgnати на увитите от лози и обрасли с лишей дървета.

— Бързо! — Пол протегна ръка. — Дай ми жезъла! Трябва ми!

Миша ръкавичка му го подаде — тънко, дълго парче. По него имаше облаци, луна, звезди, а над тях — небесен дворец. Над високите му кули кръжаха ангелски духове. Докато се опитваше да го постави на мястото му — в края на другите две парчета, Пол на два пъти го изпусна. Най-накрая успя.

Чувството за сила, което го обля в този момент, беше огромно. Ръцете му станаха уверени, зави му се свят. Той се изправи.

— Трябва да ги проследим заради нея — обърна се той отново с лице към мястото, откъдето идваше грохот и рев. Посочи наляво. — Ако се върнем на поляната и сме по-далече от битката, можем по-бързо да претърсим джунглата.

Миша ръкавичка кимна и вдигна ръка.

— Не мисля, че ще успеем, но според мене, тя засега е в безопасност.

— Какво искаш да кажеш?

— Доста добре ги познавам тези джуджета. Ако не бяха получили заповед да не я убиват, досега щеше да е мъртва. Дошли са тук с летящите си кораби и без съмнение ще я отведат на един от тях. Сигурно вече са се добрали до някой.

— А аз си мислех, че са дошли заради мене... Или за последното парче от жезъла...

— Да, но сега, след като то е у тебе, те по-скоро биха те отбягвали. Тя сигурно е била втората им цел — по всяка вероятност Марк я е взел за заложница.

— Какво искаш да кажеш с това „по всяка вероятност“?

— Ами нали знаеш — и Марк я харесва...

— Знам, знам — отвърна Пол. — Давай да се махаме.

Вдигна жезъла, от него изскочи ослепителна бяла светкавица и проряза път сред джунглата. Той веднага тръгна напред.

Когато стигнаха до полянката, видяха, че Лунна птица и пернатият змей, оплетени един в друг, неподвижни, се бяха притиснали към стената на пирамидата. Змеят все още беше увит на спирала около дракона, захапал лявото му рамо, а зъбите на Лунна птица се бяха впили в гърба на змея.

Щом двамата мъже се обърнаха и тръгнаха наляво, влечугите изведнъж се размърдаха и земята се разтресе. Опърленият змей се просна на земята, а Лунна птица, освободил крилете си, се издигна във въздуха. Извиващият се негов противник все още беше впил зъби в рамото му. Пол се извърна и вдигна жезъла.

— *Не!* — думата трепна по зелената нишка, която изведнъж се протегна между Лунна птица и него. — *Това си е само между нас! Стой настрана!*

Без да спира, Пол продължи да върви към мястото, където бяха натикали Нора в джунглата. Миша ръкавичка го следваше по петите. Разнесе се нов рев. Не след дълго завопя на изгорена плът. Пол не се обърна назад.

Стигнаха мястото, където труповете лежаха сред почервенялата трева. От единия стърчеше ножът на Нора. Сега, когато бяха далече от борещите се чудовища, други шумове стигнаха до ушите им — иззад дърветата се носеше механично жужене.

Тъмна сянка са издигна във въздуха на юг от тях. Почти веднага я последваха още две.

— *Не!* — извика Пол и вдигна жезъла.

Миша ръкавичка се вкопчи в ръката му и я дръпна надолу.

— Ако ги свалиш, ще я убиеш! — кресна му той. — Освен това, как ще разбереш точно в коя машина е тя? Не можеш да си позволиш да свалиш нито един кораб!

Пол прегърби рамене. Още два кораба се издигнаха във въздуха.

— Разбира се — той отпусна ръка. — Разбира се...

Обърна се и погледна Миша ръкавичка.

— Благодаря ти — рече той. — А сега трябва да я последвам. Трябва да направя онова, което Марк иска от мене — да доведе нещата до краен сблъсък. Той не знае какво аз мога да изправа срещу него, но трябва да го разбере, преди да поведе битка срещу мене. И сега ще го научи. Ще се върна там и ще разпердушиня планината Анвил, стига Лунна птица да може още да лети...

— Аз имам кораб — обади се Миша ръкавичка. — Свих кораба на Марк. Мога да го управлявам. Ще ти покажа.

Хвана Пол за ръка.

Когато отново минаха край пирамидата, битката все още продължаваше и никой от двамата участници в нея не показваше признаци на отпадане. По овъглената земя бяха изровени огромни бразди и ями; навсякъде беше разплискана гъста кръв със сладък мирис; и двамата — и драконът, и змеят — бяха подгизнали от кръв. Така се бяха оплели, че Пол изобщо не можеше да разбере кой колко е пострадал, да не говорим за това да помогне на Лунна птица с жезъла.

Призова нишката, по която преди това му бе говорил драконът.

— *Сега трябва да се върна в Рондовал и да се подготвя за битка* — заговори му той. — *Марк отвлече Нора. Миша ръкавичка може да ме откара там с неговия кораб. Не мога да изчакам изхода от вашата битка.*

— *Върви! Когато битката свърши, аз ще се върна.*

Драконът и змеят мигом започнаха отново да се мятат. Змеят — половината му пера бяха изтръгнати — яростно засъска. Пламъци разцъфнаха край него, по него. Пол и Миша ръкавичка притичаха покрай тях. Тъкмо в този момент той успя да се увие около шията на Лунна птица, ала ноктите на дракона разкъсваха тялото му.

— Кажи му да удря по зеления скъпоценен камък на главата му — обади се Миша ръкавичка. — Когато аз го ударих там, се зашемети за малко.

— *Удряй по скъпоценния камък на главата му* — веднага предаде Пол, но не получи отговор.

Не след дълго намериха пътеката, която Миша ръкавичка бе изсякъл сред шубраците.

— Оттук — рече крадецът. — Скрил съм го недалече оттук. Но... Пол, твърде съм изморен, за да го карам по целия обратен път. Ще заспя и ще убия и двама ни.

— Само го вдигни във въздуха — отвърна Пол. — Аз ще гледам и ще те питам кое как става. Ако се наложи, ще се сменяме.

— И ти ми изглеждаш доста изморен.

— И съм. Но няма да се влачим толкова дълго, колкото си мислиш.

Излязоха на една полянка. Миша ръкавичка спря, посочи една зелена купчина и взе да разчиства папратите.

— Какво искаш да кажеш? Минал съм го този път току-що!

Пол започна да му помага.

— На тебе няма да ти хареса — рече той, — но знам един по-кратък път...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк вървеше между стройните редици от плосколики машини. Огромните им метални очи се въртяха, спираха, обръщаха се, отново се завъртаха — безспирно, тихо, наляво. Отдясно редица от мъже и жени, седнали пред светещи екрани, нахвърляха скици върху тях с електронни моливи. Килимът беше мек, гъвкав — струваше му се, че подът под него не съществува. Блещукащите тръби отгоре излъчваха мека светлина. Когато премина покрай абстрактната рисунка на стената вдясно, тя се промени. Мека, безхарактерна музика изпълни помещението...

Щом стигна до огромния прозорец, който гледаше към града, той спря. Далече долу по улиците преминаваха безброй коли. По далечната река плаваха лодки, а в небето се стрелкаха самолети. Навсякъде се извисяваха небостъргачи и всичко беше чисто, лъскаво и гладко като частите на добре поддържана машина. Докато се любуваше на силата и великолепието на този пейзаж, топлина изпълни гърдите му. Пръстите напипаха едно лостче, прозорецът се вдигна и той се наведе напред, за да изпие до дъно усещанията, които излъчваше градът...

Една тежка ръка падна върху рамото му. Той се обърна към високия, набит мъж, застанал до него усмихнат, с питие в ръка. Лицето му беше червендалесто като тухла, червената му коса бе прошарена тук-таме с бели нишки и през нея прозираше червеното му теме...

— Да, Марк, гледай го, възхищавай му се — рече той и посочи с чашата. — Един ден всичко това ще е твое...

Отново се обърна и се загледа през прозореца. Леко се бе отдръпнал от аурата на сила, която обкръжаваше по-едрия. Нещо от лявата страна на лицето му изтрака върху рамката на прозореца. Той вдигна ръка да пипне мястото и откри огромна подутина над лявото си око. Веднага си спомни, че тя си и беше там. Пак се извърна и обзет от нещо като срам, протегна ръка и я докосна отново...

... Зрението му стана двойно. Сега зад прозореца имаше два разделени пейзажа. Половината град все още беше ярък и примамлив.

Другата половина бе сива и мрачна, въздухът бе изпълнен с пепел и с жълтеникавите пипала на мъглата. Нестройни стържещи шумове като от търкане на някакви тежки машини, придружени от вълна зловонни миризми, дразнеха слуха му. По сградите се бяха полепили влажни, болнави цветни петна. Реката беше кална. Комините на корабите бълваха мръсотия във въздуха...

Отдръпна се назад, отново се обърна към едрия мъж и откри, че и той се е удвоил. Човекът отдясно не се бе променил. Този отляво беше още по-червен, лицето му бе отчасти скрито в сянката, очите му проблясваха със зли пламъчета.

— Какво има, синко? — питаше той.

Марк не можеше да произнесе и дума. Извърна се леко към прозореца и махна с ръка — и откри, че пейзажът вече не беше раздвоен. Лявата страна бе заела цялото му зрително поле. В този миг и образът на баща му се обедини — остана само по-тъмният...

Докато ръкомахаше като луд, Марк се опита да му обясни какво е станало. Изведнъж над хоризонта се появи дракона и започна да се приближава към тях. Яздеше го Пол...

— Ох, той ли? — обади се тъмната фигура до него. — Големи неприятности създава този човек. Отдавна да съм го унищожил. Идва да те разгроми. Дръж се...

Марк гледаше как фигурата става все по-голяма и най-накрая безшумно се връзва в стената и се насочва към него. Някъде отстрани се чу почукване, което ставаше все по-силно. Всичко около него започна да се разпада и той полетя надолу...

Изправи се в леглото си, потънал в пот. Чукането продължаваше. Стана и светна лампата, въпреки че лявото му око виждаше всичко ясно. Уви халата около раменете си, приближи се до вратата и я отвори. Дребосъкът се дръпна назад и му протегна някакъв лист.

— Помолихте да ви донесем това веднага щом дойде, сър. Той го погледна и го пусна.

— Значи, хванали сме Нора, а Пол е успял да се измъкне с жезъла...

— Да, сър. Вече летят насам с нея.

— Добре. Предупредете силите в Рондовал, че може да е тръгнал натам — той се вгледа в нощта, покрай новия си кораб. — По-добре да проверя доколко сме мобилизирани. Връщай се на поста си.

— Да, сър.

Когато се облече, вдигна снимката от нощната си масичка и дълго се визира в нея.

— Ще видим кой ще падне.

* * *

Когато наближиха Рондовал, караше Миша ръкавичка.

— Изобщо не проумявам как можеш да изглеждаш така отпочинал — отбеляза той — след толкова кратка дрямка. И аз подремнах, но не ми помогна много след този твой къс път, мътните да го вземат...

Огледа разхвърляната кабина и набърчи нос.

— Май извличам някаква енергия от жезъла — обясни Пол. — Все едно, че имам допълнителен бял дроб или сърце, или и двете. И...

Над бойниците се издигна облак дим.

— Това пък какво е? — попита Миша ръкавичка.

Появиха се още два.

— Много ми прилича на стрелба. Дръпни се надалече. Не ми се ще да... — корабът се разтресе — ... да рискувам — довърши Пол, стегна се и стисна жезъла в десницата си.

Миг по-късно те вече падаха надолу. Кабината се изпълваше с дим.

— Изпуснахме ли го от контрол? — изкрещя Пол.

— Не съвсем — отвърна Миша ръкавичка, — но не мога да го издигна! Ще се опитам поне да не се разбием в скалите! Може би сред онези дървета ей там... Не можеш ли да направиш нещо?

— Не знам.

Пол вдигна жезъла и притегли нишките през стените. Отново му се стори, че седи в центъра на огромна триизмерна паяжина. Всички нишки започнаха да пулсират в такт с туптенето на китката му, което все повече се засилваше. Корабът като че ли забави падането си.

— Ще отминем скалите! — викна Миша ръкавичка.

Пот изби по челото на Пол. Бръчките между очите му станаха по-дълбоки.

— Ще се разбием!

Последен изблик на сила изтече от жезъла по нишките. После пред тях се изправиха върховете на дърветата; връзаха се в клоните и започнаха да ги трошат. Натъкнаха се на клон, който не поддаде и подскочиха нагоре. Обшивката на кораба под тях се разкъса, но те изобщо не забелязаха.

Когато Пол се събуди, ръцете му бяха вързани зад гърба. В главата му кънтеше; веднага я изпълни споменът за всичко, което бе станало току-що и той не отвори очи. Чуваше гласове, миришеше му на коне. Последва тропот на отдалечаващи се копита. Ако онзи, който ги бе свалил, бе дошъл тук на кон от замъка, фактът, че не са ги убили веднага, като че предполагаше някакъв шанс. Пробва ремъците — бяха много здрави. Зачуди се от колко ли време е в безсъзнание и дали Миша ръкавичка е оцелял след катастрофата. Ами жезълът... Къде беше жезълът?

Едва-едва откряна клепачи и бавно заизвъръща глава. Потръпна — съвсем леко, но това беше достатъчно. Изобщо не беше очаквал да види кентавър.

— А-ха! Събудил си се! — извика получовекът-полукон, който очевидно го наблюдаваше.

Човешкият торс с добре развити мускули се извисяваше над дорестото конско тяло. Дългата черна коса беше прибрана — откриваше тъмнооко, мъжествено лице с тежки черти — и беше завързана на тила в прическа, която — Пол едва не се изкикоти — някога познаваше като конска опашка.

— Буден съм — призна си той и се опита да седне.

Успя да го направи на втория път. Забеляза лежащия наблизо все още в безсъзнание Миша ръкавичка — на около четири метра от тях, под едно голямо дърво. Калъфът с китарата му, на пръв поглед невредим, беше облегал на ствола на дървото. Навсякъде бяха пръснати отломки от катастрофата, а когато погледна нагоре, видя и кораба — висеше сред клоните като гигантски смачкан плод.

— Защо сте ни вързали? Нищо не сме ви направили! — заговори той.

— Ха! — изсумтя кентавърът и подрипна. — Вие убийството за нищо ли го имате?

— В този случай да — отвърна Пол, — защото и представа си нямам за какво ми говориш.

Кентавърът се приближи — като че ли се готвеше да го удари. Пол видя, че зад него Миша ръкавичка се размърда. Май наоколо нямаше други кентаври, макар че цялата земя беше покрита със следи от копита.

— Не е ли възможно да сте сбъркали? — продължи Пол. — Не съм чувал за никаква смърт насам... Освен ако някое парче от нашия кораб не е паднало върху някого...

— Лъжец! — кресна кентавърът, наведе се напред и се вторачи свирепо в очите му. — Дойдохте тук с вашите кораби, убихте мои хора! — той посочи разбития кораб сред клоните. — Дори отвлякохте един от тях! Отричаш ли го?

Копитата се стрелкаха и танцуваха в твърде опасна близост до него. Пол поклати глава.

— Да, отричам — той също се взря в очите на кентавъра. — Но бих искал да узная повече за онова, което е станало, щом мене ме обвиняват за това.

Кентавърът се обърна, отскочи и изрита кал в лицето му. Пол пак поклати глава — беше започнала да го боли още повече — и автоматично повика лечебните нишки да се увият около нея, както бе направил с раната на врата. Те се прилепиха към челото му и донякъде уталожиха болката. После се сети за китката, но тя бе отчасти изтръпнала от натиска на ремъка. Почуди се дали би могъл да подрежда нишките в по-сложни фигури, без да вижда какво точно прави или съществува и друг начин да се справи с онзи, който го беше пленил.

— Другите отидоха да доведат воин, който да реши какво да правим с вас — рече кентавърът. — Тя може би ще поиска да говори за тези неща. Аз не желая. Няма да се забавят много. Мисля, че вече ги чувам да се приближават.

Пол се заслуша, ала не чу нищо. До него кацна една пурпурна нишка. Далечният ѝ край минаваше над рамото на кентавъра. Нареди ѝ да се прилепи към пръстите му. Тя мина край него и почти веднага усети боцкане в лявата си ръка. Пръстите му се огънаха. Завладя го познатото чувство за сила.

— Погледни ме — каза той.

Кентавърът се извърна.

— Какво искаш?

Пол срещна погледа му. Усети как силата се раздвижва в лявата му ръка.

— Толкова си изморен, че почти заспиваш прав — каза той. — Сега вече спиш, но не си прави труда да си затваряш очите. Чуваш само моя глас.

Погледът на кентавъра стана отнесен. Дишането му се забави. Започна да се клати.

— Но когато ти кажа, можеш да се движиш наоколо, все едно, че си буден. Ръцете ми са вързани по погрешка. Ела тук и ги освободи.

Изправи се на крака и се обърна. Кентавърът се приближи отзад и започна да развързва възлите. Пол си спомни, че бе забелязал у кентавъра нож.

— Срежи ремъците! — заповяда той, — Бързо!

Миг по-късно вече разтриваше китките си.

— Дай ми ножа си!

Взе го, приближи се до лежащия под дървото Миша ръкавичка и го огледа.

— Ранен ли си?

— Навсякъде ме боли. Но преди катастрофата се чувствах точно по същия начин. Според мене, няма нищо счупено.

Миша ръкавичка се изправи и се обърна, вдигнал ръце. Пол разряза ремъците.

— Сигурно тези в замъка са хора на Марк. Никой друг няма такива оръжия... Ох, ох!

До ушите им достигна тропотът на копита.

— Ще бягаме ли? — попита Миша ръкавичка.

— Не. Много е късно. Ще ни хванат. Ще изчакаме тук и ще видим какво ще стане.

Пол затъкна ножа в колана си и се обърна с лице към гората. Изпрати мислена заповед на кентавъра и той се дръпна вдясно.

Не след дълго се появиха силуети — четири мъжки кентавъра, водени от една по-стара женска. Тя спря на около десет метра от Пол и го огледа.

— Казаха ми, че си вързан.

— Бях.

Тя пристъпи напред. Пол трепна — забелязал беше, че държи жезъла му. Тя го вдигна и го насочи към него. Видя как към него полита сноп нишки. Издаде мислена заповед и кентавърът, който бе подчинил, застана помежду им. Но към него заприихдаха нови заклинания и той също събра свой сноп нишки.

Очите на женския кентавър се разшириха.

— Какво си му направил?

— Върни ми жезъла и ще поговорим!

С ъгълчето на окоето си Пол забеляза, че Миша ръкавичка отстъпва встрани.

— Откъде го имаш? — попита тя.

— Възстанових го парче по парче от върховете на Триъгълника на Инт.

— Само магьосник е способен на това.

— Забелязала си.

— И аз имам известни познания в Изкуството, макар че само средната част на този жезъл ми откликва. Моята магия е магията на Земята — тя посочи нагоре. — Защо тогава пътуваш с онова нещо?

— Драконът ми беше зает. Този кораб откраднах от моя враг, Марк Мараксон, който има много такива на мястото, където живее — на върха на планината Анвил. Може би сте виждали в небето неговите черни птици, които не са от плът.

— Знам кой е той; и птиците съм виждала. Няколко от моите хора бяха убити, други — ранени от хора, които долетяха тук в кораби като твоя, но по-големи.

Нишките се събраха в ръцете му и Пол усети как силата пулсира в китката му. И все пак, не му се щеше да застава срещу някого, който може да използва дори и само средната част на жезъла.

— Дребосъци, осмелявам се да кажа — отвърна той, — защото такава е расата, която му служи. Аз нито някога съм причинявал зло на кентавър, нито имам такова желание. Ако сега ме принудиш да се бия, ще ми е за първи път.

— Сунфа, ела тук — рече тя.

Един по-дребен мъжкар от онези отзад се размърда и пристъпи към нея. Дълбока рана прекосяваше лявото му рамо, няколко зъба му бяха избити. — Беше ли някой от тези мъже сред онези, които са ви нападнали онзи ден?

Той поклати глава.

— Не, Стел. Нито единият, нито другият.

Тя рязко вирна брадичка.

— Сега знаеш името ми... Така че знай също и това, че аз бях във войската, която връхлетя върху Рондовал в онзи ден, когато този жезъл бе изтръгнат от ръцете на Дет Морсън!

Пол вдигна десница. Ръкавът му се запретна и драконовият белег се разкри.

— Аз съм Пол Детсон — каза той. — Чувал съм историите за баща си. Но още като дете съм бил отведен от тази земя. Отгледаха ме на друго място. Никога не съм познавал баща си. Що се отнася до мене, миналото е мъртво. Съвсем неотдавна се завърнах тук. Този жезъл ми е нужен, за да вдигна силите на Рондовал срещу тези от планината Анвил. Ще ми го върнеш ли?

— Тази вест в много отношения е дори още по-тревожна от онова, което мислехме за тебе — отвърна тя. — За момента е добре, че нашият враг е и твой. Но да видим отново ордите, спящи под Рондовал, да се надигат... Тази мисъл ни плаши, особено онези от нас, които са били живи и по времето на баща ти. Така че ми кажи: какво ми предлагаш да правим, след като свърши битката?

Пол се разсмя.

— Ти вече си решила, че аз ще победя и ще остана жив. Е, добре... По-голямата част от моята войска ще приспя отново. Бих искал да бъда оставен на мира и да продължа да чета и да се уча. Бих бил щастлив да върна услугата и да оставя всички, живеещи в съседство, да правят каквото си искат. След известно време сигурно ще тръгна на път, знам ли... Тъмните страни на Изкуството не ме привличат. Нямам никакво желание да покорявам каквото и да било, а пък от идеята да управлявам когото и да било, да ти кажа, ми дреме на задника.

— Похвални намерения — рече тя. — И на мене много ми се иска да ти вярвам. Всъщност, много е вероятно да казваш истината. Но дори и да приемем, че е така, хората се променят... Много бих искала да те видя как се справяш с хората, които си мислят, че могат да излизат на лов за кентаври, когато им щукне. Но бих искала и да ми гарантираш по някакъв начин, че това няма да ти хрумне някой ден и на тебе.

— Мога да ти дам само честната си дума. Приеми я или я отхвърли.

— Но ти можеш да ми дадеш и повече... А на свой ред и на тебе може да ти стане по-лесно.

— Какво имаш предвид?

— Да се закълнеш в приятелство с нас над жезъла си.

— Приятелството е нещо доста по-голямо от ненападението — отговори той. — То е нещо двустранно.

— Бих желала и аз да ти се закълна със същата клетва.

— От свое име или от името на всички кентаври?

— От името на всички нас.

— Можеш ли да говориш и от тяхно име?

— Да.

— Добре. Тогава, щом искаш, ще ти се закълна.

Пол се огледа за Миша ръкавичка, който тъкмо щеше да се шмугне сред дърветата.

— Стой си там — извика той. — Няма страшно!

— Засега — отвърна крадецът, ала се върна.

Пол заобиколи неподвижния кентавър, застанал между него и Стел и го освободи от заклинанието с рязък замах. Онзи се дръпна назад, погледът му се застрелка насам-натам. Стел побърза да го успокои.

— Каж ми думите на клетвата — каза Пол и застана пред нея.

— Постави длан върху средната част на жезъла и повтаряй след мене.

Пол кимна и се подчини.

Щом тя започна да изрежда думите, около тях се увиха снопове черни нишки. Усети как вътре в тях се надига смътна, заплашителна сила. Когато свършиха, възлите се разплетоха и нишките се отдръпнаха като тъмни облачета. Една се зарея зад Стел. Усети и зад себе си подобно присъствие.

— Вземи — тя му подаде жезъла. — Ако някой от нас предаде другия, знай, че е обречен.

Стиснаха си ръцете.

— Значи, вече няма проблеми — усмихна се Пол. — Хубаво е човек да има приятели. Бих искал да остана и да ви погостувам, но сега имам да събуждам страшилища. Надявам се, че ще се върна.

Той се обърна и вдигна калъфа на китарата си.

— Оръжие? — попита го Стел.

— Не, музикален инструмент. Може би някой ден ще мога да ви посвирия.

— Наистина ли сега отиваш в Рондовал?

— Длъжен съм.

— Дай ми време да събера войските си и ще прогоня враговете ти. Щом сме съюзници, тази битка е и наша.

— Не е необходимо — отвърна Пол. — Те са горе, в замъка. А аз трябва да отида под него. Лунна птица — моят дракон — ми показва един тунел, по който се стига там. Ще мина оттам и ще прецакам онези копелета. В момента изобщо няма нужда да се захващаме с тях.

— Къде е входът за тунела?

— Надолу по хълма, на север. Ще се наложи да се покатеря малко, но не виждам никакви истински трудности.

— ... Освен ако твоите врагове не те забележат и не хукнат да те преследват с летящите кораби.

Той сви рамене.

— Такава възможност винаги съществува.

— Тогава аз ще събера малка войска и ще ги нападна от юг, за да им отвлека вниманието. Двама от моите хора ще отнесат тебе и приятеля ти до северния склон.

— Врагът има пушки. Те убиват от разстояние.

— Стрелите също. Няма да поемаме ненужни рискове. Сега ще изпратя вестоносци да съобщят на останалите да се въоръжат и да ги доведат тук. А докато чакаме, ми се иска да те послушам как свириш.

— Добре. И на мене ми се свири — каза Пол. — Я да се настаним по-удобно.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Била си с него! — обърна се Марк към Нора. Двамата се бяха облегнали върху парапета в градината на покрива. — И сега след като жезълът е вече у него, каква е силата му?

— Не зная — отвърна тя, загледана в цветята. — Наистина не зная. Не съм сигурна дори дали самият той я познава достатъчно. Или пък просто си е мълчал.

— Е, мисля, че той вече може и да е мъртъв. От друга страна, нямам представа как така е преминал толкова бързо през океана. Има нещо в тази работа. До едно време беше в моя кораб... а той бе свален край Рондовал. И все пак... Да предположим — само да предположим — че е още жив. Как ще ме нападне? С какви войски?

Тя поклати глава и го погледна. Лещата му беше бледосиня — той се усмихваше.

— Не мога да ти кажа, Марк — отвърна тя. — Пък и да можех...

— Не би ми казала? За това сам се сетих. Не ти отне много време, а? Да се влюбиш в този наперен чужденец с хубавичката история?

— Наистина си вярваш, нали?

— А какво да си мисля? Познаваме се кажи-речи от цял живот! Мислех си, че сме, така де, сгодени... А после, буквално за една нощ, ти се влюбваш в този непознат!

— Не съм влюбена в Пол — тя рязко се изправи. — О, това много лесно можеше да се случи. Той е бърз, силен, умен, привлекателен... Но аз всъщност почти не го познавам — въпреки всичко, през което минахме заедно. От друга страна, мислех си, че тебе те познавам много добре, а сега виждам по отношение на колко много неща съм грешила. Ако по-скоро искаш да ти отговоря честно, а не да ти редя сладки приказки, в момента аз не съм влюбена в никого!

— Но някога беше влюбена в мене?

— Поне така си мислех.

Той удари с юмрук по парапета.

— Заради лещата е, нали?! Заради това проклето гадно изкуствено око!

— Не ставай глупав. Изобщо не говорех за това, кой как изглежда. Говорех за онова, което правиш! Ти винаги си бил различен от другите. Механичните неща винаги са ти идвали отръки. Това само по себе си далеч не е лошо, но онова, което правиш, което смяташ да направиш с твоите знания и техники, това е...

— Не започвай пак.

Тя отдръпна ръката си.

— Попита ме дали е още жив. Пол трябва да се бие с тебе — по някакъв начин — сега. Понякога изглежда така, сякаш сблъсъкът между вас е бил предопределен още преди да се родите. Но в други моменти съм мислела, че не е необходимо да е така. Вие можехте да станете приятели. Той е единственият човек, който е нещо като роднина за теб. Сигурно и за него е същото, затова чуй онова, което казах и на него. Чувствам се като пионка! Ти ме ревнуваш и искаш да ме спасиш от него... А аз се чувствам така, сякаш някой ме е манипулирал, за да ме постави в такова положение — за да е сигурен, че ще се стигне до битка! Иска ми се да не бях срещала нито един от вас двамата!

Тя се извърна. Марк се досети, че плаче, но не беше сигурен. Протегна леко ръка...

— Сър! Сър!

Един капитан от неговата стража тичаше към тях. Той се намръщи и се обърна.

— Какво има?

— Замъкът Рондовал е нападнат! Съобщението пристигна току-що! Да изпратим ли подкрепления?

— Кой е нападнал? Как? Някакви подробности?

— Няма. Съобщението беше късо, изкривено. Чакаме отговор.

— Отклони нататък всички птици, които са наблизо. Нека да получа картина от онова, което става. Ей сега ще слеза долу. Обявявам тревога!

Вдигна ръка и двамата стражи в дъното на градината, които се преструваха, че разглеждат цветята, веднага се втурнаха към него.

— Бих се хванал на бас, че любовникът ти е жив — рече той — и че това е негова работа. Във всеки случай твоите приказки за пионки

ме наведоха на една идея. Стража! Отведете я! Пазете я! Добре се грижете за нея. Може все още да ни е от полза.

Той се завъртя на пети и тръгна към асансьора. Повече не погледна назад.

* * *

Миша ръкавичка изкатери с почти акробатично умение последните няколко метра по скалата, метна се в отвора на пещерата и се обърна, за да помогне на Пол.

— Добре — рече той. — Смятам да сдържа обещанието си. Заклех се, че ако ме оставят на мира, ще ги донеса отново в Рондовал — той бръкна под наметалото си и извади едно вързопче. — Те удържаха на думата си, аз — също. Ето ти ги.

Той подаде вързопчето на Пол.

— Не разбирам. Какво е това?

— Фигурките на седмината магьосници, дето ги откраднах от баща ти. Докато ти събираще частите на онзи жезъл, те ставаха все по-силни и накрая успяха да ме подчинят. Докато пътувахме насам, ти разказах какво съм направил, но не съм ти казал защо. Ти, без съмнение, не си мислиш, че ще тръгна да си играя с пернати змейове ей така, за кеф? Те са силни, могат да влизат във връзка с тебе, ако поискат — а аз нямам никаква представа какво са си наумили. Освен това, сега целите са твои. Но ти не се безпокой. Май една от най-важните им цели в живота е да се грижат за тебе. Ако бях на твое място, щях веднага да се опитам да понауча това-онова за тях.

— Щеше ми се да имах време — отбеляза Пол. — Само че нямам. Не точно сега — той закачи вързопчето на колана си и се обърна. Драконовата светлинка скочи и се стрелна пред тях. — Да вървим!

Миша ръкавичка тръгна след него.

— Чудя се какво ли правят кентаврите.

Пол сви рамене.

— Надявам се скоро да получат съобщение, че сме успели и сме невредими. Ако двамата, които ни доведоха дотук, побързат, сигурно

съвсем скоро ще научат. После могат да зарежат всичко и да се върнат в горите.

— Ако наистина си се заклел насериозно, може би трябва да изпратиш някой особено свиреп звяр да разчисти терена горе.

— Защо?

— Виждал съм как се бият кентаврите. Кораби типове са те, но като мине малко време и нещо ги прихваща. Имам чувството, че няма да се върнат.

— Така ли? Не го знаех...

— Ами така е. Тъй че ти естествено би могъл да жертваш някой и друг дракон или людоед, за да спасиш новите си приятели.

— Да, така излиза.

Известно време вървяха след бледата светлинка. Понякога пътят ставаше скалист и неравен.

— Ох, май скоро ще се разделяме — рече Миша ръкавичка, щом влязоха в първата от поредицата големи пещери. — Направих, каквото се върнах да направя и си обещах, че кракът ми няма повече да стъпи в планината Анвил.

— Не съм очаквал да ме придружиш дотам — отвърна Пол, — а и това не е твоя битка. Сега какво смяташ да правиш?

— Е, веднага щом твоите слуги се погрижат там, горе, нищо да не ме заплашва, ще се кача. Ще взема назаем чисти дрехи, ако нямаш нищо против, ще се поизмия, ще дремна и ще си хващам пътя.

Преминаха край огромен, крилат, заспал силует.

— Имаш позволенията ми, благодарностите ми и благословията ми — каза Пол. — И людоеда ми, за да ти разчиства пътя.

Миша ръкавичка се изкиска.

— Мъчно е да те избудалкат тебе, магьосника. Всъщност, аз май започвам да те харесвам. Жалко, сигурно никога повече няма да се видим.

— Кой знае. Ще попитам седмината, когато ми се удаде възможност...

— Май е по-добре хич да не им припомняш за мене.

Следващата пещера, в която влязоха, беше още по-голяма, макар и с по-нисък таван. Пол огледа изгърбените, скупчени тела, сред които си проправяха път. Май нямаше начин да се преброят, макар че нишките сред мрака бяха нагъсто и много плътни.

Запромъкваха се нататък и най-накрая стигнаха до голяма пещера. Пол погледна към дъното ѝ и там най-сетне забеляза мекия блясък на главното заклинание.

— Кажи ми — обърна се той към Миша ръкавичка, — виждаш ли някаква светлина хей там?

— Не. Само онази, която следвахме.

Пол замахна и грабна една нишка. Скоро тя се оцвети в блед цвят и като че се нажежи.

— Виждаш ли го?

— Виждам светла линия пред нас.

— Добре. Ще ти дам една такава и тя ще те изведе навън. Какво е това, дето го държиш?

— Пистолет. Нося си го, откакто напуснах града на Марк.

— Така си и мислех. Тук няма да ти трябва.

— Но ми дава спокойствие.

След доста дълго мълчание те застанаха пред шареното кълбо. Пол вдигна жезъла.

— Надявам се, че ще стане така, както очаквам — промърмори той.

— Усещам някаква сила, но не виждам нищо особено...

— Иди и застани в онази ниша — той посочи и за миг жезълът проблесна като пленена звезда. — Ще ти кажа кога ще е безопасно да тръгнеш. Ето ти нишката — той отново замахна и една бледа огнена черта се появи във въздуха пред нишата. — На добър час!

— Късмет и на тебе — отвърна Миша ръкавичка, стисна ръката на Пол и потегли.

Ускори ход и се шмугна в един отвор, без да може да отлепи очи от младежа, който бе започнал да извършва поредица от, както изглеждаше, ритуални движения. Калъфът на китарата и развяващото се наметало изкривяваха очертанията на силуета му; в блясъка на жезъла лицето му беше бледо, подобно на маска под черните, посребрени криле на косата. Миша ръкавичка стисна още по-силно пистолета. Бавният танц на ръката и жезъла продължаваше и той усети хладина, последвана от топла вълна, после — пак хладина... и сега пред очите му проблесна огромно, горящо кълбо прежда, което се размотаваше...

Пол ту бъркаше в него, ту изваждаше ръката си сръчно, разплиташе го, размотаваше го, а древните думи, оковани в тъканта на кълбото, прииждаха на устните му и той ги изговаряше. Топлите вълни зачестиха и най-накрая той успя да види центъра, светлината, края...

Заби жезъла в сърцето на заклинанието и произнесе и последните думи.

Огромен прилив на сили връхлетя върху него и той залитна, борейки се да запази равновесие. Сега нишките започнаха да се залепват за други нишки и изцяло го скриха от погледа на Пол. Щом той даде своята заповед, десницата му сякаш пламна.

От средата на пещерата се понесоха стонове; те се разраснаха до мощен хор от звуци, който заехтя около него, последван от стържене и хрущене и от падащи камъни.

— Събудете се! Вдигнете се! Последвайте ме в битката! — пееше той. Мракът се раздвижи.

Стоновите утихнаха и спряха. Сумтенето, ръмженето, ревовете и тропотът се изгубиха. Сега от всички посоки се разнасяше тежко дишане.

Той измъкна една нишка и скоро покрай него премина огромен сивкав силует на два крака, приведен напред. Ръцете му се влачеха по земята, сред мрака на триъгълното лице горяха жълти очи, при всяка крачка хрущяха люспи. Спря пред Миша ръкавичка, който вдигна пистолета и зачака, но чудовището се извърна след миг и продължи нататък.

— Един час му трябва — рече Пол — и горе и помен няма да остане от онези. Сега то вече те познава и няма да ти причини зло.

Миша ръкавичка кимна. След това се сети, че както беше застанал, движението му не се виждаше, но не можеше да гъкне. От всички страни ту припламваха, ту гаснеха огньовете — драконите си изпробваха пламъците.

Пол се извърна и насочи цялото си внимание към това, да наложи личността и командването си над разбуждащите се чудовища.

— Събудете се, ви казвам! Ще отлетим на юг и ще унищожим града на върха на планината Анвил! Онези, които не могат да летят, да яхнат тези, които могат! Аз ще ви водя!

Огледа се за миг и пръстите му безпогрешно сграбчиха тъмнозелената нишка, която се носеше пред него.

— *Драконче!* — мислено го повика той. — *Кажу ми името си.*

— *Името ми е Димът-привечер-в-небесата-който-се-извива-сред-последните-бледи-облаци-на-есенния-ден* — последва горд женствен отговор.

— *В интерес на по-бързата комуникация ще те наричам накратко „Дим“.*

— *Съгласна съм.*

— *А сега ела при мене. Ние ще водим останалите.*

Известно време не се случи нищо — той разбра, че Дим сигурно е спала в някоя по-далечна пещера. Надигналите се звуци ставаха все по-силни — създанията се изправяха, протягаха се, едни възсядаха други. Най-накрая го връхлетя звук, подобен на извил се вихър. Огромен къс мрак се отдели от далечните сенки, хвърли се към него и тихо спря отпреде му.

— *Поздравявам те, Пол Детсон! Аз съм готова.*

— *Здравей и ти, Дим! Ако мога да те яхна, веднага потегляме.*

— *Качвай се. Готова съм.*

Пол се изкачи на раменете ѝ и я възседна. Вдигна жезъла и светлината затанцува из пещерата.

— *Следвайте ме!* — заповяда той.

После се обърна към Дим:

— *Сега! Да тръгваме!*

Дим беше по-дребна от Лунна птица, но явно беше по-бърза от него. Само след няколко мига те вече летяха и бързо напредваха. Пол се огледа назад. Не можеше да различи Миша ръкавичка в нишата, но виждаше как събудилите се черни силуети се вдигат като сажди във въздуха.

— *Ще ни изпееш ли бойна песен?* — помоли Дим.

И Пол с изненада осъзна, че вече е запял.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Птиците, изпратени, за да разберат кой е нападнал Рондовал и как се развиват нещата, бяха първите, видели полета на драконите. Те излитаха от северната скалиста урва под замъка и се издигаха нагоре кръжейки, завиваха на запад и се подреждаха в ято, тъмнеещо на фона на небето. Отлитаха на юг, водени от мъж, възседнал лъскав сив дракон, вдигнал в десницата си сияещ жезъл. Щом отлетяха, слънцето залезе. Металните птици се издигнаха и се раздалечиха наляво и надясно, за да могат да ги проследят.

Марк изпрати войски на различните обекти. Асансьорите непрекъснато сновяха нагоре-надолу и пренасяха танкове и артилерия от складовете долу към улиците на града. Раздадоха на защитниците оръжия и мунции. Всички налични летателни апарати бяха екипирани и подготвени за бой. Конвейерите спряха и работниците се отправиха да получат оръжие.

Марк огледа екраните в центъра за наблюдение, показващи идващото ято от най-разнообразни ъгли.

— Щеше ми се да зная какво могат тези — отбеляза той пред капитана, изправен до лакътя му. — Май са по-близо, отколкото ми се иска. На кого да му хрумне, че толкова бързо може да вдигне такава невероятна армия? Да му се не види и магьосникът! Изпратете им дузина бойни кораби на зазоряване. Шест да ударят по левия фланг при изгрев-слънце, а други шест да атакуват отгоре. Сигурно ще ги изгубим, но искам да видя по какъв начин.

— Тъй вярно, сър!

Марк се позамисли дали да не извика Нора, но се отказа. Вместо това отскочи до лабораторията и провери дали вече е възможно объркването на сетивните възприятия в широк обхват. Съмняваше се, но от този проект можеше и да излезе нещо.

— По дяволите! — помисли си той. — Още година и никога няма да може да прекоси пустинята! Имам проекти за повече машини,

отколкото са пръснати наоколо. Но не мога достатъчно бързо да ги произвеждам... Дявол да го вземе!

Лещата му сияеше в бледожълто под съвършено чистото небе — звездите намигаха, топлият ветрец близваше бузата му като обичлив тигър. Изведнъж заваля дъжд от метеорити. Минути наред той ги гледа, без да обръща внимание на клатушкащата се под краката му платформа както и на напъните на машините, бездействали толкова отдавна.

* * *

Пол напредваше през нощта. Силата на жезъла му беше и пиетие, и храна, и сън. На зазоряване ги връхлетяха бойните кораби на Марк. Пол накара ятото да се разпръсне, отдели две групи от по десет дракона да се разправят с нападателите и продължи. По-късно го застигнаха шестнадесет дракона, но се наложи два от тях да бъдат изоставени — раните им не позволяваха да поддържат скоростта на останалите. Издигна цялото ято на по-голяма височина и започна да го източва в дълга редица. През утринната мараня земята под тях сякаш се огъна за миг.

Забеляза идващото насам ято от въздушни кораби, тъкмо когато на хоризонта се появи планината Анвил.

— *Унищожете колкото е необходимо, за да си пробием път — нареди той. — Но не си играйте много-много с тях. Съмнявам се, че биха бомбардирани или обстрелвали собствения си град, докато ние се бием с неговите защитници. Унищожете всичко върху планината, което ни се съпротивлява. После изгорете града. Само това момиче — и той плъзна мисления образ на Нора по нишките — трябва да остане невредимо. Ако я видите, закриляйте я. А този — последва и образът на Марк — си е мой. Повикайте ме, ако го видите!*

Връхлетяха върху машините и не след дълго се разнесоха изстрели. Малко след това над корабите като порой се изля дракононото повръщане. Огньовете изпъстриха земята, отломки и падащи трупове се понесоха из въздуха. Корабите бяха много, но екипажите им не можеха да презареждат бързо оръдията, а и прицелът им не бе съвършено точен. След неколкominутна битка стана ясно, че

няма да успеят да спрат силите на Пол. Когато най-после приближиха планината Анвил, ятото дракони беше намаляло, но въздушните сили на Марк бяха разбити.

Щом надвиснаха над равното плато, избухна артилерийският огън. Но Пол бе видял оръдията по-рано и ятото му беше максимално разпръснато.

И все пак огромните оръдия успяха за няколко минути да поддържат смъртоносен огън — докато две от тях се преобърнаха, едно избухна, а останалите подхванаха бясна стрелба.

Пол се приближи още повече в утринната светлина и забеляза, че цялата планина се тресе.

— *Мощни магии владееш* — забеляза Дим.

— *Не го правя аз* — отвърна ѝ той.

— *Драконите усещат магиите и точно магия предизвиква земетресението, което усещам по гърба си.*

— *Не те разбирам...*

— *Отговорът висе на колана ти.*

— *Фигурките?*

— *Не знам какво са те, но усещам какво предизвикват.*

— *Чудесно! Ще се възползвам от всяка възможна помощ!*

— *Дори и ако те те командват?*

— *И без това нямам друг избор, освен да се опитам да победя, нали?*

Врязаха се през дупките в артилерийския огън. В мига, в който драконите се приземиха, безкрилите създания скочиха от тях и се нахвърлиха върху защитниците. Танковете дрънчаха по тресящите се улици, като бълваха огън срещу драконите.

Над града се понесе картечен трясък. Бяха излезли металните червеи и се хвърлиха в бой с нападателите.

Тук-там, където боеприпасите бяха свършили, в ръцете на войниците проблеснаха ножове. Виещите и подскачащи по-дребни страшилища от пещерите се втурнаха през града — убиваха или умираха. Пукнатина пресече една от главните улици и от нея се надигнаха зловонни пушеци.

Пол огледа покривите и бункерите — надяваше се, че някъде ще съзре червенокосия мъж с калейдоскопичното око. Но Марк не се виждаше никъде.

Отново се издигна нависоко и накара Дим да опише голям кръг над целия град. Щом се извисиха, писъците станаха по-слаби и пред очите му се ширна градът. Мястото беше планирано много ефикасно, изключително функционално, с логично разположение и относително чисто. Осъзна, че неохотно у него се надига възхищение към селското момче, успяло да въплъти подобна мечта, при това за толкова кратко време — независимо дали неговият свят го желае или не. Отново съжали, че не бе успял да изпрати Марк там, където самият той толкова дълго се бе чувствал отхвърлен и неприспособим.

Приземиха се върху празния покрив на една висока сграда. Без да слиза от дракона, Пол вдигна жезъла с две ръце и наложи волята си над своите войски долу. Сега им беше нужна организация, а не ръкопашен бой. Беше време да се формират групи и да се насочат към конкретни обекти. Китката му пулсираше, жезълът пулсираше, нишките пулсираха. Той започна. Обикновено, когато работеше със силата, го обземаше приповдигнато чувство. Но сега то не бе придружено от радост. Никога не бе искал да бъде унищожителят на мечтата на друг човек.

Видя как неговите чудовища разкъсват танкове на парчета, но виждаше и как дребосъците обкръжават и насичат дракони. От дивата пустош до сегашното им съществуване бяха изминали само няколко години и те все още притежаваха инстинктите на ловци, при които всичко се свежда до кървавия въпрос „кой — кого“. Чувстваше нещо подобно на възхищение и към тях, макар това по никакъв начин да не се отразяваше на тактиката му. Слънцето се издигаше бавно и битката напредваше, а той ставаше все по-безстрастен. Всеки път, когато артилерийските войски се прегрупираха, за да го свалят, сменяше позицията си. Насочваше ударни отряди към местата, които създаваха най-много тревоги, хвърляше други към точките, които се оказваха възлови, рушеше стени и подпалваше пожари. През цялото време се чудеше дали и Марк не е застанал някъде в подобна позиция и не насочва чрез заповеди по радиото силите си в изненадващи отбранителни ходове. Най-вероятно беше така. Силите все още бяха твърде уравновесени, за да си позволи да напусне командния пост и да тръгне да търси другия. И двете войски бяха дали тежки жертви. Пол обаче усещаше, че предимството вече клони към неговата страна, тъй като с напредването на деня унищожаваше все повече и повече от

силите на противника. Той бавно го принуждаваше да разчита на най-простите оръжия и когато това стигнеше до необходимата точка, равенството на силите вече изобщо нямаше да е равенство и битката щеше да се приближи към края си.

Планината отново се разтресе и отворът в земята се разшири. От него вече отдавна бълваше пара, но сега нагоре се стрелнаха пламъци и камъни, фасадите на близките сгради се срутиха и се надигна рев, който се усилваше, докато погълна всички останали звуци.

Ръцете на Пол го боляха. Той се вкопчи още по-здраво в жезъла и извика на глас:

— Само глупак би приел това за съвпадение! Ако имам невидим съюзник — кажи ми кой си ти!

Веднага във въздуха пред него затрептяха седем огромни пламъка — никаква горяща среда не ги поддържаше. Онзи отляво потрепна и отговорът сякаш дойде от него:

— *Не е съвпадение.*

— *Защо тогава ми помагате?*

Сега потрепна вторият пламък.

— *Тази борба възниква непрекъснато — отново и отново. Преди много векове светът е бил разцепен от нея и се е родил този свят, в който бе отгледан, в който всички ние сме само легенда. А онзи свят е станал легенда за нашия. Това е нестихващ сблъсък и времето му отново дойде. Ти си пазителят на равновесието; Марк е рицарят на бунта. Един от вас трябва да бъде напълно унищожен.*

— *Той има ли съюзници като тебе?*

Третият пламък отговори:

— *Под тази обител, дълбоко в земята, има една древна машина-учител. Вътре в тялото е скрито малко устройство, чрез което двамата поддържат постоянна връзка.*

Пол веднага освободи един отряд и го насочи към гробницата с нареждане да унищожи всичко, което намери под нея.

— *Знаеш ли вече какъв ще бъде изходът?*

— *Още не е предрешен* — трепна четвъртият пламък.

— *Ние те разсейваме* — обади се петият.

— *А пълното ти внимание е все още нужно* — рече шестият.

— *Затова изчезваме* — довърши и седмият. Те избледняха и се стопиха.

Пол веднага бе обкръжен от нов артилерийски бараж и се наложи да отлети до нова позиция, докато насочваше нападението срещу оръдията.

Не след дълго го застигнаха гъсти пари и се наложи пак да се премести. Забеляза, че отворът долу се е превърнал в сияещ кратер, от който се издига пушек и покрива небето със сажди. Грохотът, извиращ от него, се засилваше.

Много по-късно той осъзна, че вече никой не стреля по него. Известно време го бяха атакували кораби-самоубийци, но той ги бе унищожил с взривове от жезъла, докато най-накрая бяха прекратили опитите си.

Сражението долу ставаше все по-хаотично; и двете страни вече бяха дали огромни жертви. Ниско под склоновете продължаваше битката за гробницата. Изведнъж сякаш от нищото изникнаха забележително мощни защитни сили и Пол насочи нататък още по-голяма част от своите войски.

„... А пък Нора се мислеше за пионка — промърмори той. — Ами аз какво съм? Упражнявам всички функции на командващ и все пак не съм по-свободен от всички онези долу. Освен ако...“

— *Издигни се, Дим! Описвай големи кръгове!*

— *Аз също служа* — дойде отговорът и те се заиздигаха нагоре.

На третата обиколка ги видя — Нора и Марк — на покрива на високата сграда срещу кратера. Отблясъкът на слънчев лъч върху червената леща бе привлякъл погледа му натам.

— *Нататък, Дим! Може би още не е късно да поговоря с него! Само да мога да го накарам да проумее какво става!*

Дим се обърна и литна към покрива. Пол развя мръсната си кърпичка — съмняваше се дали тук, — на това място, този жест означава нещо, но искаше да опита всичко, което знае, само и само да може да поговори с другия.

— Марк! — извика той. — Искам да поговорим! Мога ли да кацна?

Другият дръпна от устните си малкото устройство, в което говореше, и му махна да се приземи.

Веднага щом драконът докосна покрива, Пол скочи долу и се завтече към високия мъж с жълтеещата леща на лицето.

— Едва сега започвам да осъзнавам какво правим ние — извика Пол, още докато тичаше. — Точно такъв сблъсък между науката и магията е унищожил преди векове високоразвитата култура на това място и е разцепил пространствения континуум на два паралелни свята! И сега ние повтаряме същото! И двамата сме жертви! Някой ни манипулира. Тази битка разцепва самата земя! Ние трябва...

Зад гърба му избухна експлозия и той залитна напред. Дали сърцераздирателният писък на Дим огласи пространството или се бе разнесъл само в мислите му, той никога не разбра.

— Проклет да си, Марк! — извика, щом се вдигна на крака. Дори не се озърна — знаеше какво ще види. — Аз дойдох тук, за да ти спася живота, да спра това...

— Колко разумно — отвърна Марк. — В такъв случай приемам, че се предавам.

— Не бъди такъв задник! — Пол залитна към ръба на трясещата се сграда. — Да се предавам ли?! Я погледни надолу! И твоята, и моята армия вече са почти унищожени! Все още можем да спрем това. Точно тук и сега. Все още разполагаме с нещо. Тук и науката, и магията имат сила — така че на това място не съществува противопоставянето „или — или“! Сигурно и двете са частни прояви на някакъв по-общ закон! Нека се договорим със съвместни усилия! Нека не вървим по пътя, по който сме тласкани! Ако континуумът трябва отново да бъде разцепен, нека го разцепим, както ние решим! Аз ще работя с тебе. Но погледни надолу! Виж какво става! Това ли искаш?

Марк пристъпи към ниския, разклатен парапет, след него — и Нора. Пол забеляза, че е стиснал здраво китката ѝ. Той също погледна надолу — почти под тях, от все повече разрастващия се кратер, по улицата се стичаше огнена река. През дима и падащите сажди лещата на Марк проблесна в зелено. Дори и от тази височина Пол усещаше горещината по лицето си.

— Аз убих дракона ти, а ти току-що унищожих моето светилище... — пророни Марк.

С внезапно движение на ръката той придърпа Нора до ръба и я задържа там. Лещата му отново проблясва в червено.

— Отхвърлям безумното ти предложение! — каза той. — Ако те оставя да си идеш, ти ще получиш още свръхестествена помощ и някой ден пак ще ме нападнеш!

— И обратното важи — отвърна Пол. — Ти можеш да възстановиш своя град — по-хубав, по-силен. Бих искал да поема този риск.

— Аз — не — отвърна Марк и изви ръката на Нора. — Този жезъл, който държиш — явно там е ключът към твоята сила. Хвърли го в кратера или аз ще хвърля нея. Ако сега се опиташ да го използваш срещу мене и тя ще загине!

Пол се вгледа в жезъла само за миг, после го метна през ръба. Марк го проследи с поглед. Пол — не.

— Пусни я — каза той.

Марк я бутна напред. Тя залитна и падна върху покрива.

— Сега мога да се изправя лице в лице с тебе — рече той.

Пол вдигна юмруци и пристъпи напред.

— Не съм такъв глупак! — извика Марк и измъкна нещо продълговато от джоба на дясното си бедро. — Помня, че си сръчен в ръцете. Опитай това!

Изведнъж Пол усети как го облива жълто-червеният рев на зловонния вулкан отдолу. Покривът под тях хлътна, зазвуча музика, небето се изкриви във фуния — зенитът беше върха ѝ, от който се изливаха надолу остроръбести облаци и вихри от пушек. Краката му бяха далече-далече — може би в ада... Да, те горяха и когато той се опита да направи крачка, падна на коляно. Твърдта под него се разтресе, а в очите му проблеснаха диаманти, които се застичаха по бузите му, като ги разрязваха. Гладки сини ноти заизскачаха от устата му като разбягващи се птички. Марк се смееше, смехът му се плискаше в пурпурни кръгове, оранжевото му око сияеше като фар. Предметът, който държеше пред себе си, пробиваше трептящи дупки във въздуха и...

... и от една от дупките блеснаха седемте пламъка.

— *Китарата ти* — рече единият.

— *Свали калъфа от гърба си* — каза вторият.

— *Извади я от него* — нареди третият.

— *Свири* — заповяда четвъртият.

— *Ръцете ти знаят как* — каза петият.

— *Сваляй калъфа* — рече шестият.

— *Отваряй го* — добави седмият.

Черна планина прелетя край него; ръцете му — сякаш чужди — извършваха движения, които само те разбираха. От три точки сред мрака изхвъркнаха сини искри. От сенките пред него се надигаше нещо странно и опасно...

Ръцете му наведоха китарата към коляното и започнаха да правят нещо, което само те разбираха...

Пред очите му разцъфнаха съзвездия. Долу, там където пръстите се движеха, нещо затуптя...

— *Атака!* — извика първият.

— *Отхвърли назад онова, което налита към тебе* — рече вторият.

— *Нека и той вижда това, което ти виждаш* — добави третият.

— *Да чува онова, което ти чуваш* — каза четвъртият.

— *Ти приспа Минотавър* — отбеляза петият.

— *А този ще отведеш отвъд границите на разума* — продължи шестият.

— *Унищози го!* — заповяда седмият.

Изведнъж Пол чу музиката. Изкривяванията на пространството все още танцуваха около него, но той ги отблъсна. Смени ритъма. Бавно се изправи. Вълните на „омешвачката“ го обливаха и всеки път, когато част от излъчването се връзваше и го достигаше, реалността се изкривяваше. Но възприятията му се прочистваха за все по-дълги и по-дълги периоди от време. Видя, че Марк държи кутията и я насочва към него. Пот покриваше лицето му като стъклена маска. Лещата му диво проблясваше във всички цветове на спектъра. Залитна. Музиката заглушаваше дори грохота отдолу, макар че димът ту изпълваше пространството между тях, ту се разсейваше. Нора беше коленичила с наведена глава, покрила лицето си с ръце. Пол вложи още сила в акордите, вкара ритъма в мозъка на противника си. Марк залитна назад и спря. Пол пристъпи напред. Във въздуха пред него безспирно се вихреха цветове. Марк отстъпи още една крачка. Цветовете в лещата му се сменяха все по-бързо. Сградата отново се разтrese и се наклони под краката им. Марк залитна и изпусна кутията. Лещата му запулсира в черно. Разпери ръце, за да запази равновесие, отстъпи отново назад...

Врълетя го облак дим. Облегна се на парапета и той поддаде...

Пол спря да свири и се строполи на колене. Механично прибра китарата в калъфа. После запълзя към Нора. Сградата се килна още повече. Нещо силно го затегли надясно. Стигна до девойката и постави ръка на рамото ѝ.

— Опитах се да го спася...

— Знам.

Тя отдръпна длани от лицето си, прегърна го леко и погледна към парапета.

— Знам...

— *Бързо, Пол! Сградата ще рухне!*

Погледна нагоре — не можеше да повярва. Огромен черен силует се спускаше през дима.

— *Лунна птицо!*

— *Качвай се веднага, щом се приземя. Остават само мигове...*

Огромният дракон кацна до тях. Големи живи рани покриваха раменете и гърба му. Пол побутна Нора да се качи върху него, метна на рамо калъфа с китарата и я последва.

— *Как...*

— *Онзи, на име Миша ръкавичка. Мога да говоря с него — заобяснява Лунна птица, щом се издигнаха. — Лежи ранен в Рондовал. Кентаврите се грижат за него. Твоят людоед унищожил всички натрапници — само двама в корабите не можа. За късмет Миша ръкавичка имаше оръжие, дето поразява отдалече. Каза, че щял да ти гостува, докато се оправя. Той ме изпрати да дойда тук.*

Щом се издигнаха по-нависоко, Пол призова нишките — колкото можа — и ги стисна за миг.

— *Свърши се* — каза той. — *Връщаме се у дома.*

Тук и там оцелелите му слуги започнаха да се издигат.

Хвърли поглед надолу, към кипящото сърце на кратера.

„...Ако запратя вътре седемте фигурки — помисли си той, — ще бъда ли свободен?“

— *Глупак!* — избликна глас от внезапен пламък. — *Глупак си, щом си мислиш, че ние — най-окованите от всички — сме поне толкова свободни, колкото си ти...*

Пламъкът стихна. Пол се обърна и загледа как димящата планина се смалява все повече, докато Лунна птица пляскаше с криле в небето...

— *Още не съм приключил с учението* — каза той. — *Но за днес уроците ми бяха достатъчни.*

Нора се бе свила пред него, но дишането ѝ беше нормално. Настани я по-удобно. Загледа се в залязващото слънце и усети, че се чувства по-стар... и много изморен, макар да знаеше, че не може да си позволи да заспи задълго. Протегна ръка и докосна една от раните на Лунна птица.

— *Радвам се, че поне един мой приятел е спечелил някаква битка* — рече той.

По-късно изгряха звездите и Пол ги гледаше през целия път — докато най-накрая стигна дома си и утрото.

Издание:

РАЗМЯНАТА. 1997. Изд. Пан, София. Биб. Фантастика и фентъзи, No.2. Роман. Превод: [от англ.] Светлана КОМОГОРОВА-КОМО [Changeling / Roger ZELAZNY]. Формат: 16/15/58. Страници: 224. Цена: 2500.00 лв. ISBN: 954-657-135-0.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.